BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

JUSTIN SCOTT

Autorul celebrului roman

CEI NOUĂ DRAGONI

PETRECEREA

virtual-project-eu

JUSTIN SCOTT

PETRECEREA

Original: *Stonedust* (1994)

Traducere: LUCIAN MAGDA

virtual-project.eu

Editura:
ORIZONTURI & LIDER
1998

Un strat de pietriș fin constituie un suport mai viu pentru o terasă cu dale de piatră, decât unul din beton. Este mai puțin rigid, astfel încât gheața poate să crape, iar în zilele călduroase lasă pământul să absoarbă căldura soarelui, și permite piciorului desculț să calce în voie.

Trebuie însă să fii prudent la alegerea meseriașului.

În rosturile late se înmulțesc buruienile.

• Capitolul 1

Petrecerea organizată de familia Fisk în week-end, un party până-n zori, pentru perechi cu pretenții, era încă subiectul preferat al tuturor, chiar și după ce găsisem cadavrul lui Reg Hopkins pe podeț.

Amicul meu, Scooter MacKay, care-l regreta ca și mine pe Reg, găsea bârfele din oraș bine venite, zicând că ele arată o atitudine sănătoasă față de scălâmbăielile mondene. În ce mă privește, consideram că el își putea permite o asemenea mărinimie, datorită vieții ordonate pe care o ducea.

Lumea începuse să vorbească încă din clipa în care s-a aflat că firma de instalații Zweig montase un jacuzzi[1] pentru opt persoane sub oglinda din noul salon de petreceri al familiei Fisk. Poveștile cameristei, cum că Duane și Michelle ar fi întins acolo și un covor gros, moale ca o saltea, stimulaseră imaginația unora. Toate „faptele" fuseseră puse cap la cap de către Rețeaua Peștelui, o organizație de telefonie fără fir, din care făceau parte cetățenii adulți din Newbury, luând hotărârea ca mai multe cupluri, toți prieteni ai familiei Fisk, să-și trimită copiii la bunici sâmbătă noaptea.

Și mie mi se păruse o idee bună, deși mă așteptam la o noapte mult mai „inocentă" decât sperau bârfitorii. Familii precum Bowland, Barrett, Carter ori Fisk erau foarte influente în oraș. Fiind, încă, prea tinere, erau considerate ca viitori stâlpi de bază ai societății.

Femeile, toate niște făpturi minunate, aveau fiecare un farmec aparte: Georgia Bowland, blonda coafată îngrijit, proaspăt sosită în oraș, cu idei amuzante și nonconformiste despre lume; Susan Barrett, frumusețea grupului, infirmieră de ocazie, atât de eterică, încât părea că plutește; Sherry Carter, grațioasă ca o gazelă și Michelle Fisk,

femeia de afaceri, cu rotunjimi teribil de ispititoare.

Soții lor, băieți buni și muncitori, erau departe de a fi desfrânați, excepție făcând doar atrăgătorul Ted Barrett de care femeile se îndrăgosteau prostește. Toți îmi erau prieteni și aveam încredere în ei. Presupun că m-ar fi invitat și pe mine, dacă aș fi avut o nevastă care să se încadreze în planurile lor.

Când s-a răspândit vestea despre petrecere, Duane și Michelle Fisk au fost asediați de cei care încercau să obțină invitații sub diverse pretexte, întrebându-i ba dacă sunt liberi sâmbăta la cină, ba dacă sunt dispuși să bea ceva împreună ori să pregătească un grătar… L-am auzit chiar și pe Steve La France interesându-se la un magazin de băuturi, dacă nu cumva Duane poate să treacă pe la el cu ferăstrăul electric, ca să-i lărgească o gaură în tavan, prin care trecea arțarul. Auzindu-l cum se tânguie, ai fi crezut că bietul arțar va ajunge lemn de foc, dacă nu venea Duane să-l salveze sâmbătă seara.

La un moment dat, m-am mirat că nu au amânat petrecerea. Mulți ar fi acceptat să vină oricând, numai să vină, însă Michelle era încăpățânată, știa să plătească cu aceeași monedă. Ea a ripostat, organizând două petreceri – ceva în genul ofertei de acțiuni de două feluri pe care am ajutat-o s-o pună pe picioare, pe vremea când mai lucram pe Wall Street, prin care cei „dinăuntru” primeau dividende, în timp ce oamenii de rând cumpărau doar promisiuni. De data asta, noi, glotașii, am fost invitați la ora șase, pentru un grătar la iarbă verde. De la șase la nouă. Michelle ne-o spusese în felul ei vesel, dar categoric. Cei aleși rămăseseră în continuare, strecurându-se pe nesimțite în casă pe la nouă și jumătate, în timp ce Michelle și Duane îi conduceau pe ceilalți la mașini și le făceau semne cu mâna, din stradă.

•

A doua zi, petrecerea devenise subiectul de discuții numărul unu. Eu stăteam liniștit, preferând să citesc ediția de duminică a lui *New York Times* și să-mi savurez în liniște o Bloody Mary în barul Yankee Drover. Tocmai mă pregăteam să o salut pe Vicky McLachlan, reprezentanta Consiliului orășenesc, când mașina cenușie de poliție a lui Moody își făcu apariția pe Strada Principală. Sirena îl avertiză pe șoferul unei camionete să nu cumva să-i treacă prin cap să plece din fața magazinului și puse la respect o familie de bicicliști, care mergea anapoda, trecând dincolo de marcajul pentru biciclete.

— Oare unde s-o fi ducând? întrebă Vicky.

În mod obișnuit, poliția circula la intersecția Străzii Principale cu aleea care cobora de pe dealul bisericii, când pe lângă catargul steagului se buluceau oamenii care ieșeau de la slujba de la ora unsprezece. De data asta, mașina ofițerului Moody trecu prin intersecție, fără să se oprească și își continuă drumul pe Strada Principală, ca o nălucă întunecoasă printre umbrele ulmilor și arțarilor, cu frunzișurile arcuite deasupra șoselei. Se strecură apoi printre casele în stil colonial, sufocate de azalee rozalii și cu mari pajiști înverzite, părăsi orașul și se îndreptă către nord.

Vicky privea curioasă după el. Tocmai se uita furioasă la afișul-portret al lui Steve La France de la Dulăpiorul de Spirtoase – un troglodit anti-impozite, sprijinit de o parte dintre cetățenii furioși – așa că orice posibilă încălcare a legii o scotea din sărite.

Între mine și ea exista o relație ciudată, născută din prietenie – ba eram împreună, ba nu eram. Când ne copleșea singurătatea, se lăsa cu amintiri fierbinți din locuri întunecoase, iar ea-și făcea iluzii. Atunci avea aerul că nu observă defectele mele, iar eu născoceam totdeauna metode să i le reamintesc, deși mai târziu regretam.

Ultimul incident se petrecuse destul de recent, de aceea și salutul meu fusese cam șovăielnic. Din nefericire, nu era ranchiunoasă, așa că îmi răspunse cu un zâmbet cald:

— Bună dimineața, Ben, spuse ea, aruncând încă o privire neliniștită după mașina lui Oliver Moody.

Un păr castaniu și ondulat îi încadra trăsăturile fine, asemeni unei cununi, făcând-o să pară mult mai înaltă decât era în realitate și să atragă fotografi în timpul campaniei electorale. Până când Steve își depusese candidatura, nimeni nu se îndoia că ea va ocupa postul de guvernator în Connecticut și asta înainte de a împlini patruzeci de ani. Ea știa mai bine ca oricine că peisajul politic din New England era plin de funcționari publici care nu reușiseră să se afirme în afara propriilor orășele.

— Unde s-o fi ducând Ollie?

— Probabil s-a întâmplat vreun accident.

Purta ochelari de soare negri, ceea ce nu prea era stilul ei.

— De ce porți ochelari?

— Mă doare capul. Ben, hai să dăm o mână de ajutor.

În jurul catargului, episcopali, congregaționali și catolici se buluceau zâmbind în colțul buzelor. Vicky se repezi în talmeș-balmeșul circulației, dirijând mașinile cu emfază, fluierând cu două degete. Le-am ajutat să traverseze pe bătrâna doamnă Adams cu sora ei din Poughkeepsie, apoi i-am oferit brațul bunicului lui Scooter MacKay, abia sosit de la reședința lor de iarnă din Carolina de Nord.

Apoi am condus-o pe mătușă-mea, Constance Abbott. Connie, care nu făcea niciun secret din cei nouăzeci de ani ai săi, se ținea dreaptă, avea un cap superb și un păr alb bogat. Purta o pălărie cu voaletă Lily Dache și un costum bleu-pal, cumpărate de la B. Altman pentru ceaiul dansant,

organizat ca petrecere de bun-venit pentru Lucky Lindy.

Bătrâna doamnă se uita cu dezaprobare la costumația mea și la cămașa fără cravată. Urmă un usturător reproș formal, pe tonul cu care un diplomat explică unui conducător militar rebel că merita rachetele balistice care îl țintеau pe el.

— Nu te-am zărit în biserică Benjamin Abbott. Singurul lucru care mă deranja era faptul că ea nu-mi folosise nici al doilea nume de botez, Constantine (uzanță a familiei noastre de a lega nou-născuții de ruda cea mai înstărită), și nici ordinalul (al III-lea).

— Îmi pare rău, Connie. Tocmai prezentam o casă.

Se mai înmuie puțin: munca se afla în codul ei moral pe locul imediat următor credinței și cinstei.

— Unor necredincioși care se trezesc devreme?

— Trebuiau să ajungă la tenis la ora unsprezece și jumătate. Te ajut să traversezi? Moody lipsește de la datorie.

Connie își ridică amenințător bastonul ei cu mâner de argint.

— Apropo, Ben, comunică-i te rog lui Pinkerton Chevalley că nu sunt mulțumită de reparația mașinii. A început să hârâie.

Mașina ei era un Lincoln vechi de treizeci de ani. Pink, șeful garajului Chevalley Enterprises, îmi era văr, dar provenea din partea renegată a familiei. Din tot clanul Chevalley, numeros și împrăștiat, maică-mea era singura la care ținea Connie.

Doar cât își puse piciorul pe Strada Principală, mașinile încremeniră. Nu se clintiră nici măcar când ea se opri în mijlocul aglomeratei intersecții să o salute pe reprezentanta consiliului orășenesc și să-i strângă mâna – gestul de accept al unei mari doamne, calculat cu măiestrie pentru a-i aduce lui Vicky încă o sută de voturi la alegeri.

În câteva minute traficul fluid și îmbulzeala săptămânală luară sfârșit.

— Bloody Mary?

Vicky continua să privească îngrijorată Strada Principală.

— Mă întrebam unde s-o fi dus Ollie?

— Hai cu mine să vedem.

Am lăsat ziarul pe terasă la Yankee Drover și am condus-o pe Vicky în sus, pe stradă către casa mea în stil georgian, albă cu obloane negre *BENJAMIN ABBOTT – IMOBILIARE*, cu pietriș în față și o magazie roșie la capătul aleii.

Spre surprinderea lui Vicky, în loc să intrăm în casă am dus-o după magazie și m-am strecurat prin gardul viu. S-a furișat și ea în urma mea, zâmbind ca o puștoaică la furat de mere, întrebându-mă în șoaptă unde mergem. Am pătruns în curtea din spate a lui Scooter MacKay, publicist, editorialist și reporter de prim rang la *Newbury Clarion.*

Magazia lui Scooter era albă. Înăuntru mirosea a putregai uscat, rășină de pin și benzină. Prin ferestrele acoperite cu pânze de păianjen se strecurau raze de lumină ce cădeau pe un Range Rover de un verde strălucitor. Lângă mașina luxoasă se afla un tractor Kubota de tuns iarba, de paisprezece mii de dolari, mai potrivit pentru cosirea unei moșii întinse, decât a curții lui Scooter.

I-am arătat lui Vicky niște saci pe care putea să se așeze destul de comod, apoi m-am urcat pe Kubota. La bordul tractorului fusese conectat un aparat de radio recepție Bearcat.

— Ce faci acolo?

— Acum știi cum reușește Scooter să nu piardă niciun delict în desfășurare.

Scooter avea astfel de aparate care funcționau încontinuu în mașină, la birou și chiar în dormitor. Aparatele erau programate să urmărească non-stop poliția, salvarea și frecvența trailerelor, oră de oră, căutând, căutând și iar căutând, cu răbdarea și

speranțele unor adolescenți care așteaptă să se întâmple ceva în parcarea din fața gării Grand Union.

Am ascultat un timp.

Vicky părea foarte la îndemână în rochia ei de vară; mirosea ademenitor. Se plimbă prin încăpere până când dădu peste niște pânze de păianjen, și se retrase lângă mine. I-am oferit o poală confortabilă, pe care a refuzat-o.

Din când în când, aparatul localiza câte o emisie. Salvarea era chemată pentru cineva care încercase să-și tundă singur gardul viu cu mașina electrică; Pinkerton Chevalley ducea o convorbire aprinsă cu șoferul lui de pe trailer, care reușise să se rătăcească pe Muntele Morris. În rest, frecvențele nu prea erau folosite duminică dimineața.

Pink, un tip solid, începuse să-și cam piardă cumpătul.

— Dacă aș fi eu în locul șoferului, i-am spus lui Vicky, aș căuta drumul către feribotul de la Bridgeport și i-aș trimite camionul înapoi prin coletărie.

— Oare de ce nu transmite Ollie?

De fapt, nici nu mă așteptam să-l aud pe Ollie. Moody era un lup singuratic. El își conducea parohia de șaizeci de mile pătrate de la Newbury semănând teroarea în rândurile celor cărora nici nu le-ar fi trecut măcar prin cap să încalce legea. N-ar fi cerut ajutoare prin radio de la poliția din Plainfield, decât dacă ar fi dat peste artileria sârbească dezlănțuită. Dar brusc, radioul se fixă pe frecvența poliției.

— Ce numere tot transmit ăștia? întrebă Vicky.

— Folosesc coduri, pentru ca cetățenii băgăcioși ca mine și ca tine să nu poată trage cu urechea.

— Probabil că e ceva important. Nu s-ar obosi ei pentru un accident banal.

Atunci am prins o frază de la dispecer, care m-a făcut să mă apropii de aparat: *Rămâi pe recepție*,

îți fac legătura acasă la sergentul Boyce…

— Marian Boyce, începui să-i explic…

— O cunosc pe Marian Boyce, zise Vicky cu răceală.

În existența lui Vicky nu erau cele mai fericite momente când luam uneori masa cu Marian.

— Acum e sergent, la brigada care se ocupă de cazurile deosebite. Poate că Ollie a găsit vreun cadavru.

— Să nu spui așa ceva nici în glumă.

— Stai liniștită, nu ești tu de vină.

Aparatul lăsa să se audă vocea gravă, sonoră a lui Marian. Era al naibii de mândră de avansarea ei, și mi se părea normal. Poliția nu era prea generoasă cu avansările. Puțini tineri ajungeau la gradul de sergent.

„Sergent Boyce. Ce s-a întâmplat, Moody?”

Iarăși coduri. Mi s-a părut că aud „patru-patru”, care însemna în codul poliției „moarte ciudată”, dar semnalul începuse să se piardă și nu puteam fi sigur. Sergentul de la cazuri deosebite și polițistul Moody ajunseră să discute lucrurile care nu puteau fi codificate.

Bine, zicea Ollie. *O iei în sus pe Strada Principală*, *treci de steag și mergi înainte patru mile pe strada Șapte. Faci stânga pe Crabtree și o iei de-a lungul râului până se termină asfaltul. Mai mergi încă opt mile și la o răscruce o cotești la stânga. Chiar înainte de Rezervația indienilor*, *o să ajungi la un pod. Dacă te rătăcești*, *cheamă-mă prin stație*, *dar încearcă să nu te scufunzi în mlaștină până ajung la tine… Nu*, *e-n regulă*, *nu se află în Rezervație… Nu*, *podul e al nostru.*

— Norocoaso! – i-am spus eu lui Vicky. Ollie va trebui să-i cheme pe *Federales.*

Marian spunea: *Conform hărții mele*, *pot ajunge acolo prin Frenchtown. Sau să o tai mai sus*, *pe Șapte.*

Ollie nu era un tip sclipitor, dar avea experiența celor douăzeci de ani în care se străduise să-și

păstreze independența față de birourile din Plainfield și să rămână în postul său districtual. Fără a da semne de insubordonare, răspunsul său lăsa să se vadă că lucrul care-l deranja, chiar mai mult decât un ofițer superior din Plainfield, era un ofițer superior de sex feminin, de oriunde ar fi fost: *Da*, *doamnă*, *ai putea*, *dar o să te rătăcești.*

Marian mai spuse că o să cheme și legistul.

Vicky își mușcă buzele. În calitatea ei oficială moștenise toată mizeria „prosperității" republicane, cât și reformele Reagan-Bush ale impozitelor, care masacraseră finanțele statului și pe cele locale. Tot ce putuse ea promite alegătorilor speriați era un control asupra costurilor și o stabilitate gen Vicky McLachlan – bazată pe cinste și muncă. Orice mergea prost, de la un jaf pe Strada Principală și până la o încăierare în curtea liceului, îi dădea apă la moară contracandidatului său și criticilor aspre pe care acesta le răspândea neobosit.

— Vrei să te duc cu mașina să arunci o privire?

— Nu pot, Ben. N-am ce căuta acolo.

— Vrei să mă duc eu să văd ce se întâmplă?

— Ești drăguț. Știi că-mi fac griji. Se înălță în vârfurile picioarelor și mă sărută pe gură.

Nu eram îndrăgostit de Vicky – îmi făcusem obiceiul să controlez sentimentele prea profunde ale femeilor, față de care nu simțeam aceleași atracții, și căutam în continuare una care să fie în stare să-mi „croșeteze" firele inimii – însă Vicky știa să sărute mai bine decât majoritatea celor pe care le cunoscusem. Tocmai mă pregăteam să-i sugerez o Bloody Mary la etaj, în casa mea de patru camere aflată alături, când ușa magaziei se dădu de perete și Scooter MacKay năvăli ca un Saint Bernard disperat. Era o namilă cu o voce tunătoare.

— Ce căutați aici voi doi? Ei! Ce-i, Ben, nu mai ai fân la tine în hambar?

— Tocmai îți foloseam radioul, îi comunică Vicky ziaristului.

— Sigur. Și eu, cu Eleanor, obișnuiam să venim aici și să facem la fel… înainte să se nască copiii.

— Ține-ți gura, Scooter.

— Distracție plăcută. Își scoase Range Rover-ul cu spatele, grăbit să plece.

— Chiar crezi că e fân pe aici? o întrebai eu.

— Ben, a ascultat și el radioul. Crede că e ceva. N-ai putea să…

Era clar că nu-i stătea capul la fân, așa că i-am răspuns că altceva nici n-ar putea să-mi provoace mai multă plăcere. Apoi am sărit în fugă peste gardul viu spre magazia mea mi-am pornit bătrânul Olds și am luat-o către nord.

Bătrânul Olds – pașnicul Oldsmobile antic al tatălui meu, ultima lui mașină – avea un motor bun mai degrabă pentru o fabrică. De cherestea din Brazilia, decât pentru un automobil american. Când o moștenisem, vărul meu Renny – cel mai de soi dintre flăcăii Chevalley – mai plătea încă rate pentru un Cadillac V-6, leneș, dar cu o linie adorabilă. Olds-ul, cu cauciucurile Pirelli și parașocurile ridicate, părea să fie bun pentru a tracta o remorcă cel puțin așa spunea Renny. (Pink zicea că dacă General Motors ar fi construit asemenea mașini și în ’85, japonezii ar fi fost nevoiți să se limiteze la producția de mini-casetofoane.)

Am gonit spre nord, pe strada Șapte. Circulația era redusă, iar eu nu-mi făceam griji, știind că singurul polițai pe o rază de douăzeci de mile se afla la locul unei crime, undeva în pădure.

Era un sfârșit de iunie superb. Merele și măcești sălbatice se cam isprăviseră, dar laurul de munte se colorase în roz, iar tufele de cucută prosperau încărcate de tinere vlăstare, colorate în verde-pal. Singura nemulțumire pe tot traseul fusese una minoră, când, mergând cu aproape o

sută, am trecut vâjâind de Range Rover-ul lui Scooter, care se ducea în aceeași direcție.

După ce Crabtree se transformă într-un drum prăfuit, am fost nevoit să mai conduc încă vreo douăzeci de minute, până să zăresc podul, după o curbă. Mașina lui Ollie era așezată de-a curmezișul drumului. El stătea în spatele ei, cu fața la mine. Nici măcar nu se obosi să ridice brațul. Stătea acolo pur și simplu, cu ochelarii lui cu lentile-oglindă și uniforma-i complet cenușie, plus pălăria, cu brațele ca niște nicovale încrucișate peste piept, transmițând mai clar decât un indicator electric rutier mesajul: STOP. ÎNTOARCE-TE. DISPARI.

N-am reușit să văd prea multe în spatele lui și al mașinii sale, dar părea că cineva parcase un Chevrolet S-10 Blazer de culoare închisă, la umbra unui pod cu un singur fir de circulație, lăsând portiera deschisă. Podul, arcuit peste albia unui pârâu, avea vreo cincizeci de picioare lungime, un acoperiș de șindrilă și pereți laterali de scânduri, ca magazia. Câteva găuri pătrate tăiate în ele țineau loc de ferestre. În lumina împrăștiată de o astfel de fereastră, am zărit un braț alb, care atârna prin ușa deschisă a Blazer-ului.

• Capitolul 2

Când am intrat în bătaia pistolului aflat în tocul lui, polițistul Moody îmi spuse:

— Cară-te!

Ca mulți polițiști de la țară, Moody era mezinul familiei și crescuse înfruntând viața grea de la fermă. Când fratele cel mare, Bob, moștenise dezastrul de la formă, Ollie se înrolase în armată unde avusese parte de vreo două încurcături într-o unitate de poliție militară, faimoasă pentru duritatea ei. Lăsat la vatră, Moody își pusese talentele în slujba poliției statale și primise o locuință amărâtă în Newbury, pe lângă primăria orașului. În ochii lui, eu rămâneam veșnic puștanul răsfățat din casa cea mare de pe Strada Principală.

De fapt, pe Strada Principală existau multe case mai mari ca a noastră, iar eu nu fusesem niciodată răsfățat. Părinților mei le lipsiseră atât mijloacele, cât și sentimentele, și chiar de n-ar fi fost așa, mătușa Connie ar fi pus oricum piciorul în prag. Avusesem și eu perioada mea în care scăpasem puțin frâiele, iar Moody o luase drept o provocare, încercând să mă îmblânzească, ceea ce pricinuise de-a lungul timpului destule necazuri, și pentru unul, și pentru celălalt.

Iar faptul că Moody îmi datora ceva, dacă nu chiar propria-i viață, nu-l făcea să mă iubească mai mult.

— Mă duc până-n Rezervație, i-am spus.

Mulțumită unor servicii pe care stră-străbunicul meu le făcuse tribului Housatonic, acesta se adresa întotdeauna familiei noastre pentru rarele afaceri imobiliare.

— Aici a avut loc un delict, zise Ollie. Podul e închis.

— Nu-i nimic, îmi las mașina și merg pe jos.

— Ben, dispari naibii de aici până nu te pocnesc peste bot. Având în vedere lipsa de martori prin

preajmă, cât și vechile noastre probleme, lui Ollie i-ar fi făcut o deosebită plăcere să mă pocnească. Gândindu-mă că sunt mai ușor cu vreo cincizeci de kilograme, și pe deasupra mult mai scund, mi-am dat seama că pagubele ar fi fost mai mari de partea mea. Am făcut un pas la stânga, și înainte ca el să se miște pentru a-mi acoperi priveliștea, am văzut că obiectul alb care atârna prin portiera mașinii era în mod sigur mâna unui bărbat. Brusc, m-am cutremurat recunoscând apărătoarea de vânt din plastic montată la fereastră.

— Nu-i Blazer-ul lui Reg Hopkins?

Am mai făcut încă un pas lateral și am reușit să văd numărul mașinii.

— IN-FLU-ENT? E stilul lui Reg! I-a furat cineva mașina? Dintr-o dată nu mai avea niciun haz să-l enervez pe Ollie. Copilărisem împreună cu Reg, jucasem împreună în echipa de copii. De curând, afacerile noastre se împletiseră. *BENJAMIN ABBOT – IMOBILIARE* începuse să îndrume proaspeții proprietari de case către firma lui Reg Hopkins; făceam asta cu conștiința împăcată, întrucât Reg era un tip corect într-o branșă plină de escroci. Nu-l prea văzusem de când îl părăsise Janey, iar acum mă întrebam, poate prea târziu, ce aș fi putut face să-l ajut.

Ollie auzi mașina lui Scooter MacKay, venind pe drumul prăfuit și se transformă mormăind din bătăușul întărâtat în ofițer de poliție:

— Urcă-te în mașină și cară-te de aici, altfel te arestez pentru obstrucționarea anchetei.

La asta nu aveam ce răspunde. Iar dacă aia era mașina lui Reg, oricum îmi pierise cheful.

I-am întors spatele și m-am îndreptat către mașina mea, în așa fel încât să pot vedea partea dreaptă a mașinii lui Reg. Mi s-a părut că zăresc o zgârietură – o dunga lungă, care se întindea de la lampa de poziție până la flapsul din față.

Range Rover-ul derapă în curbă, arătând ca un purcel ridicat pe vârfurile copitelor. Scooter sări

din mașină cu aparatul de fotografiat în mână. Obrajii i se colorară când dădu cu ochii de vechiul meu Olds, care îi umilise mașina lui ultimul răcnet.

— Ce s-a întâmplat?

I-am spus că probabil e un mort în mașina lui Reg Hopkins, îi căzu falca; dintr-o dată arătă ca un ditamai dulău care a încasat un șut fără motiv.

— Reg?

— Mașina-i a lui.

— Iisuse! Cum s-a întâmplat?

— Habar n-am. Știu doar că-i mort. Ollie m-a izgonit.

— Nu poate fi Reg. Se îndreptă către pod.

L-am oprit:

— Îmi faci o favoare? Dacă-i el, fă-mi cu mâna.

În altă situație, Scooter ar fi spus un banc neconvingător despre etica de jurnalist, iar eu i-aș fi dat o replică la fel de palidă. În loc de toate astea, ne-am privit adânc în ochi. Scooter șopti într-un târziu:

— Suntem prea tineri pentru așa ceva!

Jucaserăm cândva cu toții împreună baseball în curtea bătrânului Hawley, ne plimbaserăm cu bicicletele și ne distraserăm laolaltă. Drumurile noastre se despărțiseră puțin, bineînțeles, atunci când Scooter și cu mine ne înscriseserăm ca studenți la cursurile de pregătire din Newbury, iar Reg intrase la Liceul de stat. Până la urmă el s-a însurat cu o nou-venită, ceea ce l-a îndepărtat și mai mult de cercul nostru. Din fericire, afacerile, echipa Leilor și Clubul Rotary ne-au reunit, iar acum eram la fel de năucit ca și Scooter că un fost puștan al copilăriei noastre putuse să moară.

M-am urcat în mașină și am întors încet, în timp ce Scooter îi punea întrebări lui Ollie.

Priveam în oglinda retrovizoare, când îl auzii tunând:

— Reg Hopkins?

Apoi am depășit Range Rover-ul. La următoarea curbă era cât pe ce să mă lovesc bot în bot cu o

mașină bej de poliție, fără înscrisuri. Se auzi sirena, iar farurile se aprinseră. M-am prefăcut că eliberez drumul, lăsându-i însă prea puțin loc ca să poată trece pe lângă mine.

— Bună Marian.

O brunetă foarte atrăgătoare, dar și foarte supărată, cu o privire strict profesională în ochii despre care odată spusesem că au o nuanță de gri-pușcărie, își coborî geamul:

— Ben, ce cauți aici?

— Încercam să evadez, i-am răspuns, dar văzând că nu zâmbește, am adăugat: Polițistul Moody m-a gonit.

Marian Boyce era o femeie extraordinară, care merita trei bărbați de treabă: un tată vitreg bun pentru băiețelul ei; un amant înflăcărat și încă cineva care să-i țină haina în timp ce ea se lupta să avanseze în poliția statală.

— Homari la cină, săptămâna viitoare? întrebai.

— Ca să mă pisezi despre cadavrul de pe pod?

— Ți-am făcut ceva ultima oară când am mâncat împreună?

— Nu mai mănânc homari.

— Ce zici de un picnic?

Bătu darabana pe volan cu degetele ei lungi, apoi îmi aruncă un zâmbet incredibil de timid:

— Am un prieten. Într-un fel.

— Felicitări. Adu-l și pe el.

— Mda, mă rog… Auzi, sună-mă săptămâna viitoare dacă mai ai chef.

Am oprit la intersecția Crabtree cu Șapte ca să-l aștept pe Scooter. Ambulanța de la Voluntarii din Newbury își făcu apariția, încet și fără girofar, urmată de vechiul Mercedes pe motorină al doctorului Steve Greenan. Steve ținea loc și de ajutor de medic legist. M-am lăsat în jos, prea afectat ca să pot vorbi. Într-un târziu, Scooter apăru lângă mine. Avea ochii roșii.

— Steve crede că a avut un fel de convulsii.

Aproape că m-am simțit ușurat. Mă temusem de o sinucidere.

— Din ce cauză?

Scooter își șterse ochii cu mâneca.

— Poate se droga…

— Pe naiba.

— Mă rog. Scooter începu să-și facă de lucru la panoul de bord al Range Rover-ului. Eu îmi controlam volanul, dorindu-mi să fi fost alături de Reg, în timpul a ceea ce părea că fusese un divorț amar și devastator.

Scooter zise:

— Noi l-am invitat la masă luna trecută. A contramandat în ultima clipă.

— Da, și eu am băut o cafea cu el acum vreo două săptămâni. De fapt, trecuse mai mult de-o lună de-atunci.

•

La întoarcere în Newbury, am găsit-o pe Vicky la Drover, în mijlocul unei mulțimi supărate care privea amărâtă cum echipa Red Sox era făcută zob de codașa clasamentului, Milwaukee Brewers. Am comandat o Bloody Mary și m-am ascuns într-un separeu. Vicky se grăbi să mi se alăture. I-am povestit puținul pe care-l știam.

— Oh, Ben. Îmi pare rău. Era un băiat de treabă… Altceva nu a mai avut de zis. Ea nu crescuse în Newbury, așa că relațiile nu erau prea puternice. De fapt, ei doi se cam dondăniseră, luptându-se pentru folosința terenurilor. Vicky ieșise victorioasă de fiecare dată.

Un timp tăcurăm. Vicky își mușca buzele, îngrijorată. I-am spus:

— Liniștește-te. Regret enorm ce s-a întâmplat, însă n-are nimic de-a face cu alegerile.

Am mângâiat-o pe mână, după care am făcut o glumă pe care n-o poți face decât cu un amic:

— Oricum, Reg nu te-ar fi votat pe tine.

Aici ar fi trebuit să se sfârșească totul, cel puțin în ceea ce mă privea, dacă Janey Hopkins n-ar fi

apărut în biroul meu, a doua zi după înmormântare.

• Capitolul 3

Familia Abbott din Stratford a fost prima care a făcut afaceri cu indienii pe aceste meleaguri. Au cumpărat ceea ce acum este târgușorul central din Newbury, contra unei duzini de mantale, câteva cămăși cu volane, șapte flinte și patruzeci de pfunzi[2] de plumb. Membrii ei au fost fermieri, comercianți și preoți.

Ramura din care se trăgea mătușa Connie, mai aventuroasă, fusese condusă de piratul Constantine Abbott. El a contribuit la înflorirea comerțului cu China investindu-și apoi profitul în construirea canalelor de navigație, a balenierelor și a căilor ferate. Ai mei rămăseseră, însă, pe lângă Newbury.

Pe la începutul secolului nostru, străbunicul meu, Benjamin – un preot nu prea convins –, observă că fermierii se mutau la oraș, în timp ce orășenii cu dare de mână căutau locuri bucolice unde să se retragă. Deschise o agenție imobiliară. Fiul său s-a ocupat de împărțirea orașului pe zone, iar *fiul* acestuia, tatăl meu, fusese ales în consiliul orășenesc și răspundea de împământenirea noilor reglementări zonale. Nu s-au îmbogățit niciodată din asta, dar au lăsat urmașilor o Stradă Principală nealterată de civilizație, o amestecătură de case în stil colonial, cu valoare istorică precum cele tipic americane, în stilul începutului de secol al XIX-lea, neîntinată de stații de benzină, magazine dubioase ori restaurante McDonalds.

După Dealul Bisericii se află gara, un magazin de băuturi, un bar pentru motocicliști și alte asemenea locuri pentru popasuri. Pe Strada Principală însă, singurele forme vizibile de comerț sunt Banca de Economii din Newbury, o clădire albă, proaspăt zugrăvită, Magazinul General, o veritabilă antichitate (anul trecut abia l-am împiedicat pe un tip să o care cu camionul în Florida); Yankee Drover, un han arătând la fel de

respectabil ca și biserica aflată alături și, bineînțeles, „Benjamin Abbott – Imobiliare”, alături de câțiva comercianți din branșă.

A doua zi după înmormântarea lui Reg, dis-de-dimineață, Janey trecu pe lângă toate astea și ciocăni la ușa mea.

— Trebuie să-ți vorbesc despre Reg.

— Îmi pare sincer rău, Janey. I-am oferit un scaun lângă biroul meu, azvârlind pe măsuța de cafea ediția săptămânalului *Clarion.* Întrucât Scooter MacKay nu-și putuse permite să publice zvonurile despre orgiile de sâmbătă noaptea ale familiei Fisk cu prietenii lor, moartea lui Reg ocupa prima pagină.

Apăreau acolo fotografii de la locul faptei: ale podului acoperit, ale Blazer-ului, ale medicilor de pe ambulanță în timp ce luau cadavrul și ale doctorului Steve, laolaltă cu interviurile ilustrate ale lui Oliver Moody și ale sergentului Marian Boyce.

Scooter redactase un editorial tragic, comparând moartea unui prieten cu un vis frumos întrerupt. Singura povestioară mai hazlie în toată ediția din săptămâna aceea era una obscură despre o ceartă într-o speluncă unde, pentru că nu primise de lucru, un tăietor de lemne despicase în două tejgheaua barului.

Janey Hopkins refuză cafeaua și mă privi nerăbdătoare în timp ce mă așezam. Avea o constituție atletică, dar arăta cam palidă din cauza stresului. Părul castaniu era tuns scurt și lăsat liber, iar ochii îngustați îi trădau zbuciumul lăuntric. În perioada de aur a căsniciei, ea fusese conducătoarea clubului tinerilor jucători de golf și al oamenilor de afaceri.

Reg Hopkins construise pentru el și Janey o așa-zisă *căsuță englezească* cu un original acoperiș din stuf pe care învățase să și-l facă singur. De vânzarea casei se ocupa acum concurentul meu, Fred Gleason.

Mi-am închipuit, așadar, că venise să discute despre cealaltă proprietate a lor. Cea mai mare parte a terenului se afla pe o terasă a dealului de lângă șoseaua Mount Pleasant. Ideea fusese să se facă o livadă superbă, dintr-o duzină de loturi de câte patru acri. Împreună cu petrecăreții Duane și Michelle Fisk, proprietarii Fabricii de ciment din Newbury, care-i aprovizionau cu cele necesare, reușiră să taie un drum în susul dealului, chiar înainte de prăbușirea afacerilor imobiliare.

Nu-mi plăcuse deloc ce făcuseră atunci. Datorită manevrelor lor, bătrâna doamnă Fosdick ajunsese să le vândă terenul pe nimica toată. Apoi aranjară să pună pe panta abruptă, în locul balustradelor de protecție, dale de piatră, făcând să semene totul cu o intrare într-o carieră. Unicul argument în favoarea lor consta în faptul că Hopkins și Fisk nu erau singurele perechi care reușiseră să păcălească băncile ca să le susțină proiectele dubioase de amenajare a teritoriului, proiecte de care n-ar fi trebuit să se apuce nimeni vreodată.

— Era curat, rosti ea.

— Poftim?

— Tocmai m-a sunat avocatul. Îl știi pe Greg Riggs din Plainfield?

Am dat vag din cap. Greg Riggs, candidatul sigur la fotoliu districtual, omul destinat de timpuriu să îmbrace roba, se ocupa de divorțul lui Janey, sprijinind-o din toate punctele de vedere, după cum se bârfea prin oraș.

— Greg mi-a spus că în raportul legistului apare drept cauză a morții o supradoză de heroină.

Nu-mi plăcea cum suna, așa că am zis:

— În *Clarion* scria că a avut convulsie.

Janey Hopkins făcea parte dintre oamenii care rostesc clar și răspicat ce cred:

— Medicul legist va consemna în raport „convulsie provocată de o supradoză de heroină”.

— Înțeleg.

Polițiștii numesc „doza fierbinte” o porție mortală de heroină concentrată scoasă din greșeală pe o piață suprasaturată, de traficanții care încearcă să apară cu produse noi. Inhalată de teama infectării cu SIDA din cauza acelor, omorâse deja peste o sută de oameni în Connecticut. La fel ca Reg, majoritatea victimelor fuseseră albi, din pătura mijlocie.

Priveam pe geam copacii, asemenea unor macarale uriașe, ce țineau Strada Principală parcă atârnată de cer. Era prea deprimant să mi-l imaginez pe Reg plimbându-se cu Blazer-ul printre gunoaiele vreunui cartier sordid din Bridgeport, căutând o doză de heroină întorcându-se apoi la casa din stuf pe care urma s-o piardă și alungându-și singurătatea trăgând heroină pe nas. Parcă mă lovea un baros în moalele capului, gândindu-mă la așa ceva. O luam razna. Jungherul groazei mi se înfigea în spate. Treceam de la euforie la neant.

— Nu, Ben, nu înțelegi. Ascultă-mă bine, Ben. Reg era curat. Nu s-a atins de cocaină și nici de băutură, de luni întregi. Cu atât mai puțin de heroină.

Mă întrebam cum putea fi sigură că Reg nu o luase de la început, mai ales că ea-l părăsise de șase luni și se aflau în plin proces de divorț.

— Ben, aveam copiii, aveam afacerile. Stăteam de vorbă. De mai multe ori pe săptămâna, la telefon. Știu prin ce trecea și mi-aș fi dat seama dacă ar fi reînceput.

— Ceea ce spui sună de parcă asta ar fi și făcut.

— Ben, tu asculți ce spun? Lua parte și la întrunirile „Alcoolicilor Anonimi”, pentru numele lui Dumnezeu!

Auzisem și eu că lua parte.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că vreau să scotocești puțin și să afli ce s-a întâmplat de fapt.

— Cum adică ce s-a întâmplat de fapt? Și ce să scotocesc?

— Hei, am să te plătesc. Aici o să dai faliment.

Ultima remarcă a fost urmată de o privire disprețuitoare în lungul și latul biroului meu.

Puțin cam sărăcăcios, dar curat și aranjat, biroul ocupa o fostă verandă pe care tatăl meu o închisese pentru iarnă, atunci când preluase afacerea. Un cireș cu crengile aplecate oprea razele soarelui, umbrele asortându-se cu motivele florale de pe canapeaua clientelei. Se mai aflau acolo biroul antic din stejar al tatălui meu și o măsuță de cafea pe care erau așezate, îmbietor, broșurele cu hărți și istoricul orașului, pentru a fi oferite clienților.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că tu-i cunoști pe toți din oraș.

— Nu sunt singurul care-i știe.

— Tu ai experiență. Știi să pui întrebări. Reg zicea că ai lucrat la marină, în contrainformații. E adevărat?

— Mă rog, dac-o exista așa ceva.

— Ai fost anchetator.

— Oarecum.

— Și mereu vorbeai despre câte ai mai învățat la închisoare. Am pufnit pe nas către văduva îndoliată și m-am pregătit să-i închid gura. Dar ea continua să vorbească umflând prezentul și dezvelind un trecut despre care majoritatea oamenilor au buna-cuviință să nu discute decât pe la spatele meu.

— Reg spunea mereu: „Ben a învățat niște lucruri la închisoare, pe care noi, ceilalți, nici măcar să le ghicim nu putem”.

Când venise vremea ca eu să vând părți din cel mai frumos oraș al districtului New England vânătorilor de case la țară, mă avântasem mai departe decât tatăl și bunicul meu. Exmatriculat în primul an de la colegiul din Newbury, mă înscrisesem apoi la Școala Militară Stonybrook, ca să mă pregătesc pentru Academia Navală din Annapolis. Ca ofițer, am văzut o parte din lumea navelor militare și a orașelor-garnizoană; mi-am

făcut stagiul, după care am ajuns pe Wall Street în toiul exploziei financiare a anilor ’80. Acolo afacerile mi-au mers bine (eram tânăr și cu un câștig foarte mare) până când un procuror inflexibil și o Comisie a Bursei și a Titlurilor de Proprietate, care nu știau de glumă, au convins o judecătoare că ar face un bine întregii societăți dacă m-ar trimite la Penitenciarul Leavenworth. Pentru trei ani. Sau până când aș fi depus mărturie împotriva prietenilor mei.

Am supraviețuit celor trei ani și m-am întors acasă, spre ușurarea mătușii Connie, a mamei și spre încântarea vecinilor, care în sfârșit aveau ceva de spus la adresa familiei Abbott. Tata a murit în ziua în care am fost eliberat. Connie făcuse apel la considerabila-i influență pentru a-mi grăbi redobândirea drepturilor civile, așa încât să-mi pot recăpăta licența la timp, pentru a lua parte la cea mai lungă criză a valorilor imobiliare din istoria Connecticut-ului de Nord, după falimentul provocat de Canalul Erie fermelor noastre.

Așa că, în loc să mârâi „Ben a învățat niște lucruri pe care ar vrea să le uite”, am deschis ușurel sertarul biroului și am aruncat o privire în carnetul de cecuri. Am văzut acolo lucrurile de care mă temeam și nicio surpriză plăcută.

Afacerile începuseră să se urnească, o dată cu ale câtorva care făcuseră ceva bani pe Wall Street; avusesem un prim semestru satisfăcător. Mai aveam însă de plătit pentru anii întunecoși de dinainte, plus cheltuielile inevitabile pe care le tot amânasem – un nou acoperiș la casă, un coș și o zugrăveală. Slavă Domnului că reușisem să-mi achit impozitul restant către Primărie.

Janey îi dădea înainte:

— Ai ajutat-o pe femeia aia care și-a împușcat prietenul.

— Nu și-a împușcat niciun prieten.

— Ea era nou-venită în oraș. Reg a fost prietenul tău o viață-ntreagă.

— Țineam la ea.

De fapt, aș fi vâslit până la Polul Nord pentru Rita Long, dar asta n-o privea pe Janey. Nu era treaba ei și nu știu de ce eram sigur că Rita nu-și împușcase prietenul. De asta nu era treaba ei, și nici a altcuiva, ce s-a întâmplat, de fapt, cu asasinul. Conta doar faptul că Rita nu intrase la închisoare.

Se pare, însă, că Janey se documentase serios în privința treburilor *mele*:

— Pe Muntele Scudder la cine-ai mai ținut? întrebă ea. Reg zicea că te băgaseși până peste cap.

— Încercam doar să învârt o afacere cu terenuri.

— Eu am auzit altceva. Și cum a fost când l-ai găsit pe bătrânul domn Butler?

Ofițerul Moody nu reușise atunci să dea de urma bătrânului, așa că familia Butler venise la mine, înspăimântată că uitucul lor bunic se rătăcise de-a binelea. De fapt, el se rătăcise în brațele unei ospătărițe din New Milford, care se gândise serios să-l păstreze la ea.

Vizionarea vieții mele prin obiectivul altcuiva fusese o blândă experiență. Dar văzusem destul, așa că, înainte ca Janey să-mi amintească cum am salvat pisica „Casei de întruniri” dintr-un arțar, am întrebat-o pe un ton cam aspru:

— Da’ ție de ce-ți pasă?

— Reg Hopkins nu era genul sinucigaș.

— Se zvonește că trăiești cu avocatul tău.

— Și ce-i cu asta? Sunt despărțită legal. Pot trăi cu cine poftesc.

— Atunci care-i motivul?

— Copiii noștri au dreptul să afle că tatăl lor nu s-a sinucis.

— Nimeni n-a spus așa ceva. A fost un accident.

— Nemaipomenit. Se vor simți ușurați să afle că tatăl lor n-a fost decât un drogat!

— E-n regulă, înțeleg. Dar eu nu…

— Nici n-a fost vreodată. Până când nu s-au înrăutățit lucrurile. Cel mult lua câte-o dușcă, ca de

sâmbătă-noaptea. Știi despre ce vorbesc.

La fel ca oricine care are o oră de pierdut în localul „Șaizeci de minute”, știam că *cineva* tot trebuie să inspire containerele întregi de heroină și de cocaină, descărcate zilnic pe malurile Americii. Dacă atâta amar de tone ar rămâne închise în ghetourile din orașe, în scurt timp locuitorii lor ar avea nevoie de pluguri pentru zăpadă, ca să-și croiască drum. Cifrele demonstrează că, până și în curații și zbuciumații ani ’90, cetățeni cinstiți din citadelele rupte de realitate cum ar fi Newbury, Connecticut, se mai distrează în câte o sâmbătă noaptea, trăgând o dușcă din sticlele care n-au autorizație legală.

— Așa este, Janey. Știu despre ce vorbești.

— Deci, o s-o faci?

— Janey, dacă o să iau lumea la întrebări, o să aflu în primul rând ceea ce tu *nu* mi-ai spus. Așadar, te-ntreb încă o dată, ca să nu-mi irosesc eu timpul și tu banii: Care-i motivul?

— Eu și copiii suntem beneficiarii poliței lui de asigurare.

— Iar la sinucidere nu vor să plătească?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Și avocatul tău? Nu poate să-ți recomande un investigator?

— Greg nu vrea să mă amestec. El zice să uit de asigurare și să ne vedem de treabă.

Am stat câteva minute, privind mașinile care treceau pe Strada Principală. Amicul ei părea incredibil de altruist.

— Despre câți bani e vorba?

— Suficient ca să plătim ipoteca și să mai trăim și câțiva ani pe deasupra.

— Cât?

— Opt sute de mii. Ben, nu mă privi așa. Casa e ipotecată până peste poate. Eu nu am din ce să trăiesc. Până mi-oi găsi o slujbă, banii de la asigurare ne dau posibilitatea, mie și copiilor, să nu depindem de nimeni.

— Vrei să spui că o s-o lași baltă cu avocatul?

— Vreau să spun că nu voi mai avea nevoie de el pentru bani. Dacă o să vreau să rămân cu el, bine, dar nu pentru că n-am încotro. Mă poți înțelege, nu?

Puteam. Măcar în parte. Bănuiesc că în oricare cuplu există o persoană care e mai agreabilă. Reg și cu mine fusesem colegi de echipă. Părinții lui Janey veniseră din Bridgeport, când ea era încă studentă în anul II, chiar înainte de plecarea mea la Stonybrook. Abia o cunoscusem.

Dacă la toate astea mai adaug faptul că mă făcuse falit și că-mi amintise că fusesem la închisoare și, pe deasupra, escrocheriile ei de pe Mount Pleasant, reacția mea mi se păru normală: M-am ridicat de pe scaun ca să-i arăt ușa. Asta aș fi și făcut, dacă ea n-ar fi izbucnit în plâns.

• Capitolul 4

— Iartă-mă o clipă, mă duc să pun de cafea, i-am spus îndreptându-mă către bucătărie. Am făcut cafeaua fără să mă grăbesc. Am pus pe o tavă de argint zahăr, frișcă, linguriță și prăjiturele. În drum către birou, am răsturnat câteva scaune, ca să-i dau de știre că mă apropii. Tropăiam zgomotos când am traversat sufrageria, am trecut apoi prin hol și am intrat în birou.

Janey părea că-și revenise.

— Mai spune-mi încă o dată ce te face să fii sigură că Reg nu s-a apucat din nou? am întrebat-o în timp ce învârteam lingurița în cănile de cafea.

M-a privit drept în ochi:

— Pur și simplu știu, și sunt gata să plătesc ca s-o pot dovedi. De ce nu accepți asta?

Acceptam, pentru că atunci când văru-meu Renny fusese omorât, toți spuneau că era contrabandist. Eu știam că nu – pur și simplu –, știam.

— Am tarife de New York, îi spusei.

— Am auzit că de obicei în Connecticut detectivii particulari sunt plătiți cu douăzeci și cinci pe oră. Îți dau treizeci și cinci ca să-ți pui la lucru toată perspicacitatea, zise Janey.

— Șaptezeci și cinci.

— Dar e pe plan local.

Târguiala noastră n-a fost prea încordată, Janey învățase să facă afaceri, conducând Hopkins Septic, iar eu de la specialiștii M&A, care-și considerau propriile mame ca pe jetoane de joc.

— Contraspionajul și închisoarea nu le-am făcut pe plan local. Sună-mă când te hotărăști.

— E-n regulă îmi spuse ea. Șaptezeci și cinci.

— Nemaipomenit. I-am întins mâna. Mi-a strâns-o satisfăcută. Apoi am luat un carnețel nou de pe birou. Ce prieteni a mai avut în ultima vreme?

— Aceiași dintotdeauna. Eu m-am mutat la Plainfield; el a rămas cu prietenii.

M-am abținut să-i reamintesc că ea se alesese cu casa și cu copiii.

— Avea pe cineva?

O urmă de dispreț profund îi strâmbă gura ca o frunză uscată:

— Nimeni cunoscut.

Ridicai interogativ o sprânceană, mirându-mă de ce părea atât de afectată. Ea rosti:

— De ce nu treci pe la cel de la Antialcoolici care se ocupa de Reg? El o să-ți confirme că Reg era curat.

I-am spus că s-ar putea s-o fac și pe asta. Nu știa cum îl cheamă pe tip, ceea ce nu mă mira, asociația având caracter secret prin definiție.

— Știi că în general ei sunt nedespărțiți, mi-a spus cu o urmă de amărăciune în glas.

Apoi mi-a dat un avans. O sută cincizeci de dolari. Părea surprinsă că nu i-am cerut mai mult. M-am gândit însă că mi-ar fi suficiente două ore ca să găsesc pe cineva care să-l fi văzut pe Reg făcându-se praf sâmbătă noaptea.

Poate dau chiar de cineva cu care Reg, generos cum era, să fi împărțit drogul.

•

Nu era bine să întreb pe oricare simpatizant al Asociației despre tipul care se ocupa de Reg. Datorită unei scăpări de la o audiere a Comisiei de planificare și zonare care a avut loc de curând, știam unde aș putea apela cu succes.

O femeie venită recent în oraș, care solicitase o soluție pentru construirea unei piscine, nu prea aproape de vecinii ei, ceruse reprezentanților guvernamentali să se ridice și să se prezinte. Primul fusese Rick Bowland. Mustața lui era mai bine pusă la punct decât salutul unui aspirant, dar el tot și-o mai aranja, și-și îndreptă cravata.

— Numele meu este Rick Bowland. Și eu sunt nou în oraș. În iulie se împlinesc doi ani de când

ne-am mutat aici, eu și soția mea, Georgia. Locuim pe strada Mine Ore și lucrez la sediul IBM din Southbury.

Ted Barrett fu concis:

— Theodore Barrett. Predau cursul practic la liceu. Când privirea pătrunzătoare a ochilor și zâmbetul cuceritor o învăluiră, femeia cu piscina a simțit cum i se înmoaie genunchii.

Mă uitai la Susan, zeița blondă cu care Ted era însurat, aflată alături de mine, printre spectatori. Zâmbetul ei liniștit părea că spunea: „Ted îi aparține Susanei, iar Susan îi aparține lui Ted și vai și amar de oricine ar încerca să se amestece între ei”.

Urmă apoi gafa. Eddie Singleton se ridică în picioare și aproape strigă:

— Mă cheamă Eddie și sunt un alcool… Oh!

Bietul Eddie; se înroșise până la rădăcina părului. Unii pufniră în râs, pe ascuns, iar alții descoperiră brusc că tavanul le solicita întreaga atenție. Eddie își reveni într-un târziu, își drese glasul și reuși să zâmbească, rostind:

— Mă mai cheamă și Edward Singleton, proprietarul tutungeriei de pe Dealul Bisericii.

Așa că am pornit-o la vale către tutungerie, care era de fapt o combinație de prăvălie pentru fumători, cu un stand de ziare și reviste. Ajuns acolo, scotocii rafturile cu privirea, până când un tânăr, care tocmai se lăsase de școală, plăti pentru o revistă automobilistică și ieși, noi rămânând singuri. Adusesem și eu aceeași *Car & Driver* la casă, dar înainte ca Eddie să mă salute își făcu apariția șoferul de la Serviciul federal de coletărie IPS cu un colet, după care mai cumpără și un bilet la loteria din Connecticut. Când și acesta se îndrepta, în sfârșit, spre ușă, năvăli bătrânul de optzeci de ani, Al Bell. Văzându-mă, Al scoase un chiot de bucurie și mă întrebă:

— Ia zi, Ben, ce știi despre petrecerea familiei Fisk?

— Cred că s-au distrat.

— Eu am auzit că au avut o stripteuză care a țâșnit dintr-un tort. Apoi a fugit și a dispărut în mlaștină. Ben, un burlac ca tine ar fi trebuit să se dea peste cap să facă rost de o invitație, mai zise Al, făcându-mi cu ochiul.

Al fusese un mare afemeiat în tinerețe, așa că rânjii și eu către el, în semn de recunoaștere a gloriei apuse.

— Eu auzisem că trebuia să vii cu consoarta, mai spusei.

— Se zice că a fost și unul fără, care a stat până târziu și a luat parte la toate distracțiile. M-am gândit că tu ai fost acela.

— N-am fost eu norocosul, Al.

Al cumpără niște tutun de pipă, apoi îi făcu cu ochiul lui Eddie, în timp ce pe mine mă chestiona, așa cum îi era obiceiul, aruncând o privire plină de înțeles către Primărie:

— În ce relații mai ești cu guvernul?

I-am răspuns la apropoul referitor la Vicky McLachlan, așa cum făceam întotdeauna:

— Suntem doar prieteni.

Al demară în Jeep-ul lui și, în sfârșit, am rămas singur cu Eddie.

— Uneori am impresia că Al îmi atribuie propriile fantezii, glăsuii eu.

— Orice l-ar putea ține în viață, nu-i așa?

— Eddie, mă întreb dacă pot să-ți cer o favoare.

— Cum ar fi?

— Ai putea să-l rogi pe cel care se ocupa de Reg la Asociația Antialcool să mă sune?

Zâmbetul lui Eddie dispăru, dar chipul lui își păstră expresia prietenească. Părea însă uimit.

— De ce? întrebă el.

— Rămâne între noi?

Eu îmi cumpăram ziarele de la magazinul general, nu sunt fumător, dar mai intram pe la Eddie pentru reviste. Și, firește, ne întâlneam lunar la întrunirile Comisiei de planificare.

— Bineînțeles.

— Se pare că legistul din Plainfield va trece în raportul său că Reg a murit din cauza unei supradoze de heroină.

— *Ce*?

— Știu. Și eu am simțit la fel. A fost un fel de doză super-puternică. Probabil că nici măcar nu a apucat să-și dea seama ce se petrece cu el.

— Iisuse!

— Oricum, Janey nu înghite povestea cu accidentul. De niciun fel. Ea spune că nu se atingea nici de băutură, nici de droguri. Janey habar n-avea cine se ocupa de Reg la Asociația AA, așa că m-a rugat pe mine să-l caut și să stau de vorbă cu el.

— Oare de ce? Ea-i dăduse papucii de vreo șase luni.

Pe fața lui Eddie se citea clar de partea cui se afla, astfel încât m-am gândit că n-ar avea rost să-i povestesc despre asigurarea pe viață.

— Cred că e ceva legat de copii. Vrea să le poată spune că tatăl lor n-a fost un bețiv.

— Oricum, era un fost bețiv, rosti Eddie cu dispreț. La fel ca majoritatea membrilor Asociației Alcoolicilor Anonimi pe care-i cunoaștem, avea o fire blândă și era greu să-ți dai seama dacă îl deranjam eu, sau pur și simplu spunea ce gândește.

— Așa cred și eu. La fel și Janey. Numai că ea nu-i cunoaște protectorul de la AA… Și dacă tot te-am auzit la întâlnirea de luna trecută, m-am gândit că pot să te întreb.

— Doamne, unde mi-a fost capul, zise Eddie. Mă tot gândesc de-atunci și am început să cred că subconștientul meu voia să spună odată lucrurilor pe nume… Știi ceva, am să-l sun. Te duci la birou?

M-am întors acasă pe jos și am început să-mi răsfoiesc facturile. Am ales câteva pe care le mai puteam amâna și am mai comandat să-mi republice câteva anunțuri de case în ziarul *New York Times*. Apoi am compus unul nou pentru

terenul lui Richardson, o superbă moșie, care speram să-mi aducă cât de curând un comision frumușel.

Mă aflam în bucătărie, încălzind restul de cafea în cuptorul cu microunde, aparat pe care-l folosesc numai pentru încălzirea cafelei și ridicarea cu câteva grade a temperaturii vinului roșu scos din frigider, când am auzit zdrăngănind pe alee mașina zugravului Joe Pitkin. Scările de aluminiu scârțâiau infernal. Joe sări din cabină ținând într-o mână cutia cu gustarea sa, iar eu m-am grăbit să deschid ușa bucătăriei.

— Tocmai la tine mă gândeam. Mă întreb dacă n-ar fi suficient să zugrăvesc doar fațada.

— Mai bine demolează-ți casa, zise Joe.

Asta era vizita lui lunară. Mi-am făcut un sandviș cu unt de alune și banane, în timp ce Joe își deșerta gustarea pe masă. Apoi mi-am turnat cafea, oferindu-i și lui o ceașcă.

— Eddie mi-a zis că te interesezi de Reg.

— *Tu erai*?

Am rămas trăsnit. Joe zugravul – omul pe care eu îl recomandam noilor proprietari de case drept cel mai bun din Newbury – cetățeanul model: patru copii, antrenor la echipa de juniori și diacon la Biserica Metodistă din Frenchtown. Brusc, mi-am amintit că întrunirile AA aveau loc în subsolul bisericii. Mă întrebam dacă el fusese bunul samaritean de la care pornise totul. Îl văzusem și la înmormântare, părea destul de afectat. Acum Joe stătea placid în fața mea, molfăind un sandvici cu lebăr.

— Îți mulțumesc că ai venit și, nu-ți fă griji, n-am să scot o vorbă despre asta. O să-i povestesc lui Janey tot ce aflu de la tine, fără să-i spun despre cine e vorba.

— Ce-ai vrea să afli?

— Janey refuză să creadă că Reg a murit trăgând heroină pe nas.

Joe îmi aruncă o privire, oprindu-se din mestecat.

— A auzit de la avocatul din Plainfield că asta urmează să fie consemnat în raportul legistului.

— Mă întristează să aud așa ceva.

— Ei bine, după spusele ei, Reg mai trăgea câte un fum din când în când, înainte să se lase de băutură.

Joe Pitkin puse mâncarea pe masă:

— M-ar durea foarte tare să aud că Reg Hopkins se luase iar de prizat heroină, ori de băutură.

Îmi trecu prin minte că cineva care făcea pe sponsorul Asociației Alcoolicilor Anonimi ar fi trebuit să vadă destule cazuri de *recădere*, așa cum ar numi niște creștini de modă veche, precum mătușa mea Connie, reîntoarcerea la vechile năravuri.

— Ești trist sau doar surprins? am întrebat.

— Oricine se poate reapuca.

— Reg nu era prins de prea multă vreme în programul vostru.

— Mai avea puțin și împlinea un an.

— Eu credeam că a venit abia după ce l-a părăsit Janey. Deci nu divorțul l-a împins.

— Probabil că a fost exact invers, zise Joe.

— Crezi că din cauză că Reg s-a lăsat de băutură, în timp ce ea a continuat?

— S-a mai întâmplat. Poate că, într-o clipă de luciditate, a realizat că ceea ce-și dorea el nu coincidea cu ceea ce-și dorea ea. În orice caz, noi facem speculații și încercăm să simplificăm niște lucruri care, cu siguranță, sunt mai complicate decât ne putem imagina.

Joe își șterse gura cu o batistă scoasă din salopeta de lucru, apoi rămase calm, în timp ce eu îmi storceam creierii ca să găsesc întrebarea deșteaptă ce trebuia să-i fie pusă.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Sâmbătă, după ce-am terminat lucrul. În ziua în care a murit, am trecut pe la el, în drum spre

casă. Era ocupat cu niște hârțoage și mi-a zis că o să vină sâmbătă la întâlnire.

De când intrase în bucătărie, era pentru prima oară nesigur pe el. Nu i se citea pe față. Ideea mi-a venit văzându-i mâinile care, dintr-o dată, nu-și mai găseau astâmpăr. A împachetat restul sandvișului, a îndesat pachetul în cutie și a scos un măr. L-a cântărit în palmă, ca pe o minge, de parcă se pregătea de o aruncare capabilă să ridice tribunele în picioare.

— Nu trebuia să aveți o întrunire sâmbătă seara? Citisem în *Clarion* ceva de genul ăsta.

— El n-ar fi venit.

— Cât de des venea?

— Aproape zilnic. Asta nu prea înțeleg eu. Majoritatea celor care își reiau vechile obiceiuri renunță la întruniri.

— Nu te-a deranjat că urma să lipsească sâmbătă?

Joe zâmbi și, privindu-mă țintă în ochi, zise:

— Nu poți ține un om de mână timp de douăzeci și patru de ore pe zi. De cele mai multe ori, singurul lucru bun pe care-l poți face e să-i ții permanent deschisă ușa.

— Joe, și chiar nu ți-ai făcut griji?

— Nu, răspunse el repede.

— N-ai încercat să-l convingi?

— L-am invitat la masă, dar mi-a spus că are de lucru până târziu. Mi-a promis, însă că vine la cină.

— Ți-a promis?

— Lipsa hranei poate fi periculoasă. Scade zahărul din sânge, iar Reg știa că trebuie să aibă grijă. Așa că mi-a promis că va face o pauză la ora șase.

— Atunci l-ai văzut ultima dată?

— Am fost până la Lori Match, să-i estimez lucrarea. Are două dormitoare; lucrări de interior care pot fi făcute pe orice vreme. Lori însă nu se

grăbește. Oricum nu are nevoie de ele până la toamnă.

Am aprobat din cap. Lori Match era proprietara hanului Matchbox, de pe strada Church Hill. Joe mai spuse:

— Când mă întorceam spre casă, am văzut Blazer-ul lui Reg în față la Diner.

Un puternic semnal portocaliu de alarmă începu să-mi clipească în creier. Aș vrea să pot spune că anii petrecuți pe Wall Street mi-au obișnuit urechile cu toată gama notelor false, însă aici minciuna era chiar gogonată.

Janey Hopkins spusese că cei de la AA țin unii cu alții; Joe îmi sugerase de ce ar putea fi ea supărată dar acum îmi ascundea ceva. Am ținut să aflu ora exactă înainte de a mai întreprinde ceva.

— Era șase?

— Era trecut de ora cinci.

— Așa cum promisese.

— Exact cum promisese… Ce o să-i spui lui Janey?

— Nu prea multe. Îi voi spune că am vorbit cu sponsorul lui Reg și că acesta mi-a mărturisit că e surprins, și că l-a mai și văzut pe Reg, treaz de-a binelea, pe la cinci. Acum va trebui să dau de cineva care să-l fi văzut treaz pe la zece. Și pe la miezul nopții.

— Poate că și legistul ăla e puțin sărit. Ori n-a înțeles bine.

Hotărârea mea era deja luată, în timp ce ne strângeam mâinile în fața ușii.

— Joe, localul Diner de pe strada Church Hill nu prea e în drumul tău când vii de la Lori Match; sau greșesc?

— Ce vrei să spui?

— Tu ar fi trebuit s-o iei în sus, pe deal și să ocolești catargul. Localul e la poalele dealului, către Frenchtown.

Joe își plecă privirile, zâmbind stânjenit.

— Ai dreptate. M-am rugat din tot sufletul să-l văd acolo, așa că i-am mulțumit Domnului când i-am zărit mașina.

— Sunt convins.

— Știi, mai groaznic decât să te înșele un prieten, nu poate fi decât să te suspecteze un prieten.

— Pot să te întreb ceva, Joe?

— Dă-i drumul.

— Ai trecut pe acolo pentru că bănuiai ceva? De ce aveai îndoieli? S-a întâmplat ceva în biroul lui Reg?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai zis că te-ai simțit ușurat, văzându-l acolo. Te-a surprins? Oare nu aveai încredere în el?

Joe își încrucișă brațele, strângând pachețelul cu mâncarea la piept.

— Poate că nu aveam.

— Din cauză că ți-a zis ceva?

— Nu.

— Atunci?

— O presimțire ciudată…

— Ce presimțire?

— Nu-mi dau seama. Parcă îmi ascundea ceva.

— Alcoolul?

— Ce altceva?

— Poate heroina?

— Janey are dreptate, Ben. Băutura. Drogul. Două fețe ale pierzaniei.

— Deci erai îngrijorat?

— Până când l-am văzut la local. Atunci am știut că e în ordine.

— Că nu-ți ascunde nimic?

— Era acolo. Se ținuse de cuvânt.

•

Când Ed Howley, care se ocupa de prepararea comenzilor rapide, mă văzu intrând în localul de pe Church Hill, dădu urgent pe gât un pahar de Certs. Abia se potolise aglomerația de prânz, așa că mă invită într-un separeu, unde se așeză pentru

întâia oară de la ora șase de când începuse să servească micul dejun. Avea înfățișarea unui tip bătut de vânturi, bronzat pe mâini și cu o mustață ca de morsă. Ochii-i erau obosiți, iar nasul avea culoarea cireșelor coapte. Băutura își făcuse efectul când am ajuns în separeu cu cafeaua mea, iar respirația îi mirosea a rachiu de mentă.

Nu eram contra câtorva înghițituri de bourbon, după o zi de muncă, dar Ed avea probleme cu băutura și se pare că nu prea-i convenea să aflu eu.

— Cum o mai duci?

— Am avut o zi lungă. Încep să îmbătrânesc, mă omoară statul în picioare. Dumitale cum îți mai merge, domnule Abbott?

— Nu știu ce să spun, Ed. Săptămâna trecută mi-am pierdut un prieten. Simt un gol în suflet.

— Domnul Hopkins?

— Da. Am copilărit împreună. Știi, colegi de echipă.

Ed nu era din partea locului. Ajunsese în Newbury cam pe vremea când eu ieșeam din închisoare. Locuise mai mulți ani în pădure, până îi găsisem eu o casă cu chirie, pe care și-o putea permite cu venitul său.

— A fost un om de treabă, zise Ed. Venea zilnic, de când l-a părăsit nevasta. L-am ajutat și eu, de câteva ori, cu treaba la casă. Știi, și-a făcut acoperișul cu mâinile lui.

— Acoperișul lui din stuf era unic în tot ținutul… Ai fost de serviciu sâmbătă noaptea?

— Până-n șapte.

— L-ai văzut?

— În ziua în care a murit? Sigur. A luat micul dejun și a mai venit încă o dată.

— A doua oară, cum era?

— Nu-și găsea locul, zise Ed după o clipă de gândire.

— Era nervos?

— Ah, nu, era plin de viață. N-avea astâmpăr, de parcă abia aștepta seara. Își pusese cravată. Și

sacou. Era aranjat, cred că urma să iasă undeva.

— Ți-a spus unde?

— Nu, n-a prea vorbit în seara aia. A mâncat repede și a plecat.

— Ai văzut încotro a apucat-o?

— Ei bine, avea mașina parcată în față și n-a întors, a plecat mai departe, deci bănuiesc că a luat-o spre Frenchtown.

Dacă ar fi mers acasă, Reg ar fi trebuit să întoarcă și să o ia în direcție opusă.

— De fapt, nici nu prea a mâncat.

— Nu?

— Doar o gustare și cafea. Obișnuia să mănânce mult mai bine la ora aceea. O friptură, sau specialitatea casei. O masă ca lumea. Sâmbătă a luat numai un sandviș.

— Ziceai că nu-și găsea locul. A băut cumva Ed?

— Nu. Niciun strop. Întotdeauna bea numai cafea sau cola dietetică.

— O fi băut ceva înainte?

— Nu mirosea, zise Ed uitându-se la mine. Apoi își mută privirea, amândoi dându-ne brusc seama că, după câteva pahare, Ed nu ar mai fi simțit nimic, nici dacă se apropia cu vântul în față de distileria Jack Daniels.

Am stat o clipă în fața localului, să privesc în josul străzii Church Hill. Se vedea magazinul de închiriat casete video din vechea gară, apoi benzinăria lui Buzz, pe șoseaua care ducea la Frenchtown. Magazinul alimentar Cedar Hill închidea la șase, la fel și spălătoria Town Line.

M-am oprit mai întâi la Buzz. La fel ca majoritatea oamenilor de afaceri de prin partea locului, îmi deschisesem și eu cont la el. Băgam numai Super în Olds-ul meu; cu cât îmbătrânea, părea mai fericit să ardă benzină scumpă. Buzz deschise registrul să semnez.

— L-ai văzut pe Reg sâmbătă seara?

— În noaptea în care a murit? Nu. Am ieșit mai devreme.

— Cine-a rămas?

— Pete Stock.

— E pe-aici?

— E la închisoare.

— *Pete*?

— În Plainfield.

— Ce-a făcut?

— Ai auzit cum au tăiat barul cu beșchia la Hitching Post?

— Pete a făcut-o?

— Nu. Când au șters-o cu toții, camionul lui Pete n-a vrut să pornească. A doua zi i l-a confiscat poliția. Când Pete s-a dus să și-l ridice, l-au arestat bănuind că știe cine-i făptașul.

— N-au voie să facă una ca asta.

— Tim Hall încearcă să-l elibereze.

— Când s-a întâmplat?

— În noaptea în care-a murit Reg.

— E la închisoare de *duminică*?

— Nu, nu. Abia ieri și-a luat inima-n dinți. L-a dus Freddy Butler până la poliție, iar ăia l-au închis imediat.

Se auzi clopotul de la pompă. Buzz privi pe geam, văzu Dodge-ul bătrânei Mildred Gill și ieși să-i pună benzină. Am dat paginile registrului înapoi, la ziua de sâmbătă; ajuns acolo, am văzut că ultimul client al zilei fusese Reg Hopkins, care semnase pentru 12,4 galoane[3] de regular.

Gătit și ambalat precum era, putea merge oriunde. Dacă stăteam să mă gândesc, ar fi putut să se înțolească fără a avea unde merge, situație în care mă găsisem și eu în câteva sâmbete prin Newbury.

M-am oprit la magazinul de închirieri video din gară.

O uriașă Harley-Davidson de culoare turcoaz strălucea în fața magazinului, ceea ce însemna că era de serviciu Brian Chevalley, un alt văr de-al

meu, un tip nebun după motocicleta lui; odată mersese cu ea tocmai la Bridgeport. Brian stătea aplecat în spatele tejghelei, citind *Ghidul TV.*

— Salut, Ben.

— Salut, Brian. Ce mai faci?

În loc de răspuns, Brian flutură revista din mână.

— Când o să citească lumea ce e la televizor diseară, o să dea năvală în prăvălie. Am ajuns la concluzia că cei care realizează programele TV sunt aceiași care dețin și magazinele de închirieri casete… Auzi, am primit filmul *Strictly Ballroom*, pe care-l căutai.

— O să-l iau… După ce termină cu închiriatul casetei l-am întrebat: penultima sâmbătă, cea în care a murit Reg, erai de serviciu?

— Bineînțeles, sâmbetele sunt întotdeauna prezent.

— Reg a trecut pe aici?

— Nu.

•

Am pornit în susul dealului.

Să fi fost mort de poftă după o băutură și Reg tot n-ar fi intrat în hanul White Birch cu cravata la gât. Ultimul care încercase figura, zburase afară prin geam. Am intrat, totuși, în localul motocicliștilor, unde l-am căutat pe Greg Spătosu'. Acesta însă, era sigur că nu-l văzuse de mai mulți ani pe Reg în localul lui.

Franco, proprietarul localului Yankee Drover pe care-l frecventam și care se afla la vreo două sute de pași mărunți de casa mea, nu-l văzuse nici el pe Reg.

Roșcata Ramona mi-a spus că nu trecuse nici pe la magazinul Newbury Package, să cumpere băutură. Nici în Gara Centrală, mult prea ocupatul director al magazinului nu credea să-l fi văzut cumpărându-și bere, deși nu putea jura, având în vedere afluența de clienți în magazin.

Sherry Carter ieși dintr-un raion, subțirică, arătând bine în colanții săi mulați și cămașa sport extrem de scurtă.

— Pipăie, zise ea, întinzându-mi o mică piesă de lenjerie. Ce părere ai?

Părerea mea era că trebuie să fi arătat extraordinar în jacuzzi, la Fisk. Nu m-am putut abține:

— A naibii petrecere la Duane și Michelle acasă.

— Ai plecat devreme.

— A mai continuat?

— Până-n zori… Crezi că e suficient de moale?

I-am spus că mi se pare destul de bățoasă.

— Îmi trebuie în seara asta. Mângâie materialul cu degetele ei lungi, în timp ce schimbarăm zâmbete al căror înțeles își afla originile într-o zi de vară de anul trecut, când, la un picnic, ne cam zăpăciserăm amândoi.

— Așa n-o să-l înmoi… Salută-l pe Bill din partea mea.

•

Am mai condus încă vreo milă și am ajuns la „Dulăpiorul de Spirtoase”, unde, aflat în mijlocul susținătorilor săi, trogloditul de Steve La France mi-a răspuns și el că nu-l mai văzuse pe Reg de luni de zile.

L-am refuzat când mi-a oferit un autocolant cu inscripția: CRED ÎN STEVE. Colorat frumos, în tradiționalele culori roșu-alb-albastru, înfățișa imaginea unei mături noi, promițând viitoare neplăceri pentru Vicky McLachlan.

Totul mirosea a mână de profesionist, probabil Georgia Bowland. Georgia renunțase la o promițătoare carieră în domeniul relațiilor publice, alegând-o pe cea de soție a lui Rick, pricepută la computere IBM și mamă de copii. Plictisită de moarte și saturată de alcool, se amestecase în ceata celor cu golf-și-afaceri. Nu știu ce s-o mai fi urzit în jacuzzi-ul de sâmbătă, dar era sigur că Michelle

și Sherry o recrutaseră pe Georgia drept consultantă a candidatului pe care soții lor îl însărcinaseră cu demolarea legilor care statorniceau împărțirea zonală în Newbury.

— Te înțelegem, Ben, zise Steve făcând cu ochiul către asistență. Tu ai cele mai multe motive să o susții pe Vicky.

— Am auzit că l-ai înscris pe Steve junior la școala din Newbury.

— Nevastă-mea trebuie să hotărască. Știi, merită, puștiul e talentat.

— E o școală excelentă, am zis eu către auditoriul care bea bere. Și eu tot acolo am fost. Mă rog, pe vremea mea nu costa atât. Bănuiesc că toată lumea o să-și trimită copiii acolo, dacă nu se aprobă bugetul școlii… La cât se ridică taxele școlare, Steve? Șaisprezece, șaptesprezece mii pe an?

Steve murmură ceva despre un sistem necorespunzător de taxe. Mă pregătii să plec, dar îmi veni o idee criminal de bună, genul de idee care i-ar fi încântat pe niște tipi răbdători precum Machiavelli, Sun-Tzu, ori inventatorul bombei cu ceas. Așa că întrebai în gura mare:

— Auzi, n-ar fi mai bine să închidem școala de stat, și copiii să meargă la școli private, măcar până se echilibrează bugetul?

Zâmbetele încolțiră pe fețele clienților lui Steve. Amintiri plăcute despre vremurile de altădată.

— La naiba, Steve, ai câștiga voturile copiilor.

— O idee interesantă, rosti Steve. E ciudată dar interesantă. Aș putea să ți-o fur, Ben.

— În cazul ăsta, primesc autocolantul.

L-am lipit afară, pe un camion cu număr de Texas.

•

De-abia începuse seara, și descoperisem ceva putred. Un fel de a spune.

Îmi veni în minte că auzisem de la cineva cum că alcoolicii convertiți trec în multe cazuri pe

dulciuri. Așa că m-am oprit la cofetăria Dr. Mead, specializată în servirea înghețatei prin geamul mașinii. Parcarea era înțesată de jucători din liga copiilor; antrenorii și părinții se aflau la coadă pentru a-i răsplăti după meci.

M-am așezat și eu și, când s-a mai calmat agitația, am comandat un iaurt dietetic. L-am întrebat apoi pe Doc Mead dacă-l văzuse pe Reg sâmbătă.

— În ziua în care-a murit, mai rostii eu, aruncând niște mărunțiș într-o ceașcă pe care scria: „Pentru liceul copiilor”.

Mead își scarpină chelia lucioasă.

— Mda. Probabil că eu am fost ultimul dintre prietenii lui care l-a văzut în viață.

— Pe la cât?

— Unsprezece. Tocmai voiam să închid, dar l-am servit cu o înghețată de fistic. Slavă Cerului! Îți dai seama, aș fi refuzat un client în ultima lui noapte?

— Cum arăta?

— Supărat. A comandat o porție dublă, la pahar. Apoi a mai luat și un cornet. În timp ce-l mânca, am schimbat două vorbe. Apoi a plecat.

— Și despre ce-ați vorbit?

— Fleacuri. Despre vreme, cât de târziu se făcuse, că se bucura că nu închisesem. Apoi mi-a zis „Noapte bună” și a plecat.

— Era băut?

— Nu cred. Nu mirosea. Arăta normal, doar că era abătut.

— Încotro a luat-o?

— De ce întrebi, Ben?

— Sunt curios. În ce direcție?

— Nu-mi amintesc. Tocmai curățăm podeaua.

— Către Frenchtown? Nu știam de ce pusesem întrebarea; ar fi putut ajunge pe podul ăla indiferent din care direcție ar fi venit.

— Nu. A luat-o în sus, către catarg.

Ținând cont de cele cinci ore care trecuseră de când luase gustarea și până când mâncase înghețata, m-am hotărât să risc pe ultima carte și să merg la cinematograful din centru, ca să vorbesc cu Cindy Butler, care, pe lângă slujba de portărel, mai rupea și bilete de intrare în sala de spectacole Town Hall. Întârziații de la spectacolul de ora șapte dădeau năvală. Pe ecranul luminos se succedau prezentările viitoarelor filme. Am așteptat în hol ca Cindy să închidă ușile.

— L-ai văzut pe Reg sâmbătă noaptea?

— Care sâmbătă? întrebă cu ochii mărunți. În noaptea în care a murit”

— Da.

— Nu.

— Ești sigură?

— La *O sută și unu dalmații*? Și, oricum, mi-aș fi amintit, Ben, dacă l-aș fi văzut tocmai în seara aia… Poate s-o fi dus la petrecerea de la Fisk.

Sau poate că eu eram prea fraier ca să mai exist.

• Capitolul 5

Aveam, totuși, câteva scuze: mai întâi, sacoul și cravata nu prea corespundeau exigențelor ținutei pentru o asemenea petrecere; pe lângă asta, fusesem pe-acolo și nu-l văzusem. Ce-i drept, plecasem cam devreme. Sperasem că Rita Long venise de la New York, pentru sfârșitul de săptămâna și mă grăbeam să-i aștept telefonul.

Și totuși, ar fi trebuit să-mi dea prin minte.

Reg Hopkins și Duane Fisk au fost cei mai buni prieteni încă de la grădiniță. Și-au construit afacerile umăr la umăr, apoi au pus profiturile laolaltă, câștigând o grămadă de bani, pe vremea când noile case și micile magazine începuseră să apară ca ciupercile. Partidele de pescuit subacvatic deveniseră un ritual al fiecărei veri. Doar pentru bărbați. Fără neveste și copii. La fel și vânătoarea de elani în Montana, de unde se întorceau cel mai adesea cu mâna goală, dar cu niște bărbi, pe care nevestele îi puneau să le radă de îndată.

Ajuns acasă, am dat iama prin rezerve ca să-mi încropesc ceva de mâncare. După ce trecu ora cinei, sunai acasă la Fisk. Răspunse Michelle.

— Bună, sunt Ben. Voiam să-ți mulțumesc. A fost o petrecere pe cinste.

— Oh, mă bucur. Ai plecat devreme și mi-era teamă că nu te-ai simțit bine.

Cine n-o cunoștea, ar fi zis că e o tipă plină de tupeu, dar italiancă fiind, era mai degrabă exuberantă. Plinuță, chiar durdulie, avea o față extraordinar de frumoasă, păr negru tuns scurt și ochi pătrunzători. Gândul la ea, bălăcindu-se în jacuzzi-ul de opt persoane, nu-mi dădea pace, deși bănuiam că, chiar scufundată până la bărbie în curenții de apă și înghesuită de musafiri, gura nu-i tăcuse o clipă. Îi plăcea la nebunie să vorbească. Oricum, în seara asta era mai calmă.

— Nu, a fost nemaipomenit, am continuat. Doar că eram cam obosit și mai așteptam și niște clienți de la oraș, duminică la prima oră, așa că m-am gândit să mă culc devreme.

— Și a meritat să te scoli cu noaptea în cap pentru ei?

— S-au îndrăgostit de oraș.

— Nu vor cumva să construiască? Știi că mai avem vreo zece acri pe Muntele Morris.

— Spuneau că-i interesează stilul vechi, știi, colonial autentic. Dar, dacă stau să mă gândesc, ziceau că nu vor să fie lângă șosea și că doresc o casă cu băi mari și multe geamuri, așezată într-un loc mai deosebit.

— Nu uita de cei zece acri, râse Michelle.

— Sunteți în capul listei. Când o să vină, sâmbăta viitoare, o să trec cu ei, ca din întâmplare, pe lângă munte.

— Zi-le că suntem oameni de înțeles, în toate privințele.

Am lăsat câteva clipe de tăcere. Apoi i-am spus:

— Apropo…

— Ce?

— Reg.

— Bietul de el. Doamne, Duane e distrus.

Îl văzusem pe Duane la înmormântare. La treizeci și cinci de ani ai săi, păruse îmbătrânit de durere cu zece ani.

— Cine crezi că o să preia afacerile lui Reg? Mă îndoiesc că Janey va fi interesată.

— Janey caută un cumpărător.

— Îi doresc baftă. Fără Reg, totul se rezumă la niște mașinării învechite și o grămadă de datorii.

— Știu și eu. Duane a vorbit cu Tony Canning.

— Pe naiba. Eu nu l-aș recomanda pe Tony nici pentru construirea unei case de vară.

Michelle izbucni în râs.

— De ce nu cumpărați voi?

— Cum ziceai și tu, Ben: ce mai reprezintă firma fără Reg, în afară de câteva mașinării uzate?

— Bunăvoință.

— Chiar și așa, tot ne-ar trebui cineva care s-o conducă, zise Michelle hotărâtă, ceea ce mă făcu să înțeleg că ea și cu Duane întorseseră deja problema pe toate fețele și o găsiseră neinteresantă. Tonul ei se cam răcise, așa că am întors vorba, revenind la petrecere.

— Mielul ăla marinat are vreo rețetă secretă? Era suculent, deși nu prea l-am văzut pe Duane să-l înăbușe.

Friptura de miel ar fi scos din minți chiar și pe cel mai convins vegetarian.

— Ți-a plăcut? Soia, sherry și ulei de măsline. Când e pe foc, mai adaugi și o rădăcină de ghimber și niște mujdei de usturoi.

— Cât o las?

— Cinci, șase ore. Să pui soia desărată, ca să nu faci ochi de chinez.

— Excelent… Auzi, Michelle, sper că nu-mi faci chestia aia, cu rețeta soacrei?

— Ce?

— Omiți să-mi spui vreun ingredient de bază?

— Ben, nu ți-aș face eu una ca asta… Cred, adăugă pufnind iarăși în râs.

— Mersi. Și pentru petrecere. Știi, nu l-am văzut în seara aia.

— Pe cine?

— Pe Reg. A venit după ce-am plecat?

— Nu. Nu l-am invitat.

— O, am crezut…

— Reg s-a schimbat de când s-a lăsat de băut. Am încercat, dar nu se mai lega. Între noi fie vorba, ne simțeam chiar prost. Am făcut odată miel la grătar și el abia se putea abține să nu se atingă de sherry. Iisuse, Ben, alcoolul l-a distrus. Totuși, nu s-a mai atins de el.

— Mai făceați afaceri împreună?

— Greu. Sigur, Duane și cu Reg erau împreună de atâta timp, dar, știi cum e, omul se mai

schimbă. Și nu prea îți rămâne nimic de făcut, nu-i așa?

— Deci, nu l-ai văzut în noaptea în care a murit?

— Nu. Ți-am zis, nici nu l-am invitat. Ben, mulțumesc de telefon. Vezi ce faci.

— Și eu îți mulțumesc pentru rețetă.

— Să nu uiți de Muntele Morris.

Am închis, m-am tolănit cu picioarele pe birou și am încercat să-mi dau seama ce trebuie să simtă un tip care nu și-a invitat cel mai bun prieten la petrecere, tocmai în noaptea în care acesta a murit de o supradoză.

Ce puteam să-i povestesc lui Janey Hopkins? Reg Hopkins se afla la el în birou, complet treaz, pe la ora cinci. Plecase de la local puțin după ora șase, se pare la fel de treaz; făcuse plinul Blazer-ului, dispăruse apoi vreo cinci ore, reapăruse, puțin și tot treaz, pentru o înghețată, pentru ca apoi să dispară, până când a fost găsit pe pod.

Cred că Janey aruncase banii pe fereastră. Aflasem câte ceva. Dar cinci ore lipsă reprezintă o perioadă cam lungă. Asta fără să mai punem la socoteală și intervalul dintre înghețată și zorii zilei.

A doua zi am aflat mai multe.

M-am dus în Frenchtown, la Chevalley Enterprises, un garaj cu șapte rampe, construit de vărul meu, Renny, care era condus acum de văduva lui, Betty, și de fratele său mai mare, Pinkerton. Pink fusese un bun motociclist de curse la vremea lui, dar ca majoritatea bărbaților familiei Chevalley, excepția notabilă fiind Renny, își ieșea repede din pepeni; nu știa ce-i răbdarea și ducea lipsă de calități manageriale. Viața la garaj își urma cursul, nepăsătoare. Betty Butler Chevalley învăța din mers cum să conducă afacerile, în timp ce Pink, cu stilul propriu, reușise să bage spaima în mecanici, făcându-i să se apuce de treabă.

Pentru că era singurul garaj din oraș, obținuseră de la poliție contractul pentru asistența mașinilor

din zona noastră, acesta fiind și motivul vizitei mele. L-am identificat pe Pink după zbieretele sale.

— *Care mi-ai luat șurubelnița*?

Șase mecanici își îngropară fețele mai adânc, în motoarele la care lucrau. Al șaptelea o porni către magazia de piese de schimb, iar alți doi plecară cu un Buick, în probe.

— Era Philips. Era marcată „PE”, de la Pink Chevalley. Șurubelnița mea…

— Hei, Pink, ai o clipă liberă?

— Am și o zi întreagă, fără blestematele astea de scule. Cum te-ntorci cu spatele, vine câte un ticălos și-ți ia cea mai bună șurubelniță, ca să deschidă cutiile de ulei. Care-i treaba, Ben?

— Haide, fac cinste cu o cafea.

Cafeaua nu costa nimic în sala de așteptare de la Chevalley, o încăpere plăcută și confortabilă, cu scaune bune, unde mai găseai ziare și gogoși.

— Te cinstesc și cu o gogoașă?

Betty Chevalley, o roșcată care nu umbla cu ocolișuri, strigă de la computer:

— A mâncat deja o duzină pe ziua de azi.

Pink o șterpeli și pe a treisprezecea, apoi ieși afară unde se simțea mai în largul lui. L-am urmat.

— Auzi, tu ai ridicat Blazer-ul lui Reg?

— L-am dus în Plainfield. Bateria era moartă. Farurile o descărcaseră în timpul nopții, râse Pink.

— Te amuză?

— Ollie Moody a încercat să ne fenteze. L-a angajat pe un fraier cu un Exxon, de pe șoseaua Șapte. Ăla n-a fost în stare nici să se prezinte când a fost chemat. Nu i-a pornit camionul și mai avea și pană la toate patru roțile. Poți să-ți închipui așa ceva?

Cunoscând familia Chevalley – niște băieți cu mâna lungă, cu un dezvoltat instinct de clan și nu în întregime civilizați – nu-mi era prea greu să-mi imaginez „problemele” avute de concurentul lor.

— Te-ai uitat câtă benzină mai avea în rezervor?

— Era moartă bateria.

— Da, cunosc. Indicatorul s-a mișcat în sus sau în jos?

— Proiectoarele alea puternice au rămas aprinse. Nu mai indica nici benzina, computerul nu mai funcționa, nici măcar farurile alea idioate nu se mai aprindeau.

Un răspuns și mai hoț, dar nu prea convingător. Pink părea acum nerăbdător să se întoarcă la ale lui.

— N-a sărit?

— Ce să sară?

— Blazer-ul, când i-ai dat drumul din cârlig.

— Normal c-a țopăit. E un Blazer.

— A sărit de parc-ar fi avut rezervorul plin sau gol?

— Ce?

— Reg mi-a spus că trebuia să aibă mereu plinul, altfel țopăia de-l dădea cu capul de tavan.

— Aha. Acum înțeleg ce vrei să spui.

— Plin sau gol?

— A trebuit să-l remorchez eu, zise Pink după o clipă de gândire. Puștanul ăla de liceu care lucrează sâmbătă s-a rătăcit ca fraierul… Știi, cred că mai degrabă era gol. La o curbă, erau cât pe ce să sară din pripoane roțile din spate.

— A sărit de pe platformă?

— Coada mașinii s-a răsucit ca un șarpe. Cred că tipul care venea din față și-a înghițit dinții de spaimă. Ce porcărie de Blazer. Juma' de oraș se plimbă cu mașina goală. Normal că nenorocita aia țopăie. I-am spus și lui Reg, de-o sută de ori, să-și bage câțiva saci cu nisip în spate. În meseria lui, nu era mare lucru să facă rost. N-a vrut și pace. Acum, uite ce s-a întâmplat.

— Nu cred că țopăiala mașinii l-a ucis, Pink.

— Nu, dar eu am adus mașina și afurisita s-a pus de-a curmezișul. Trebuie să mă întorc la lucru, înainte să-mi fure ticăloșii ăia restul sculelor.

— Apropo, Olds-ul meu a cam început să tremure în față.

— La ce viteză?

— Pe la o sută zece.

— N-ar trebui să tremure. Adu-o încoace, Ben, mai zise Pink, cu o expresie serioasă pe mutră.

— Mă gândeam că poate scap ieftin, eventual doar cu echilibrarea roților?

— S-ar putea.

— Pink, ce capacitate are rezervorul Blazer-ului.

— Douăzeci de galoane.

— Câte mile faci cu un galon?

— Douăzeci, dacă ai vânt din spate.

— Deci, jumătate de rezervor, zece galoane, două sute de mile.

— Roag-o pe Betty să calculeze cu computerul.

S-a năpustit înapoi în garaj, iar eu m-am dus să-i spun lui Betty că mătușa Connie era puțin cam nemulțumită de ce i-au făcut la mașină. Betty zise că o să se ocupe ea.

Pe drumul de întoarcere către birou mă tot întrebam cum de putuse Reg să facă două-trei sute de mile, în mai puțin de cinci ore. Un lucru era sigur: nu le putuse face, colindând barurile din Newbury. Până la podul cu acoperiș n-ar fi consumat mai mult de un galon. Ar fi putut însă da o fugă până la Hartford, să cumpere heroină. Sau până la Waterbury. Ori Bridgeport, Stamford sau Norwalk – toate orășelele astea aveau ceva comun: ghetouri suprapopulate. La fel de bine s-ar fi putut duce din aceleași motive până la New York, ori chiar în Boston. Sau, ar fi putut să se învârtească în cerc, ore-n șir pe drumurile de țară.

Mi-am amintit că voiam să-l întreb ceva pe Pink. L-am sunat, Betty l-a anunțat că-l caut, Pink ridică receptorul, în sunetele asurzitoare ale pistoalelor pneumatice.

— Salut, Pink. Ai observat zgârietura laterală de pe Blazer-ul lui Reg?

— Ai început să lucrezi la o companie de asigurări?

— Ai văzut-o? Crezi că s-a lovit de pod?

— N-aș zice. Mai degrabă i-a zgâriat-o vreo haimana, cu cheia de la ușa bisericii.

Scrijelirea cu desfăcătorul de conserve pe mașinile lucioase era un sport practicat prin ghetouri.

Am dactilografiat un raport cuprinzând cele opt sau nouă discuții avute și am mai adăugat încă o oră pentru discuția cu Pink. Nu voiam s-o pun pe Janey să-mi plătească în plus, mai ales că nici nu prea aveam ce să-i relatez.

Janey m-a sunat chiar când terminasem, ca să-mi spună că trece pe la mine. Părea destul de agitată când și-a făcut apariția.

— Nu știu ce să-ți spun. Deocamdată, n-am găsit pe nimeni care să poată afirma că l-ar fi văzut drogat pe Reg. Cam asta-i tot.

— Privește.

Mi-a întins o hârtie, strânsă sul cu un elastic. Am scos elasticul și am desfășurat hârtia; cineva ciopârțise o revistă, decupând diverse cuvinte și litere pe care le lipise apoi pe o pagină Mesajul suna: „N-A FOST DESTUL CÂT A SUFERIT?”

— Cine a suferit destul? am întrebat-o eu.

Janey avea o expresie încordată; pe pomeții obrajilor îi apăruseră pete roșiatice.

— Era și asta înăuntru.

Netezi o fotografie de-a copiilor ei. Mark și Jason. Sau poate Gabriel. Ceva în genul ăsta. Doi băieței simpatici – versiuni în miniatură ale lui Reg, dar cu gura îndrăzneață moștenită de la Janey.

• Capitolul 6

Primul gând care-mi veni în minte fu unul ciudat: ar fi putut Janey să facă așa ceva – să ciopârțească o revistă ca să se prefacă amenințată? Ideea îmi venise văzându-i privirea furioasă. Mă așteptam ca o mamă, aflată în situația în care se găsea Janey, să fi fost speriată chiar îngrozită, dar ea părea gata să ucidă pe cineva. Îmi dăduse de gândit și zâmbetul copiilor, ce părea adresat cuiva cunoscut.

Mi-am dat seama că n-ar fi avut nicio noimă. În primul rând, că nu exista niciun motiv. În al doilea rând, când am reușit să văd lucrurile din punctul ei de vedere, i-am înțeles și furia. Și eu eram un fel de înlocuitor de tată pentru micuța mea vecină Alison Mealy și, dacă cineva ar îndrăzni să o amenințe, i-aș mânca ficații.

— Ar trebui să-i arăți asta lui Oliver Moody.

— Și el ce-o să facă? O să-l amendeze? Și pe cine? În afară de asta, eu locuiesc în Plainfield.

— Atunci, du-o la poliția din Plainfield.

— Ca să mă trezesc cu o grămadă de polițiști în bătătură?

— Vorbește cu prietenul tău Greg, să i-o arate procurorului. Dacă ar fi vorba de copiii mei, n-aș trata cu ușurință o astfel de amenințare.

— Te faci că nu pricepi, nu-i așa?

— Ce să pricep, Janey? Abia mă puteam abține. Pur și simplu nu puteam s-o înghit. Se pare că și ea simțea același lucru în ceea ce mă privește.

— Ai speriat pe cineva cu întrebările tale. Acum încearcă să mă avertizeze să-i las în pace.

— Oh, ce Dumnezeu, Janey. Am întrebat câțiva oameni dacă nu l-au zărit pe Reg pilit.

— Și l-a văzut careva?

— Nu, recunoscui eu.

— Ce ți-am spus eu?

— Reg se pare că a fost „curat” sâmbătă seara între cinci și jumătate și unsprezece. Încă n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut, beat ori treaz, după unsprezece.

— A fost la petrecerea lui Duane și Michelle?

— Nu l-au invitat. Greg a aflat cumva de la medicul legist ora decesului?

— Nu.

— N-ai vrea să-l întrebi, te rog?

Janey puse mâna pe telefon și-l sună la birou pe avocatul Greg. Se întoarse și se îndepărtă, ca eu să nu o pot auzi, murmură ceva în receptor, apoi ascultă o clipă, șopti un „Te iubesc”, și închise.

— Tocmai au predat raportul. A murit între unu și patru dimineața.

— Nu i-ai povestit lui Greg despre amenințare, nu-i așa?

— Nu.

— De ce?

— Încerc să stabilesc o relație cu omul ăsta. O relație normală de dragoste. Încerc să-mi trăiesc viața și să găsesc un om potrivit pentru copiii mei.

— Dar scrisoarea…

— Asta-i treaba ta. Pentru asta te plătesc. Să-mi cureți mizeriile trecutului și să mă lași să mă ocup de viața mea.

— Nu mă plătești să-ți curăț mizeriile. Și, cu siguranță, nu mă plătești ca să fac pe paznicul copiilor tăi.

— Copiii mei nu sunt problema ta. I-am trimis la mama, să-și petreacă acolo vara.

Schimbul de cuvinte mai turnase gaz pe foc, abia reușea să se stăpânească. Întrebai:

— Mama ta locuiește suficient de departe?

— În Florida. Noul ei soț este șeful pazei la o bancă importantă. Are armă. Copiii sunt în siguranță, nimeni nu poate să le facă nimic, atât cât va dura.

— Ce să dureze?

— Până-l reabilitezi pe Reg.

— Și tu încasezi polița de asigurare.

— Dacă era curat…

Am ridicat mâna.

— Medicul legist a zis că nu.

— Dacă nu a fost sinucidere, am tot dreptul la asigurarea lui, la fel și copiii mei.

— Iar încerci să-mi ascunzi ceva.

— Exact, îmi răspunse și scoase din geantă carnetul de cecuri.

Folosind pixul ca pe o daltă de spart gheața, îmi completă un cec pentru o mie cinci sute de dolari.

— Pentru douăzeci de ore, Ben. Acum poți să-i dai drumul.

— Cine ți-a trimis scrisoarea?

— De un' să știu eu?

— Cine ar putea ști?

— Reg ar fi trebuit să-i cunoască.

— Reg e mort.

— Ce nemernic!

Nu-mi dădeam seama dacă se referise la mine, ori la Reg. Probabil că nici ea nu realiza, în timp ce se năpustea afară pe ușa biroului, arătând ca o femeie gata să-și smulgă părul din cap. În cazul în care ar fi început să regrete, m-am gândit că era mai bine să arunc deocamdată cecul într-un sertar și să mai fac ceva cercetări, pe propriul buzunar, înainte să am vreo obligație față de ea.

•

După cele spuse de bătrânul Al Bell, un tip venise singur la petrecerea cu ușile închise de la Fisk și rămăsese până târziu. Mă obseda un gând: n-o fi fost Reg, excitat de înghețata cu fistic? Întrucât zvonul ajunsese la mine prin intermediul aceluiași bătrânel năbădăios, care făcuse aprecieri originale cu privire la stripteuza care ar fi ieșit din tort și s-ar fi aruncat în mlaștină m-am gândit că a-l trage de limbă ca să aflu mai multe tot de la el ar fi o simplă pierdere de timp. Mai ales că puteam afla toată tărășenia de la un observator mult mai dezinteresat.

Pe Connie am găsit-o în mijlocul trandafirilor ei, îmbrăcată într-o rochie de bumbac albastru, cu o pălărie din paie fin împletite și purtând în jurul gâtului un simplu șirag de perle, schimbat pe opiu de negustorul Constantine Abbott, din China, la începutul veacului trecut. Îngenuncheată pe o bucățică de covor, punea îngrășăminte în jurul fiecărei flori, cu ajutorul unei lopățele.

— Pe una ai sărit-o.

— Nu, le pun îngrășământ jumătate chimic și jumătate organic. Ia uită-te mai de-aproape. Pune mâna pe pământ, mă îndemnă ea.

Pe o rază de vreo cincizeci de centimetri în jurul trandafirului, pământul era compact ca lutul. Văzusem și la trandafirii mei același lucru.

— Îngrășământul chimic e nemaipomenit, omoară musca albă și o grămadă de alte insecte îngrozitoare. Îndepărtează însă râmele, așa că pământul se întărește.

— Ce de trandafiri ai!

Connie poseda soiuri grozave: Gallica, Alba și Damasc de Portland; specialiștii în trandafiri de la Grădina Botanică din New York veneau anual în pelerinaj, ca să-i vadă plantele.

— Anul ăsta m-am gândit să încerc fără chimicale. Tăie apoi o bucată cu foarfecele ei ascuțite ca briciul dintr-o tijă lungă, pentru a însemna tufa tratată cu îngrășământ sistemic.

— Connie, pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i bătaie.

— Am auzit niște zvonuri despre un tip care a stat până târziu la petrecerea soților Fisk. Mai exact spus, până dimineața.

— La familia Fisk?

— Petrecerea aia până la ziuă. Știi tu!

— Eu nu plec urechea la bârfe, Ben.

Ochii de un albastru rece se mutară de la trandafiri.

Privirile ni se întâlniră. Ne-am ridicat de jos în același timp, eu oferindu-i o mână, pe care ea o

ignoră, sprijinindu-se în schimb în unealta de grădinărit. Călcasem pe teren minat. Deși nu-și pleca urechea să asculte bârfele, reușea totuși să știe tot ce se petrece în oraș.

— Rețeaua Peștelui, îndrăznii eu să mai fac un pas pe câmpul de mine. Am sperat că poate ai auzit ceva la telefonul fără fir.

— Chiar dacă-am auzit ceva, crezi că aș repeta în stânga și-n dreapta?

— Nu, dar te întreb eu, așa că nu-i în stânga și-n dreapta. Eu sunt nepotul tău bun, sânge din sângele tău, și ți-am cerut doar o lămurire.

— Și crezi că eu aș fi de acord ca nepotul meu bun, sânge din sângele meu, să se trezească cu reputația de bârfitor?

De multe ori, nu reușeam să-mi dau seama dacă Connie mă ia peste picior sau vorbește la modul cel mai serios. Mi-am încercat norocul, contând pe prima variantă:

— Mai bine bârfitor, decât mitoman.

— Care-i diferența?

— Mitomanul inventează totul. Bârfitorul se străduiește măcar să afle faptele.

— Deci tu lansezi zvonurile despre unul care-ar fi venit fără perechea sa?

— Fii serioasă Connie.

— Strânge-mi lucrurile și hai să luăm o ceașcă de ceai.

— S-a făcut.

Am încărcat cele două feluri de îngrășăminte în roaba sa de lemn, peste ele am pus lopățica și celelalte scule de grădinărit, apoi covorașul; le-am dus în magazie și le-am așezat conștiincios la locul lor. Mi-am șters grijuliu picioarele, înainte să intru în bucătărie, unde am găsit-o turnând apa fiartă în ceainic. Cănile, laptele, zahărul, cestile și prăjiturelele cu lămâie erau așezate pe o tavă. Am luat tava și am urmat-o pe Connie, până într-un salon de servit ceaiul, prin a cărui ferestruică se zărea o grădină demodată. Ne-am așezat pe

scaunele brodate, unul în fața celuilalt. Pe o măsuță joasă, aflată între noi, Connie pregăti ceaiurile. O adiere plăcută umfla ușor draperiile fine. Grădina era încărcată de bujori.

— Un tip solo la petrecerea de la Fisk?

— Așa am auzit eu.

— Și eu la fel.

— Și tu?

— Se pare că el – sau ea – ar fi stat până la sfârșitul festivităților. Născută pe la începutul secolului, Connie folosea un limbaj plin de eufemisme. Amanții erau „prieteni apropiați”. Un tip în căutarea unei aventuri de o noapte era „un domn în vizită”. O femeie măritată care își primea amantul în casă era „ospitalieră”. Îmi influențase și mie felul de a vorbi – câți alții de vârsta mea mai spuneau „în vizită” în loc de „a face dragoste”? – așa că amândoi știam că „festivități” era cuvântul ales pentru „orgii”.

— Așa ai auzit? De la cine?

Mă fixă cu o privire rece.

— Nu te întreb doar din curiozitate, am spus. Apoi i-am povestit despre Janey Hopkins.

— O mie cinci sute de dolari! Ben, ți-ai greșit meseria.

— O prefer pe cea cu vânzarea caselor.

— Două săgeți nu strică niciodată într-o tolbă. Mă bucur că ai acceptat oferta. Te plictiseai. Și când te plictisești, riști să dai de belea.

— Deci, cine ți-a spus?

— Am auzit frânturi, de ici, de colo – of, nu mai face mutra asta dezamăgită. De ce nu mergi direct la sursă?

— Care-ar fi asta?

— Cine a iscat toate vorbele despre jacuzzi, cu covor și oglinzi în sala lor de petrecere?

— Cine?

— Marie Butler. Femeia lor de serviciu. Marie a fost acolo când s-au făcut toate pregătirile și, probabil, a rămas să facă curățenie. Folosește-ți

capul, Ben. Femeia asta ar fi câștigat de mult un premiu Pulitzer, dacă ar fi lucrat la vreun ziar.

Am sunat-o pe Marie Butler. Mike, bărbatul ei, pensionat de tânăr pe caz de boală, fapt care nu-l împiedica să vâneze, să bea și să joace popice, mi-a comunicat că era la lucru, la familia Bowland.

Am ajuns cu mașina la casa lui Rick și a Georgiei Bowland, construită în 1980, în stilul neovictorian, cu ferestrele anacronice, în stil Paladin, care perforau numeroasele frontoane. Era situată într-un mini-cartier – vreo șase case asemănătoare, îngrămădite într-o fundătură. Doica lor, o scoțiană singuratică, ședea într-un chioșc în curtea laterală legănând un cărucior englezesc acoperit cu plasă de țânțari. Am salutat și m-am îndreptat către intrarea principală.

Ca și vecinii săi, Rick Bowland făcea naveta. Grupul lor, cel al navetiștilor, era încă mic, dar se afla în continuă creștere, adăugându-li-se oameni cărora bugetul nu le permitea să locuiască în tradiționalele comunități din sudul îndepărtat. Cu jumătate din prețul pe care l-ar fi plătit în apropiere de Sound, aceștia trăiau foarte bine în Newbury, deși aveau de străbătut zilnic un drum din ce în ce mai lung, pe măsură ce noii sosiți se stabileau și mai departe, pe drumuri de țară.

Spre deosebire de majoritatea navetiștilor, familia Bowland încerca să se integreze în comunitatea celor de tipul familiilor Fisk și Carter; Rick a muncit din răsputeri ca voluntar la Comisia de planuri și zonare. Mie-mi plăcea. Era puțin cam prea serios și găsea mai multă desfătare decât mine în fleacuri provinciale de genul grătarului său sofisticat, cu gaze. Cu toate acestea, manifestau amândoi interes pentru aceleași articole din revista *The Economist.* Îl admiram și pentru curajul de a se mândri cu mustăcioara lui în fața conducerii firmei.

Georgia era teribil de fină și dezgheță, ca orice ziarist. Asemeni majorității celor din tagma ei,

putea purta cu ușurință o conversație pe orice temă, iar dacă mai lua și câteva păhărele devenea chiar foarte, foarte nostimă. Îți făcea plăcere să o privești, căci avea un gust desăvârșit la alegerea toaletelor.

Bineînțeles că Rick era plecat la IBM. Se părea că nici Georgia nu se afla acasă, cel puțin asta indicau ușile deschise ale garajului și lipsa ambelor mașini. Thunderbird-ul roșu, vechi și ruginit al Mariei Butler era parcat pe alee. Ea îmi deschise ușa, salutându-mă cu un chiot de bucurie și o îmbrățișare zdravănă. Ne cunoșteam de când lumea, iar trecutul meu dubios îmi asigurase un loc aparte în sufletul ei înclinat spre bârfă. Mi-am reamintit că trebuie să fiu atent, întrucât toate întrebările pe care urma să i le pun vor circula mâine dimineață prin magazinul general.

— Ce faci aici? Vor să vândă? Nu m-ar mira. Toată lumea de pe aici are mai multă ipotecă decât valoarea casei. Am auzit de la bancă cum că vreo doi dintre ei nu și-au mai plătit datoriile de șase luni. Deci, vând casa?

— Nu știu nimic.

Ca să fiu sincer, întotdeauna am bănuit-o pe Georgia că ar avea ceva bani. Mobilierul lor era de o calitate pe care nu și-ar fi putut-o permite un cuplu de tineri, din salariul lunar; comportamentul nepăsător al Georgiei mă ducea cu gândul la o școală cu internat, la un cont sub tutelă în bancă, ori la un tată iubitor cu ceva parale disponibile.

— Doamna Bowland abia a plecat. Are iarăși o întâlnire legată de Steve La France. Ai văzut ce autocolante au? Ea e creierul întregii afaceri. Norocul lui Steve. E mai prost decât taică-său, asta însemnând că-i prost de-a binelea.

— De fapt, venisem să te văd.

— Mi-ai găsit altă slujbă?

Am dat din cap. Sufrageria familiei arăta de parcă înăuntru ar fi explodat o bombă: abajururi aruncate, furtunuri de aspirator care șerpuiau

precum cele ale pompierilor la un incendiu, șervete de hârtie și tuburi de spray împrăștiate peste tot. Am cules de pe covor o ramă dublă pentru poze. Într-o parte era o fotografie a Georgiei, ținându-și copilul în brațe ca pe un pachet cu destinație greșită, iar în cealaltă, una a lui Rick, purtând un șorț gen frații Brooks, prăjind cârnați pe grătar, la petrecerea pompierilor.

— Mda, mie nu-mi mai dai nimic de lucru. Îi oferi totul lu' madam Mealy a ta. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Ben. Nici nu-mi trebuie. Am ce să lucrez.

„Madam Mealy a ta" locuia într-un apartament situat deasupra magaziei mele, împreună cu fiica ei, Alison. Le-am cules de pe drumuri și le-am oferit un cămin. Marie și prietenele ei întru bârfă munciseră din răsputeri la lansarea poveștilor cu privire la relația dintre noi; încetul cu încetul, acestea își pierduseră din intensitate, dispărând de tot, mai ales datorită faptului că eu fusesem văzut prin oraș însoțit de diferite doamne, inclusiv de Vicky, care oferea, de departe, un subiect mult mai bun pentru bârfe.

— Știam că ai treabă până peste cap. De aceea i-am dat doamnei Mealy câteva oferte.

— Ca să-ți poată plăti chiria.

Marie, o doamnă corpolentă debordând de veselie, prefera știrile rele celor bune și murdăriile, bucuriei. În loc să comentez, oferindu-i subiect de bârfă pe tema chiriei, am preferat s-o întreb:

— Mai lucrezi și la familia Fisk?

— Sigur. Deși se petrec niște lucruri pe acolo, care ți-ar face părul măciucă.

— Cum ar fi?

— Pe unde umbli?… Petrecerea?

— Am fost și eu acolo.

— Tu?

— A fost nemaipomenit. Duane a pregătit un miel excelent; și-ar putea deschide un restaurant.

Marie mă privi cu milă nedisimulată și îmi spuse:

— Nu mă refer la grătarul de afară ci la *petrecere.* După aceea. În jacuzzi.

— Eu n-am intrat în niciun jacuzzi.

— Normal, n-ai fost invitat.

— Cine-a fost? întrebai, cunoscând, bineînțeles, răspunsul, dar încercând s-o flatez și s-o câștig de partea mea.

— Familiile Bowland, Barrett și Carter.

— I-auzi! Bowland? Barrett? Și Carter? Constructorul Carter? Bill și nevastă-sa, Sherry?

— Ai auzit bine!

— Și familia Fisk.

— Nici nu-ți poți închipui ce costum de baie și-a cumpărat Michelle pentru petrecere.

— E normal, doar dorm în același pat de ani de zile.

— *Cum*? Marie mă prinse zdravăn de mână și mă strânse. Ce vrei să spui? Ce știi tu?

— Marie. A fost o glumă.

— Cum adică glumă? Ce fel de glumă? întrebă ea, citindu-i-se în priviri un șir întreg de bârfe pe care ea nu și le imaginase.

— E o expresie.

— Despre ce vorbești?

— Rick Bowland și cu Ted Barrett fac parte din Comisia de planificare și zonare. Corect? Ei sunt cei care aprobă noile construcții. Corect? Bill Carter e constructor. Duane face desecări și nivelări; se mai ocupă și cu specularea terenurilor. Așa că atunci când e vorba despre o adunătură de prieteni aflați cu toții în același gen de afaceri, se poate spune că dorm în același pat.

— Aha, am mai auzit expresia. Mă rog, ai făcut o glumă. Ei, dar știi că-i bună, Ben? Râse puternic și prelung, cu sufletul ușurat, plesnindu-se cu palma peste coapsa generoasă.

— Ăștia au rămas toată noaptea?

— A fost genul ăla de petrecere, știi tu care.

— Las-o baltă, Ted și cu Susan formează cuplul cel mai închegat din câte cunosc.

— Mda, admise Marie. N-auzi niciodată nimic despre ei. Dar acum, la înghesuială… Pe Sherry Carter o cred în stare de orice.

Am dat din umeri. După părerea mea, era numai gura de ea; nu voiam însă să o contrazic pe Marie, ci să o ascult. Așa că ea continuă, hârâind în șoaptă pentru eventualitatea că doica ar trage cu urechea.

— Doamna Bowland? Și ea la fel, mai ales la băutură. Ai văzut ce salon de petreceri și-a construit familia Fisk?

— Am auzit.

— Ar trebui să-l vezi. E trăsnet, zise, strâmbându-se. Ca într-un film deochiat.

— De unde știi tu cum sunt filmele deocheate, Marie?

— Auzi, habar n-ai câți intră și ies din cămăruța laterală a magazinului de închirieri. Văru-tău Brian mi-a spus.

— Vorbeai doar de trei perechi – mă rog, patru, dacă-i socotim și pe Duane cu Michelle.

— Plus cineva venit solo.

— Cine? am întrebat.

— Cineva care a rămas până târziu. A venit de la o petrecere de afară. S-a băgat în jacuzzi, laolaltă cu ceilalți.

— Cine a fost?

— Nimeni nu știe.

— Erau luminile stinse?

— Nu știu. Nimeni nu l-a văzut. Circulă doar o vorbă cum că ar mai fi fost cineva care a luat parte la toată treaba.

— Al Bell zicea că a fost o stripteuză care a ieșit din tort și s-a aruncat în mlaștină.

— Al Bell nu și-ar deosebi propriul fund de o gaură în pământ. Ce nevoie aveau patru perechi aflate în jacuzzi de o stripteuză?

— M-am mirat și eu. Dar zicea că tipa ar fi fugit în mlaștină.

— Omul ăla-i țicnit, Ben. Vorbește aiurea. N-a fost nicio stripteuză. Ăsta-i adevărul.

— Dar cineva a fost fără pereche.

— Exact.

— Am înțeles.

— Era și timpul.

Am plecat acasă am lăsat mașina și am pornit-o pe jos către primărie ca să vorbesc cu Vicky. Ea știa întotdeauna ce se întâmpla și, oricum, venise și ea la petrecere, cu puțin înainte de a pleca eu.

Vicky era ocupată până peste cap și nu avea chef de vorbă, îmi promise, totuși, că va face tot posibilul pentru a ne întâlni mai târziu să bem o bere și să luăm o gustare, la Yankee Drover, întrucât trăgeam speranțe că Rita Long va veni de la New York, am căutat un pretext pentru a scăpa, întrebând-o pe Vicky, în timp ce mă împingea către ușă:

— Ai idee dacă a fost cineva în plus, care să fi stat la petrecerea familiei Fisk pentru actul al doilea?

— Nu.

— Nu știi sau n-a fost nimeni?

— Nu, nu știu și mă îndoiesc să fi fost careva. Michelle se purta de parcă era capelmaistru la un bal metodist.

— Metodiștii nu dansează.

— Asta și voiam să spun. Pa, Ben, trebuie să…

— L-ai văzut pe Reg, din întâmplare, la petrecere?

— Ce?

— Credeam că ai stat până târziu.

— Nu foarte.

— Dar l-ai văzut pe Reg?

Vicky avu o ezitare, apoi închise ușa pe care intenționase să mă dea afară și zise:

— Când am sosit la petrecere.

— Eu nu l-am văzut atunci.

— N-a intrat. Era, cred, în trecere.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

— Veneam din oraș și mă pregăteam să virez stânga, ca să intru pe aleea lor. Atunci l-am văzut pe Reg, cu mașina. Am așteptat să facă dreapta, dar el doar a încetinit o clipă, apoi și-a văzut de drum.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Pe la vreo șase jumate.

— Ai vorbit cu el?

— Nu, i-am făcut doar cu mâna. A trecut mai departe.

— N-a făcut și el cu mâna?

— Nu…

— Și n-a intrat pe alee?

— I-am zărit fața. Părea așa de trist… Parcă stătea să plângă.

— Nu mi-ai zis nimic duminică, când ți-am povestit că l-am găsit.

În loc să-mi dea vreo explicație, Vicky continuă:

— Parcă și-ar fi luat rămas-bun, sau ceva în genul ăsta. Păcat că n-a intrat; poate nu s-ar fi întâmplat nimic.

— N-a fost invitat.

— De ce?

— Se cam despărțiseră, după ce Reg se lăsase de băutură. L-ai mai văzut, mai târziu?

— Nu.

— OK. Mersi.

— De ce întrebi?

— Ceea ce-ți spun rămâne între noi: Janey vrea să demonstreze că Reg nu se droga.

— E o nebunie. Ce-i pasă ei? Erau în divorț și, oricum, se pare că luase droguri.

Ce-i drept, cam așa stăteau lucrurile la prima vedere. A trebuit să-i dau dreptate.

— Și atunci, de ce n-o lasă baltă?

— Adică?

— Am destule pe cap, în lupta împotriva lui Steve și fără ca povestea asta să devină ceva mai mult decât este de fapt. Știi ce ar urma: „Neglijența

actualei conduceri încurajează toxicomanii și drogații din Newbury”.

— Oricum, nu-i mare scofală. De fapt, o ajut pe Janey să se obișnuiască cu ideea că Reg a murit de o supradoză.

— Și dacă n-o fi adevărat?

— Atunci Janey ar avea dreptul la suma de asigurare.

— Bineînțeles.

I-am promis să trec pe la cartierul general pentru realegerea ei, aflat deasupra magazinului general, să dau o mână de ajutor la punerea scrisorilor în plicuri. M-am întors la birou, mi-am cocoțat picioarele pe masă și am trecut în revistă faptele. Reg, sătul, pus la patru ace și în vervă, trece prin fața casei prietenilor săi și dispare până la unsprezece. Groaznic. Mai aflasem despre încă zece minute din ultimele ore de viață. Și că părea dărâmat. La fel m-aș fi simțit și eu, dacă foștii mei cei mai buni prieteni nu m-ar fi invitat la o petrecere, la care era poftită jumătate din populația orașului.

Începusem să cred că Janey ar fi avut mai mult de câștigat dacă ar fi plătit-o pe Marie Butler. Chiar atunci, auzii o râcâială bine cunoscută la ușă.

— Parcă aud un șoricel, rostii peste umăr.

— N-ai ghicit.

— O fi vreo vidră?

— Nici.

— Poartă cumva bretele și zâmbește cu gura până la urechi?

— Bandit ce ești.

— Bună, Alison.

Se strecură înăuntru, își aruncă ghiozdanul și cutia cu flautul pe podea, apoi se cățără pe scaunul clienților. Ea nu fusese la cumpărături la unsprezece noaptea, și cu atât mai puțin ar fi putut să-mi povestească ceva despre ceea ce făcuse Reg sâmbătă. Am scos din sertar o miniciocolată Kit Kat, pe care ea o desfăcu plină de importanță.

— Ia ghici!

— Ce?

— Despre profesorul de muzică.

— Care are un nume.

— Domnul Shipley. Mi-a dat două bilete la *Prietenii muzicii din Newbury*.

— Nemaipomenit!

— Cântă cvartetul Ping.

— Serios. Era cam inconsecvent, grupul Ping. Ba cântau extraordinar, ba erau groaznici.

— Din Shanghai.

— Cunosc. De fapt, grupul își cam făcea veacul prin Chicago și devenise o prezență obișnuită în circuitul concertelor din nord-est.

— Mergi cu mine?

— De ce n-o inviți pe maică-ta? spusei eu, amintindu-mi de un Brahms insipid, de un Beethoven slab și de o doză sinistră din Ravel, de la ultimul turneu al grupului Ping în oraș.

Zâmbetul larg al lui Alison dispăru, închis parcă cu fermoarul.

— Nu vrea să meargă, zise ea.

— Ai întrebat-o? Doamna Mealy era o femeie timidă, care respecta cu strictețe regulile impuse de vechea clasă a Noii Anglii, reguli pe care foarte puțini oameni le mai luau în seamă.

— Nu, dar n-o să meargă. Nu vii tu?

— Doar dacă nu merge ea.

— N-o să vrea.

— Întreab-o.

— Bine. Și dacă nu vrea, vii tu?

— Duminică?

— La ora trei.

Orașele din nord-vestul statului Connecticut, care se învecinau cu al nostru, erau cunoscute pentru strălucitoarele lor galerii de artă și magazinele de antichități cu obiecte superbe, la prețuri exorbitante; Newbury însă se fixase pe muzica bună. Asociația Prietenii muzicii, plină de energie și cu tradiție, reprezenta unul din motive.

Alt motiv consta în faptul că sala de cinema de la primărie era minunată și pentru concerte. Aceasta fusese dăruită orașului prin 1930, de către o tânără moștenitoare. Numele ei, gravat deasupra intrării de marmură, era Leslie Town Hall. Leslie venea de la Edgar Leslie, un erou al primului război mondial, mort în marea epidemie de gripă din 1918; legăturile acestuia cu mătușa mea, pe atunci tânără, se pierduseră în decursul timpului, rămânând doar în inima ei.

Mulțimea dădea năvală, împingându-ne din spate.

— Unde avem locurile? întrebă Alison, simpatică foc, îmbrăcată într-o rochiță pe care Connie o scosese din uriașul ei pod.

— În față, pe stânga.

Ne-am găsit locurile pe rândul al șaselea, în spatele lui Connie și al unui grup de doamne în vârstă, care comentau ultima lor călătorie pe Amazon.

Grupul Ping, o familie reușită de muzicieni, își făcu intrarea pe scenă.

Privii programul concertului și mârâii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ravel. Ar trebui ca „Prietenii muzicii” să construiască „Camera Celor Ce Nu Suportă Ravel”, să avem și noi unde să ne retragem.

Mătușa Connie se întoarse către mine, spunându-mi să mă potolesc. Prima vioară își făcu debutul, restul grupului urmând-o în galop, interpretând un Mozart de calitate. M-am uitat prin programul scris în stilul plin de înfloriturі al nevestei lui Scooter; Eleanor reușise să facă ispititoare bucata de Ravel, dar când se ajunse la ea, constatai că mi-am făcut iluzii degeaba.

E ceva cu Ravel. Muzicienii îl adoră. Rareori se dă vreun concert aici fără Ravel, la fel cum rareori se fac filme fără muzica francezului. I-am șoptit lui Alison că formația de vânători de capete din

Noua Guinee cântă din Ravel pe țestele vecinilor lor, cel puțin o dată pe seară.

Cum era de așteptat, sala se goli. Doar jumătate din auditoriu s-a mai întors după pauză; ghinionul lor, întrucât cvartetul se transformă în cvintet, apelând la serviciile unei ditamai pianiste îmbrăcată în roșu. Țopăia pe scaun precum un jeep Cherokee pe hârtoape și își scutura părul lung și negru cu atâta fantezie, încât mă întrebam cam cum ar fi să ne tăvălim pe jos, făcând dragoste. După ce își termină reverențele, grupul atacă o piesă de Corelli, compusă parcă pentru a face și îngerii să plângă.

— Iisuse! spuse Alison cu sufletul la gură când terminară de cântat.

— Un simplu oftat ar fi fost suficient, sau un „mulțumesc”.

— De ce mă corectezi mereu?

Privii părul cărunt al mătușii, care aplauda cu entuziasm și spusei:

— Deoarece așa mi-au făcut și mie, în tinerețe mătușă-mea Connie și cu părinții mei, și bine au procedat, pentru că acum știu ce, și când se cuvine. Te face să te simți în largul tău, indiferent unde te-ai afla.

— Dar, Ben, se impunea un „Iisuse!”

Am recunoscut că de data asta avusese dreptate și m-am gândit să mă revanșez cu o înghețată de la magazinul general. Alison era astăzi într-o dispoziție foarte matură, așa că m-a întrebat, ezitând cum făcea întotdeauna, când îi era frică să nu fie dezamăgită:

— N-am putea merge la recepție, să-i cunoaștem pe interpreți?

— Mda, aș vrea s-o cunosc pe doamna în roșu.

— Ben, te rog spune „da” și nu „mda”.

Cucoana în roșu se dovedi a fi la fel de voioasă și în afara scenei, ceea ce o cam făcu geloasă pe Alison, până când violonistul o băgă nițel în seamă. Datorită lui a visat cu ochii deschiși, tot

drumul de întoarcere. Am condus-o până la ușa magaziei.

— Mulțumesc de invitație.

— Eu îți mulțumesc pentru că ai venit… Ben?

— Ce-i?

— Am auzit că te interesează domnul Hopkins.

— Da?

— Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine despre asta.

— Ei, chiar așa?

— Puștii cei mari l-au văzut în noaptea aia.

— Când?

— Târziu.

— Unde?

Se trase înapoi, iar eu îmi dădui seama că o prinsesem de umăr, strângând-o zdravăn.

— Scuze, spusei, făcând un pas îndărăt. Ce vrei să spui, draga mea? Cine l-a văzut?

— Nu știu. Băieții mai mari. Se plimbau noaptea cu motocicletele și l-au văzut.

Motociclete. Pe vremea când eu eram „băiat mare”, adică de paisprezece – șaisprezece ani, mă plimbam și eu cu prietenii, dar pe jos. Azi „băieții mari” merg doar pe motociclete, pe care noi nu le băgăm în seamă, când numărăm anii rămași până la obținerea carnetului de conducere.

— Pe unde l-au văzut?

— La petrecere, la Fisk.

— Afară, la grătar?

— Nu. Știi tu. La petrecerea oamenilor mari. Petrecerea din jacuzzi.

— E foarte important. La ce oră? Mă aplecasem și o priveam drept în ochi.

— Târziu. Cred că pe la miezul nopții.

— Și ei ce căutau la ora aia la petrecere?

— Unii au trecut pe acolo, sperând să poată vedea câte ceva.

— Ce să vadă?

— Știi prea bine. Jacuzzi-ul. Cu oameni mari în el.

— Și l-au văzut pe domnul Hopkins, venind la petrecere la miezul nopții?

— Așa cred.

— Cu Blazer-ul?

— Îhî. De culoare albastră S10, cu apărători de vânt.

A fost singura dată când nu i-am cerut să spună „da” în loc de „îhî”.

Întrebasem deja vreo cincisprezece oameni dacă l-au văzut pe Reg, și uite cine avea răspunsul! Tocmai vecinica din curtea din spate! M-am gândit imediat să mă iau de Michelle și de Duane, care mă asiguraseră că Reg nu fusese la ei. Dar asta era o acuzație prea gravă pentru a o putea susține doar cu povestea unei puștoaice. Era mai bine să o iau pe ocolite.

Bill Carter fusese și el. Bill construise o casă de șase sute de mii de dolari, pe care nu reușise s-o vândă. Ăsta ar putea fi un pretext pentru un agent imobiliar.

• Capitolul 7

Bill Carter trântise casa pe o poziție nu prea fericit aleasă, fără să-i pese de un delușor superb, aflat la douăzeci de metri mai în spate. Aleea de acces, ca o pistă de raliu plină de curbe, șerpuia exact acolo unde putea distruge cel mai bine intimitatea locului. Curtea din față semăna cu mormântul lui Moby Dick.

— Sherry te roagă s-o scuzi, a trebuit să plece, Ben.

Îmi convenea de minune. Pe lângă că era cam temperamentoasă, Sherry mai reprezenta creierul familiei, așa că preferam să discut singur cu Bill. M-am prefăcut că-mi pare rău, apoi l-am rugat să-mi arate casa.

Bill se mândrea cu bucătăria lui, utilată cu accesoriile ieftine și proaste de la Garland și Sub-Zero; era și mai mândru de oglinda de toaletă de la parterul casei, care permitea oaspeților când apăsau pe butonul soneriei să-i admire din plin comoda cu bibelouri de porțelan.

— Tot ce vezi, zise Bill radios, e conceput de arhitecți. I-am spus că voi folosi informația. Întotdeauna l-am simpatizat pe Bill. Avea tipul de optimism necesar celor din branșa lui, fără de care nu poți construi case de vânzare.

— Nu-mi vine să cred, Ben. Mă așteptam să se vândă ca pâinea caldă. Fir-ar să fie de recesiune.

— Ce porcărie, Bill. Nu era prima dată când ajunsesem la concluzia că, în ultima vreme, sloganul societății noastre devenise: „Dracu' m-a pus s-o fac".

— Deci, ce părere ai?

— Nu știu ce să spun, omule. I-ai dat exclusivitate lui Fred.

— Ți-am spus, am terminat-o cu Fred. Îl concediez.

— Mda, dar dacă Fred n-a putut s-o vândă…

— Fred e cu capul în nori. Spune că cer o groază de bani pentru… Știi cum a numit-o? O casă de periferie fără periferie. Ce zici de atâta tupeu?

Cel mai bun concurent al meu pusese punctul pe „i”. Bill Carter avea nevoie de un cumpărător suficient de grăbit să urce pe scara socială, încât să nu-i pese unde o să locuiască vreo doi ani. Numai că genul ăsta nu cumpără case în pădure. Ăștia se strâng în turme, prin fundături, ca aceea unde stau Rick și Georgia Bowland.

— La naiba, Ben. Tu ai fi putut-o vinde într-o săptămâna. Își sublinie complimentul, bătându-mă prietenește pe umăr, gest care, venind de la un fost apărător al dreptății, mă umplu de sentimente camaraderești. În școala primară, te puteai bizui pe el, când aveai probleme cu bătăușii.

— Dar nu cu șase sute de mii, i-am zis eu, cu gândul că nici Donald Trump, aflat în cel mai prolific an al său n-ar fi fost în stare s-o vândă.

— Bine, ai dreptate. Vinde-o cu cinci sute cincizeci.

— Nu prea se găsesc clienți, pentru așa ceva… O să încerc.

— Reclamă! Va trebui să-i faci mai multă reclamă.

— Costă bani, precizai eu.

— Oricât vrei, amice. Ți-i avansez din comision.

— N-aș prea crede.

I-a căzut fața. Mă știa prea bine, dar iar se îmbătase cu apă rece. Mormăi, frustrat:

— Și bănuiesc că o să mă taxezi și cu comisionul obișnuit?

Așteptam întrebarea asta, așa că i-am spus cu cel mai generos zâmbet posibil:

— Nu. Reduc cu unu la sută. Îți iau numai cinci la sută.

— Fred voia patru la sută! protestă el indignat.

Știam că nu-i așa, dar nu voiam să-l jignesc, făcându-l mincinos.

— În mod obișnuit, eu iau șase. De dragul amintirilor, reduc la cinci.

Bill făcu o mutră de urs, dar era prea amabil ca să-mi arate și colții.

— Întreabă-i pe Duane și pe Michelle cât le iau pentru afacerile lor cu terenuri. Sau întreab-o pe Janey Hopkins, cât îi lua Fred lui Reg. Eu cer cinci clienților buni și prietenilor.

Bill semăna din ce în ce mai mult cu un urs. Nu reușise însă să mă sperie, abia dacă arăta ca un ursuleț simpatic, dintr-o grădină zoologică.

— Ce naiba, Bill, erai de față la discuția pe care-am avut-o cu Reg, în birou, despre afacerea de pe Church Hill Road. Atunci cât v-am taxat?

— Cinci.

— Am vândut?

— Mda. Ai vândut.

— Cât a durat?

— Trei luni.

— Ai obținut cât ai vrut?

— Mda.

— Cum părea Reg, când a plecat de la petrecere în seara aia?

— O, părea în regulă. Nicio proble…

— Pe la cât a plecat?

— Despre ce vorbești?

— Mă întrebam pe la ce oră a plecat Reg de la petrecerea lui Fisk. Era trecut de miezul nopții? Acum arăta ca un urs înghețat bocnă, surprins de-o furtună de zăpadă. Numai ochii i se mai mișcau, alunecând ușurel, de la mine spre nodurile din dușumeaua de arțar și îndărăt.

— Despre ce vorbești, Ben?

M-am îndepărtat și am intrat în sufragerie. Bill mă urma șovăind. Dincolo de ușa glisantă se vedea o minunată terasă din pietriș fin acoperită cu dale de piatră.

— Singur ți-ai făcut terasa?

— Mda.

— A ieșit bine.

Acoperirea unei terase cu pietriș fin costă mai ieftin decât să torni beton; asta e una din economiile cu care sunt de acord. Rezistent și poros, stratul este mai blând decât cimentul și mai puțin rigid, nu crapă – lucru destul de important pentru iernile din Noua Anglie –, iar în zilele fierbinți lasă pământul să absoarbă căldura soarelui, permițând piciorului desculț să calce în voie. Trebuie însă să fii prudent în alegerea meseriașului. Rosturile prea late lasă buruienile să crească. La Bill, rosturile erau foarte înguste.

— Reg a plecat înainte, sau după miezul nopții?

— Nu l-am văzut.

— Parcă spuneai că n-avea nimic.

— Nu l-am văzut plecând, asta voiam să spun.

— Aha.

Am dat din umeri și mi-am rotit privirile în căutarea unui subiect de care să mă agăț:

— De unde-ai luat candelabrul?

— L-a cumpărat Sherry, la o licitație.

Am încercat să mi-o imaginez pe Sherry strecurându-se printr-o încăpere cu obiecte de vânzare, năucindu-l pe licitator cu un preț oarecare. Reușisem cu brio.

— Drăguț. Merge la fix cu camera… Bill, ascultă-mă. Mai discută și cu alți brokeri. Încearcă la cei cu autorizații. Poate îți găsesc ei pe cineva. Dacă nu, sună-mă să văd ce pot face.

Avea o privire crâncenă. Îi pierise orice urmă de amabilitate. Asta ca să ne înțelegem de la început. Te sfătuiesc să încerci cu mai mulți odată. Nu merge numai cu unul singur.

Bill Carter îmi spuse că o să se mai gândească.

M-am urcat în mașină și am pornit-o direct către casa lui Fisk de pe River Road, rugându-mă ca Bill să n-o sune pe Michelle înainte ca eu să ajung acolo.

•

Pajiștea din față era presărată cu tot felul de copaci. Kousa înflorise; perii, cireșii și merii pădureți își pierduseră deja frunzele. Plantați prea apropiați, îngustaseră aleea de acces, ducându-te cu gândul la o pepinieră suprapopulată.

Se ivi și casa, o harababură de detalii arhitectonice, aparținând mai multor stiluri, cu un acoperiș mansardat, care-i făcea pe unii s-o considere în stil colonial francez, în ciuda istoriei care atestă că majoritatea coloniștilor francezi din Noua Anglie se îngrămădiseră în barăci, aflate la periferiile orașelor englezești.

Odată, într-o seară la Yankee Drover, Fred Gleason și cu mine jurasem solemn în fundurile paharelor, să-i tragem un zece la sută, suprataxă pentru orice afacere cu așa-zise case în stil colonial francez. Nu știu ce-a făcut el, dar eu mi-am respectat făgăduința; cea mai mare porcărie a fost când am constatat că lumea plătea cât ceream. Dacă Duane și cu Michelle s-ar hotărî vreodată să vândă, conacul lor de șapte sute cincizeci devenea de minim opt sute douăș'cinci de mii. Era de-adevăratelea bine întreținut. După ce își terminaseră noua sală de petreceri, zugrăviseră întreaga casă. Totul arăta nou-nouț, frumos și curat.

Duane mai folosea încă o camionetă – un Power Wagon de lux, super-accesorizat. Acesta nu se afla pe alee. Michelle trecuse pe mașini europene, fâțâindu-se prin oraș cu un Audi Quattro, după care îmi curgeau balele. Audi-ul aștepta pe aleea circulară din fața intrării principale, roșu și apetisant ca un măr. Am parcat lângă garaj și am ciocănit la ușa din spate.

Țăcănitul tocurilor înalte răsună grăbit pe podeaua bucătăriei și, în secunda următoare, Michelle deschise ușa. Era machiată și parfumată. Arăta extrem de bine în costumul a cărui fustă i se mula pe coapse, oprindu-se chiar deasupra genunchilor. Dacă n-o plăceam pe Janey Hopkins,

ca urmare a unei reacții chimice, în schimb, din acest punct de vedere, Michelle mă atrăgea foarte tare.

— Ben? Bună! Intră sunt cam pe fugă. Ce s-a întâmplat? Le-a plăcut Muntele Morris?

Mă trase iute înăuntru și, arătând către filtrul de cafea, spuse:

— Cafeaua-i fierbinte. Acum am făcut-o.

— Mulțumesc. Fără zahăr.

Se duse și umplu o ceașcă, în timp ce în imaginația mea apărea un jacuzzi plin-ochi. Se întoarse către mine, cu ochii negri strălucitori și cu un zâmbet larg – personificarea expresiei „frumoasă și deșteaptă”, aplicată unei spicherițe de la CNN – și cine n-ar fi avut chef să sară pe prezentatoare și s-o trântească în pat, în serile când știrile se dovedeau cam plicticoase?

— Ia loc, ia loc. E doar un prânz la club. Mă vor aștepta.

Mă așezai la o masă din lemn de arțar.

— Zi-mi: cum a fost? întrebă ea, împingând zahărul către mine și oferindu-mi o linguriță. Avea niște degețele durdulii care, alături de bulboanele din jacuzzi, sugerau ceva foarte erotic în mintea mea.

— Așadar? Le-a plăcut?

— Le-a plăcut peisajul.

— Foarte bine. Deci?

— Din păcate, i-a însoțit o prietenă, căreia i-a dat prin cap să le debiteze o poveste de groază despre niște cunoscuți de-ai ei care au trecut prin niște întâmplări înspăimântătoare, încercând să-și construiască o casă pe un loc asemănător.

— Și ei au ascultat-o?

— Parcă le intrase un țânțar în urechi. Oricum, se întorc săptămâna viitoare, ceea ce înseamnă că nu și-au pierdut încrederea în mine. Cine știe?

— Eh, mai sunt și alții pe lumea asta… Erau din New York?

— Exact, ăștia-s cu banii.

— Mi-e drag de ei. Îți mulțumesc, Ben. Termină-ți cafeaua. Trebuie neapărat să ajung la club. Sunt în comitetul de susținere a lui Steve.

— Am văzut autocolantele făcute de Georgia. Chiar îl susții pe Steve, contra lui Vicky?

— E timpul să facem o schimbare, Ben. Știu că ți-e prietenă, dar a cam rămas în urmă.

— A făcut o treabă nemaipomenită; acum trei ani era să ne ducem de râpă… chestie pe care-o știi prea bine.

— Nu poți rezolva problemele din Newbury aruncând în dreapta și în stânga banii publici; cel puțin, nu atâta vreme cât ai redus taxele. (În traducere: a redus din nou bugetul școlar și i-a obligat pe constructori să respecte zonele.) Spre cinstea ei, Michelle nu era împotriva lui Vicky din cauza așa-ziselor crime și dezordini; pentru ea contau numai banii.

Biata Vicky. Tinerele membre ale clubului, femei care aveau la dispoziție și timpul, și energia necesară, precum Michelle Fisk, Sherry Carter și Georgia Bowland, vor putea ocupa primele pagini în *Clarion*, cu figurile lor zâmbitoare și fotogenice, toate arzând de nerăbdare să câștige Steve.

— Organizăm o serată dansantă pentru a strânge fonduri. Ce zici de sloganul: „Dați din picioare pentru Steve”?

Mă pregăteam să spun că sloganul sună la fel de prietenos, de parcă i-ai îndemna la o încăierare. Mi-am mușcat limba. Vicky va găsi momentul oportun s-o rostească în mod public.

— Georgia se gândea la: „Dansați pentru La France”.

— Cam exagerat. Eu aș rămâne la „Dați din picioare pentru Steve”… Știi, tocmai am avut o conversație cu Bill Carter.

— Perfect. O să vinzi și casa lui. Of, în ce încurcătură s-a băgat cu casa aia! Numai tu o să-l salvezi, Ben. Haide, bea, trebuie să plec. Îmi luă cana și se îndreptă spre chiuvetă.

— Bill spunea că Reg a fost la voi la petrecere.

Pe față i se așternu un zâmbet mic și poznaș, se răsuci scurt pe călcâie, apoi se așeză. Cu coatele sprijinite pe masă și bărbia în palmele plinuțe, se uită la mine mai degrabă mirată, decât supărată.

— Ce-i asta, Ben? Nu pricep.

— Tu mi-ai spus că Reg n-a fost aici în noaptea morții lui, în vreme ce Bill mi-a zis c-a fost.

— Și ce-i cu asta?

— De ce nu mi-ai spus că a fost aici?

— Nu sunt obligată să-ți spun adevărul.

— Poftim?!

— M-ai auzit foarte bine. Nu te privește cine a fost la mine.

— Reg mi-era prieten. Și a murit în noaptea aia. Iar văduva lui m-a întrebat…

— *Văduva* lui? Ben, *văduva* lui l-a părăsit. Ce dracului o privește pe ea unde a fost Reg în acea noapte?

— Michelle…

— Ben, ai întrecut măsura. Ce naiba, suntem prieteni. Noi doi ne cunoaștem de multă vreme, pe Duane îl știi de-o viață, și totuși vii cu chestii din astea. Nu-ți cunosc motivele, dar nu e corect.

În timp ce vorbea, își ridicase bărbia din palme, iar ochii-i aruncau flăcări; reuși să se stăpânească și zise, ridicându-se de pe scaun:

— Acum chiar trebuie să o iau din loc.

— La cât a plecat Reg?

— Era unu și zece.

— Unu și zece fix?

— Atât arăta ceasul, zise ea, arătând spre copia unui „Regulator” într-o carcasă din stejar, prea lucitoare. Vrei să știi de ce a plecat la unu și zece? Pentru că l-am dat afară. Vrei să mai știi și de ce?

— Da, vreau.

— Pentru că în bucătăria mea, la masa mea, pe care copiii mei mănâncă dimineața micul dejun, el trăgea heroină pe nas.

— L-ai văzut tu?

— Venisem după gheață. Aparatul de făcut cuburi aflat în bar se golise; l-am găsit aici, chiar pe locul în care stai tu, în fața unei dâre de vreo juma' de metru de heroină presărată.

— De unde știi că era heroină?

Îmi aruncă o privire ca o vâlvătaie, dar apoi mă surprinse prin tonul potolit cu care spuse:

— De fapt, n-am știut. Era un praf alb. Am crezut că-i cocaină. Abia mai târziu, când am auzit că a murit din cauza heroinei, mi-am dat seama că asta avea pe masă.

— Atunci l-ai dat afară?

— Bineînțeles. La mine în casă nu accept droguri… Mă rog, din când în când, se mai întâmpla să mai trag câte-o țigară cu Duane. Mai primește cadou una cu „iarbă" de pe la puștii care lucrează la el. Cred că-i încântă gândul că șeful lor și cu nevastă-sa se fac praf. El nu le cere. E ilegal. Cui îi trebuie? Dacă vreau s-o iau razna, pot să mă-mbăt cu vin. Iar Duane, cu bere.

Am aprobat dând din cap. Era mai simplu și mai cinstit cu alcool.

— Reg ce-a zis?

— Habar n-am. Nu l-am auzit, zise izbucnind, spre surprinderea mea, într-un hohot de râs. Zbieram ca o apucată. Păcat că n-ai fost de față, Ben: „Afară din casa mea! Ieși dracului afară!"… Nu m-ai fi recunoscut. Eram furioasă. La naiba, mai întâi dă buzna neinvitat, apoi se furișează în bucătărie. Dezgustător. A fost într-adevăr o măgărie din partea lui.

— Și el ce-a făcut? A plecat pur și simplu?

— Și-a strâns mizeria și-a plecat. Venise și Duane, auzise urletele mele. M-a liniștit și ne-am întors la invitați.

— Le-ai spus ce se întâmplase?

— Nu. Mă rog, au văzut mașina plecând, dar nu le-am povestit toată tărășenia. Nu-i privea. Reg avea o grămadă de belele și era prietenul nostru, iar eu nu puteam să-l vorbesc de rău în fața lor.

— Am priceput.

— Acum înțelegi de ce te-am mințit?

— Ca să-l aperi.

— Altul n-ar fi făcut-o.

— De-aia m-a rugat și Janey să văd ce-a fost.

— Janey vrea banii de asigurare. Pentru numele lui Dumnezeu, Ben! Te-ai prostit? Ea vrea banii… Dacă-i poate obține, dă-i bătaie. Nu-i așa? Are copii. Are nevoie de bani. Așa că, Ben, îți spun un singur lucru: dacă nu povestești ce ți-am spus și nu se află atunci va trebui să repet povestea vreunui detectiv de la asigurări. Înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg.

— Bravo! Acum plec. Regret că ai nimerit la mijloc. Sper că rămânem prieteni. Îmi întinse, timid, mâna. I-am strâns-o.

— Sper să n-ajungem la detectivi. S-a răspândit însă zvonul că ar fi fost un tip la petrecere și că a ieșit scandal. Dacă vor începe cercetările, probabil că o să se afle.

— Dacă te potolești cu dezgropatul, acum că ai aflat ce te interesa, poate se vor liniști spiritele.

— Reg a fost tipul?

— Poftim?

— Ascultă-mă, Michelle. Toată lumea vorbește despre petrecere. Se mai spune despre câțiva care s-au distrat în toate felurile în jacuzzi. Alții vorbesc despre o persoană care a spart petrecerea, probabil o femeie, și apoi a fugit în pădure. Deci, a mai fost și altcineva?

— Ți-am povestit ce s-a întâmplat.

— Mda, mă rog… Auzi, praful ăla, ar fi putut fi cocaină și nu heroină?

— Putea fi și lapte praf, la cât mă pricep eu. Dar cine ar trage pe nas lapte praf de pe o bancnotă de douăzeci de dolari?

— Te superi dacă încerc să găsesc vreo urmă pe masă? Aș putea-o duce la laborator.

— Am curățat masa de douăzeci de ori de atunci.

— Poate găsesc ceva prin crăpături. Cum ar fi aici, între plăci.

— Ben, mă calci pe nervi. Vreau să pleci.

M-am ridicat și am ieșit.

Mă urmărea cu privirea din ușa bucătăriei, cu brațele încrucișate, neagră de furie. Când era gata să ajung la mașină, țipă:

— Chiar profiți de prietenia noastră, Ben.

— Auzi, el trăgea pe nas ce era pe masă sau voia să ascundă ce găsise *acolo*?

— Du-te-n…

— Așa a fost?

— A tras pe nasul lui nenorocit până la ultima firimitură. Ești mulțumit?

•

Nu eram mulțumit. Jumătatea mai sensibilă a creierului meu o credea pe Michelle. Cealaltă refuza. Mă gândeam că voi deveni mai înțelept, dar nu și mai fericit, după ce voi discuta cu Ted Barrett. Nu aveam cum s-o fac până la terminarea cursurilor, deci îmi rămâneau vreo trei ore, timp în care puteam enerva pe altcineva. Gândindu-mă cine ar putea fi alesul, mi-am zis că dacă tot i-am întrebat pe toți din oraș despre Reg, de ce să nu încerc să aflu ceva direct de la sursă?

M-am dus la casa lui Reg.

Un derbedeu rupsese afișul lui Fred Gleason cu „De vânzare”. L-am pus la loc, apoi m-am retras puțin, să-i admir munca lui Reg. Stuful mi se părea o ciudățenie, dar ciudat sau nu, acoperișul, pereții cu stucatură și ferestrele minuscule erau atât de exact proporționate, încât n-ar fi surprins pe nimeni dacă ar fi ciocănit la ușă regele Richard Inimă-de-Leu, să pretindă *droit du seigneur.*

Cheia se afla în broască.

Deși ne aflam în toiul verii, înăuntru se simțea răcoare ca în orice casă nelocuită. Era puțină dezordine, de parcă poliția ar fi căutat, fără prea mare tragere de inimă, o dovadă importantă știind prea bine că nu se afla acolo. Reg optase pentru

varianta bucătărie-salon în fundul casei, de când Janey luase copiii. Am găsit un ambalaj gol de la Lorenzo's Pizza Palace, facturi încă nedesfăcute, aiureli care vin prin poștași ziare de săptămâna trecută.

Deasupra căminului tronau niște coarne de elan, prea mici pentru a domina încăperea. Dacă animalul ar fi fost nițel mai tânăr, paznicii rezervației din Munții Stâncoși i-ar fi arestat pe Reg și Duane pentru braconaj. Peștele-sabie de pe peretele opus era suficient de mare pentru a scufunda o ambarcație Montauk și părea suficient de furios pentru a face *shish kebah* din întregul echipaj.

M-am așezat într-un fotoliu dinaintea unui televizor cu diagonala de șaptezeci de centimetri. Pe măsuța alăturată se afla o ceașcă de cafea, încă plină de zaț, și o carte de Eric Sloane, deschisă, despre hambare și poduri acoperite. Am închis-o ca să nu i se strice copertele, nu înainte de a vedea că Duane Fisk scrisese pe prima pagină: „La mulți ani, bătrâne. Acoper-o și pe asta cu stuf!, 17 iulie, 1989".

Aveam și eu cartea. O primisem de la tata. Sloane o scrisese în '55. Fusese printre primii care înțeleseseră că periferiile și autostrăzile interstatale vor face să dispară urgent Noua Anglie a secolului al XIX-lea. Fusese un cadou aniversar cam morbid. Dar pentru un artizan precum Reg, ce cadou putea fi mai potrivit decât o poveste cu ilustrații despre meseriile odată atât de răspândite pe la noi, acum dispărute?

Am apăsat pe butonul telecomenzii. Ultimul program la care se uitase fusese CNN. Am ridicat receptorul telefonului și am apăsat pe butonul care repetă automat numărul ultimului apel. Am ascultat țăcănitul, în timp ce se forma.

— Pizza Lorenzo Laura la aparat.

— Bună Laura. Ben la telefon, spusei eu, bucuros că-mi venise ideea.

— Bună, Ben… Vrei să comanzi ceva?

— Auzi, Laura, îți amintești când a comandat ultima dată Reg o plăcintă?

— Vinerea de dinaintea morții sale. De atunci nu l-am mai auzit.

Mai era un lucru la care mă pricepeam foarte bine, și anume că voi reuși să aflu ce a făcut Reg, timp de cinci ore, de când l-a văzut Vicky trecând pe la Fisk și până la ora când a mâncat înghețată cu fistic la Doctor Mead. Mă mai întrebam cum de reușise să parcurgă tot drumul, de la ușa bucătăriei lui Michelle și până la pod, unde supradoza îl doborâse.

Și, că tot veni vorba, ce căutase la pod? Am luat din nou cartea în mână. Se deschise la pagina la care o lăsase Reg. Nu scria nimic despre poduri, ci doar de structura hambarelor. Pe margine, Reg schițase un hambar. Urma să piardă casa la divorț, deci ar fi avut nevoie de alta. De ce să nu-și construiască singur una din lemn?

Poate că doza prizată la Michelle nu fusese cea mortală. Poate că Duane și cu Michelle nu fuseseră ultimii care l-au văzut în viață. Se întâlnise cu cineva la pod? O întrebare bună.

Mă ridicai din fotoliu, încuiai ușa și pornii către podul acoperit.

•

Podul era descris în cartea lui Sloane. Construit în 1851, rezistase atâta vreme; alte două au fost spulberate de ape, de-a lungul timpului. Fermierii și minerii de la zăcămintele de fier reușiseră să facă treabă bună: construiseră o ramă solidă, de concepție mai nouă, care le-a permis să câștige în lungime și să înalțe mult podul pentru a nu fi inundat, ca celelalte două.

Înăuntru era răcoros și slab luminat. Am apreciat după ferestre cam pe unde se aflase Blazer-ul. M-am așezat pe o bucată de lemn, încercând să-mi imaginez cum a fost când a intrat Blazer-ul acolo. Oricât mă străduiam, nu reușeam să pricep ce

motiv ar fi avut să oprească. Podurile vechi de lemn, și cu atât mai mult ciudățeniile astea acoperite, sunt niște locuri care îți dau fiori. Nu știi niciodată când o să cadă. De ce te-ai opri atunci pe el? Ai bloca accesul în rezervația indienilor, și așa destul de furioși pentru abuzurile la care erau supuși.

Rumegam totul, încercând să pun cap la cap toate nepotrivirile, în timp ce soarele își proiecta lumina prin ferestrele dreptunghiulare, pe podeaua de lemn. Oare pe Marian n-o deranjaseră aspectele astea în timpul cercetărilor? Oare nu mormăise și Moody vreun „Ceva e putred pe aici”? Ori poate că Marian, o adevărată profesionistă, găsise vreo dovadă care să-i confirme bănuielile versatului Moody?

Mă cam îndoiam. Mai ales pentru că nu chemase la fața locului mașina special dotată de la Brigada pentru cazuri importante. Nu era greu s-o învinovățești pe Marian de superficialitate, căci acceptase prea repede varianta cu supradoza. Și, totuși, Marian nu fusese avansată la gradul de sergent pentru greșelile comise. S-ar putea să nu fi avut nevoie de mașina specială.

Scooter publicase o fotografie de-a ei, împreună cu Ollie, amândoi în patru labe în spatele Blazer-ului; Ollie părea un rinocer care-și căuta lentilele de contact. Marian arăta bine. M-am așezat și eu în patru labe, căutând pe acolo pe unde ar fi trebuit să fie spatele Blazer-ului. Am găsit așchii de lemn, noroi uscat, praf și pietricele, toate împrăștiate după o săptămâna de circulație. Căutai printre scândurile podelei. Pe locul luminat de razele soarelui, ceva sclipitor îmi atrase atenția. Am scos cu grijă o bucățică din stratul de vopsea albastră de pe mașina lui Reg.

Părea logic ca numeroase asemenea bucățele să fi fost găsite de către Marian și Ollie, înainte de deschiderea podului pentru trafic, lucru ce dovedea că zgârieturile mașinii proveneau de pe pod. Mă

simțeam totuși destul de mândru de descoperirea mea, însă nu suficient pentru a încasa cecul lui Janey. Nu încă.

• Capitolul 8

Mirosul înțepător al talașului de stejar, combinat cu cel de aluminiu topit, îmi trezi amintirile orelor de atelier dintr-a șaptea. Bătrânul domn Tyler ieșise la pensie și acum îi luase locul Ted Barrett, atrăgătorul constructor ratat; acum el îi trimitea pe copii acasă, la mamele lor, cu figurine de lemn sculptate în formă de purceluș, cu felinare pentru pompa de apă din curte, ori cuțitașe de deschis corespondența. Stăteam în pragul ușii cu nările pline de mirosurile atelierului, privindu-l cum instruia un grup de colegi de-ai lui Alison să nu stea niciodată în spatele joagărului. Cu vocea lui adâncă și impunătoare, Ted continuă:

— Odată a zvârlit un drug de doi metri prin fereastra asta. Copiii se întoarseră către fereastra în cauză, aflată la vreo cincisprezece metri în spatele joagărului și glasurile lor reunite scoaseră un „Ahh” prelung.

— A spart geamul și a trecut prin jaluzele. A zburat până departe, peste parcare și a aterizat tocmai pe mașina directorului.

Copiii chicotiră. Se auzi clopoțelul. M-am dat la o parte și ei o zbughiră afară ca iepurii.

Îl admiram. Majoritatea antreprenorilor care o dăduseră în bară dispăreau, lăsând în urmă depozitul de lemne și atelierele, care suportau tot greul. Ted îl pusese pe Tim Hall să organizeze totul, în mod corect și legal, și își plătea datoriile. Nu îi era ușor dintr-un salariu de profesor, chiar și împreună cu Susan, asistentă medicală la o policlinică din New Milford.

— Ben – mă salută el șovăielnic și mi-am dat seama că Michelle mi-o luase înainte.

— Am auzit de la domnul Tyler aceeași poveste, când eram într-a șaptea.

— E bună dacă ține. Joagărul ăla e mortal dacă te-apucă.

— Partea cu mașina directorului n-o știam. Mi-a plăcut. Ted se întoarse și făcu câțiva pași. L-am urmat, într-un colț mai retras al atelierului. Se așeză la birou și privi o clipă fotografia lui Susan, care atârna pe perete. Fusese făcută de Scooter MacKay pentru *Clarion*, ediția de Crăciun din iarna în care Susan fusese președinta comitetului pentru adopții din Newbury. Pozând alături de o turmă de animale împăiate, primite ca donații, arăta tot atât de frumoasă și de radioasă, pe cât ar trebui să arate un înger în ajunul Crăciunului – ochii adânci, privirea caldă, părul platinat, o gură despre care ai fi vrut să scrii o poveste; iar cine nu crede în îngeri, sigur și-o închipuia ca șef de personal al lui Moș Crăciun.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă Ben.

— Minunat. La fel mă gândeam și eu.

Privi ceasul din perete. Clopoțelul sunase terminarea orelor. Speram să fi ajuns mai-nainte ca el să fi vorbit cu Susan.

— Ai terminat aici? l-am întrebat.

— Mă întâlnesc cu Duane și cu Michelle la ferma Gill. Vii și tu?

Auzisem că voiau să demonteze un staul vechi, ca să-l mute pe una din proprietățile lui Duane, de pe Mount Pleasant.

— Mai bine mergem cu mașina ta și mă aduci după aceea înapoi, să o iau pe a mea.

— Nu, mai bine vino cu a ta. Eu trebuie să mai stau acolo, să pun umărul.

Am ezitat. Preferam să vorbesc singur cu Ted, dar aveam întâlnire la șase cu Rita Long, la un pahar de vorbă, cu posibilități de cină, poate și de altceva, după aceea. Cum și ea era mereu pe drumuri, trecuseră câteva săptămâni de la ultima noastră întâlnire.

— Până la ce oră stai acolo?

— Avem de lucru până se întunecă.

— Vin cu mașina mea.

La gândul că nu alesesem cea mai bună variantă, îmi tot găseam scuze, cum că nu încasasem încă banii de la Janey și că oricum, nu mă așteptam să aflu de la Ted mai multe decât știam deja de la Michelle. În același timp, eram conștient că, atunci când era vorba despre Rita Long, standardele mele etice degenerau la nivelul unui flămând, cu o piatră în mână, care descoperă un fazan într-o colivie de sticlă.

Ted încuie atelierul și semnă condica în biroul directorului. M-am ținut apoi după Honda lui, spre ieșirea din oraș, și am urcat pe drumul către Mount Pleasant. Conducea domol, mai degrabă ca un pensionar decât ca un fost antreprenor important, care zbura la volanul unei Corvette până la Long Island Sound, unde-l aștepta un vaporaș. Cu frumoasa Susan alături, fuseseră una din atracțiile orașului. Și încă mai erau. Din mai multe motive: Susan Barrett nu avea nevoie de nicio Corvette ca să năucească un bărbat; chiar și când trecea la volanul unei vechituri tot se mai oprea circulația, iar când ieșea cu Ted la vreun local, se întâmpla ca prietenele ei să-i șoptească la ureche: „Cine-i prietenul tău, cu ochi albaștri?”

O adunătură de muncitori, veniți din Pennsylvania cu niște amărâte de camionete, construiau un staul nou-nouț și ultramodern la ferma Gill. Muncitorii se împărțiseră în două echipe. Zidarii turnau placa de beton, iar tâmplarii pregăteau cofrajul de lemn, în timp ce nevestele puneau masa sub niște arțari.

Am oprit o clipă să-l salut pe Fred Gill, care cumpărase turma lui Ellis Butler, când acesta se retrăsese din afaceri. Fred radia ca un tată de nou-născut. Bazinul imens de beton din spatele staulului, îmi explică el, era un rezervor-colector pentru bălegarul împins prin conducte de sub staul, pe care urma să-l împrăștie pe câmp; prin hrănirea vitelor înăuntru, spera să-și dubleze producția și să

înjumătățească costurile, vacile contribuind la creșterea porumbului pentru hrană.

L-am felicitat și am pornit spre vechiul staul, către care se îndrepta și Ted, și unde Duane Fisk și Bill Carter erau ocupați cu scoaterea cuielor și aranjarea părților laterale demontate. Nu eram sigur cum voi fi primit.

Când mă văzu, Duane se apropie în grabă, strigând:

— Hei, Ben. Ai venit la tanc. Lucrurile se desfășoară rapid în ultima vreme.

Duane era solid ca un taur, puțin mai scund decât mine și cu o burtă de băutor de bere. Se cam îngrășase în ultimele luni. Când zâmbea, fălcile i se umflau, iar ochii îi dispăreau, îngropați în cute de grăsime.

Am coborât din mașină. Duane își înfipse ciocanul la cingătoare și aruncă cleștele de scos cuie, ca să ne putem strânge mâinile.

— Pari vesel. Care-i treaba?

— O să preluăm partea lui Reg de pe Mount Pleasant. Eu, Bill și cu Ted. Taxele sunt mici, piața e în creștere. Construim patru case, pentru început; cum o vindem pe prima, mai facem încă două.

— Minunat, rostii eu, întrebându-mă care din bănci i-ar fi făcut asemenea serviciu lui Duane, dar în același timp bucurându-mă pentru el. După cum am mai spus-o, nu eram un adept al construcțiilor de pe Mount Pleasant; din păcate, dezastrul începuse atunci când defrișaseră parcelele și construiseră drumurile, așa că nu mai conta panta măcinată, supusă erodării, care devenise golașă. Cei care vor cumpăra case aici își vor planta singuri pomii, iar urmele șenilelor de buldozer vor dispărea treptat, acoperite cu gazon, grădini și grătare pentru fripturi.

Bucurându-mă pentru ei, am sesizat ce mi se pregătea mult prea târziu, când deja se înfășurare în jurul meu ca lasoul unui gaucho în jurul prăzii.

— De fapt, Ben, am vrea să-ți acordăm ție exclusivitatea, să te ocupi de întreaga afacere.

— Pare o propunere rezonabilă.

— Iar tu ai exact clienții care ne trebuie. Este, Bill?

— Chiar așa, zise Bill, în timp ce Ted aprobă cu un neconvingător: „Absolut”.

Ce aiureală. Eu eram specializat în case de provincie – un fel de case de vacanță pentru newyorkezii avuți – și nu întâlnisem încă pe nimeni care să vrea o casă la dracu-n praznic, mai ales una care să aibă și o intrare de galerie minieră la ușa din față.

— Ești convins că e o afacere pentru mine?

— Fără îndoială.

— Bine. Lasă-mă să-mi consult agenda. Îți voi da de știre.

— Așa-mi placi.

— Până una-alta, pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i drumul, zise Duane, deși Bill își recăpăta înfățișarea de urs înfuriat, iar Ted se înnegrise la față.

— Am un soi de problemă. Vezi tu, Janey Hopkins…

— Ea însăși e o problemă, sărmana. Dar o să accepte târgul. Vrea să iasă din afacere. Ți-o garantez.

— Bun, dar mai vrea și altceva: să-i pot certifica că Reg nu se droga cu heroină.

— Dar o făcea!

— Ei bine, acum am aflat și eu. Mi-a povestit Michelle.

— Atunci, care-i problema?

— Mă rog, în afara faptului că Michelle nu mi-a spus de la început…

— Ți-a spus mai târziu. Deci, care-i problema ta?

— Problema e că ea nu știe ce priza Reg. Putea fi și lapte praf, ca să-i folosesc expresia.

— E mort, zise Duane. De ce nu-l lași să se odihnească în pace?

— La autopsie au găsit heroină, rosti Bill Carter. Ce mai vrei, Ben?

— Aș vrea să cred asta și nu reușesc.

— Michelle ți-a povestit ce-a văzut. Ce ne tot înnebunești?

— Cum arăta când a plecat de la petrecere?

— Nu l-am văzut, zise Ted.

— Nici eu, adăugă Bill.

— L-am văzut eu și era făcut praf, zise Duane. Haide, Ben, îl cunoșteam de-o viață. Crede-mă, era zob.

— Atunci cum de-a reușit să conducă treizeci de kilometri până la podul acoperit, din care aproape treisprezece pe un drum desfundat?

— Dracu' știe? spuse Bill.

— Și cui îi pasă? mai adăugă Ted.

— Ție îți pasă, nu-i așa? am spus eu privindu-l în ochi pe Duane. A fost cel mai bun prieten al tău. Pentru numele lui Dumnezeu, erați ca frații.

— Ben, dacă mai continui cu Reg, să știi că nu mai primești slujba de care vorbeam.

— Și nicio alta, zise Bill. Nicio casă de-a mea.

Ținând cont de cele petrecute azi-dimineață, asta nu era cea mai gravă amenințare la adresa mea. Ted se înnegri și mai tare la față, mormăind că el n-are case să-mi ofere, de când face pe profesorul la școală.

Duane veni mai aproape, îndreptă către mine un deget la care se tăiase scoțând cuie și-mi spuse:

— Nicio afacere de la mine. Și nici de la prietenii mei.

Aceasta *era* o amenințare. Firma lui continuase să prospere în aceeași conjunctură de piață care îl făcuse pe Ted să-și piardă călătoriile cu vaporașul și pe Bill Carter să dea vina pentru toate necazurile sale. Oferind beton ca să ia parte la toate construcțiile, Duane reușise să nu scape niciun nou proiect din district și luase parte chiar la cele care

se dovediseră nerentabile, dar fuseseră salvate de curând de anumite bănci binevoitoare.

Pe cât era de adevărat că eu mă ocupam de case de provincie, pe atât era sigur că numărul redus al acestora nu-mi putea asigura venitul necesar, chestie pe care Duane o știa prea bine. Așa se explică duritatea cu care am ripostat:

— Tocmai mi-ai adus aminte de o parte din trecutul nostru. Mount Pleasant nu s-a numit de la început așa. Stră-străbunicul meu i-a schimbat numele, pentru a-i potoli pe oameni. Se pare că, datorită proiectului tău, ar trebui să revină la cel inițial.

— Mda, și care ar fi ăsta, mă rog?

— Slut Hill, Dealul Stricatei.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Reg a fost și prietenul meu. El v-ar fi spus la toți trei să vă băgați undeva afacerea dacă m-aș fi aflat într-o situație similară.

Spre totala mea surprindere, Duane își încleștă pumnii și-mi precizează că ar fi spre interesul meu s-o iau din loc. Marele Bill Carter i se alătură, trecând în spatele lui, cu pieptul bombat ca un gardian îndârjit, însetat de sânge.

Am izbucnit în râs.

— Glumiți! Ce faceți voi, măi băieți?

Se apropiară, umăr la umăr. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, deși era cât se poate de clar că Duane se pregătea să mă lovească. Privii în jur. Bill arăta de parcă era gata să mă trimită, cu un pumn, tocmai în districtul vecin. Ted mă urmărea atent. Mirat încă, încercai să-l privesc în ochi; privirile lui trecură prin mine, de parcă nici n-aș fi existat. Muncitorii nu ne puteau vedea, din cauza vechiului staul. Nu ea nici urmă de Fred Gill.

•

Mi-am scos de pe deget inelul primit de la Academie, ale cărui muchii tăiau îngrozitor, și l-am pocnit pe Duane direct în ochi. Nimic nu te descumpănește mai rău, decât un pumn în ochi,

mai ales pentru unul neobișnuit să-l încaseze. Duane se trase înapoi, cuprinzându-și fața în mâini.

Bill se băgă între noi:

— De ce dracu' l-ai lovit? întrebă el luându-l pe Duane de umeri.

Simții o mișcare și înlemnii. Ted apucase o bârnă zdravănă de cinci pe zece centimetri. Roșu de furie, o balansă înapoi și își lua elan asemeni unui jucător de baseball care se pregătește să trimită o minge lungă.

• Capitolul 9

Deținuții, dintre care unii urmau să-mi devină prieteni, iar alții dușmani, organizaseră la închisoarea din Leavenworth un concurs atractiv în „cinstea” sosirii mele; se făceau pariuri cât timp, și în ce mod va supraviețui colegul lor nou-venit, cu guler scrobit. Bursa pariurilor se prăbușise definitiv, când îmi văzură reacția, prima oară când îmi fusese viața în primejdie. Hoțului îi e frică de hoț, și-l recunoaște imediat. Toți sociopații de față își dădură seama că eram și eu, ca și ei, o mașină ucigătoare, cu mult înainte de a-mi da eu seama. Am avut un noroc chior, că nu am rămas acolo pentru tot restul vieții, pentru vreo crimă comisă în închisoare.

•

În situațiile-limită, ca cele de pe Mount Pleasant, instinctul supraviețuirii iese din sticla lui întunecată. Am încetat să mai judec, deciziile mele nu mai erau conștientizate. Așa că în timp ce banalul Benjamin Abbott al III-lea stătea în așteptare, instinctiv făceam inventarul armelor aflate la îndemână: o bârnă similară celei folosite de Ted; o jumătate de cărămidă; cleștele de scos cuie, aruncat în iarbă de Duane. Mâinile mele apucară cleștele din oțel, de vreo treizeci de centimetri lungime, cu câte o gheară la fiecare din capete. Picioarele mă aduseră chiar în raza pe care urma s-o descrie lovitura lui Ted.

Se pare că și Ted avea propriul său instinct de supraviețuire, ceva mai civilizat decât al meu, așa că aruncă bara și se retrase mormăind: „Iisuse, ce era să fac?” Apoi, văzând că instinctul meu încă nu voia să se întoarcă în sticla lui, făcu cel mai înțelept lucru: se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

Pornisem în urmărire, țintindu-i spinarea lungă; îndoii brațul și zvâcnii cleștele înainte, cu toată forța. În ultima clipă, reușii să mă stăpânesc

suficient pentru a devia în jos traiectoria acestuia. În locul omoplatului vizat inițial, cleștele se implântă cam cincisprezece centimetri în pământ. Eu mă oprii deasupra lui, cu respirația accelerată, încercând să elimin surplusul de adrenalină prin plămâni.

Mi-am dat seama târziu că prietenii mei mă priveau cu o teamă amestecată cu dezgust; desfăcu brațele larg și le spusei:

— Îmi pare rău. Sincer.

— Îți pare rău? răsună ca un ecou vocea lui Duane. Ar trebui să-ți pară, ticălosule!

Bill mormăi indignat cum că n-aș fi în toate mințile. Dar eu nu vorbisem cu ei doi.

Ted înțelesese. Veni, împleticindu-se, către mine – cu fața arzând de acea bucurie pe care-o simți atunci când descoperi, surprins, că mai ești încă în viață –, cu mâna întinsă, zicând:

— Îmi cer scuze, Ben.

— Și eu.

Începurăm prin a ne strânge mâinile și terminarăm printr-o îmbrățișare a la câștigătorii Campionatului Mondial, mai puțin din motive afective, cât din dorința de a ne convinge că mai trăim amândoi.

•

Era o liniște desăvârșită. Tâmplarii încetaseră cu ciocănitul.

Aerul îmbogățit cu parfumul ierbii și al naturii înflorite în seara de vară și cu mirosul puternic de animale, provenind de la fermă, amestecat cu delicata mireasmă de pui prăjit, ne umplu nările. Pentru o clipă parcă Ted, Bill, Duane, eu, și chiar Reg, eram în drum spre casă, după ce jucaserăm șapte reprize în curtea bătrânului Hawley; amintirea unei clipe de acum douăzeci de ani era atât de reală, încât simții un junghi.

— Așadar, ce s-a întâmplat? Reg era făcut praf la plecare?

— Nu știu, zise Ted. I-am văzut luminile mașinii pe când se îndepărta. Nu mergea nici repede, nici încet. Nu părea nesigur. Am observat că a frânat, înainte de a intra pe șosea.

— A semnalizat virajul?

Ted cugetă o clipă, apoi zise:

— Da, chiar așa, a semnalizat.

— Stânga sau dreapta?

— Stânga.

— Spre Frenchtown.

— Stânga.

— Ați văzut și voi?

— Eu n-am văzut mașina, zise Bill, ridicând din umeri.

— Mda, a făcut stânga, spuse Duane.

— Era făcut praf? îl întrebai pe Duane.

După o scurtă ezitare, Duane rosti:

— Nu. Știi, cred că Michelle l-a surprins înainte să apuce să facă ceva.

— Și atunci, ce-i cu tot misterul ăsta? De ce Michelle…

— Ai supărat-o, Ben. Ai speriat-o.

Nu prea reușeam să mi-o imaginez pe Michelle speriată, așa că întrebai:

— V-am speriat și pe voi, nu?

— Fii înțelegător, Ben, zise Ted. Tu cunoști orașul ăsta. Eu predau la școală. Nu vreau să circule zvonul că am fost la o petrecere, la care un tip a luat o supradoză de heroină și a murit. Cu reducerile astea de personal și cu noul buget alocat școlii – mai ales, dacă iese Steve –, cine crezi că va fi primul dat afară?

— Nu știu, am răspuns. Din câte am înțeles, jumătate din oraș crede că ați făcut schimb de neveste în jacuzzi-ul lui Duane.

— Eu am plecat acasă.

— Și eu, spuse Bill.

— La fel și Rick cu Georgia, zise Duane. Ale dracului babe bârfitoare. Pe la două, rămăsesem singur cu Michelle.

— Reg a plecat la unu?

— Unu și zece. Și nu era zob. Dar cine naiba ne-ar fi crezut, dacă am fi recunoscut că a fost la petrecere? Ben, având în vedere o parte din belelele de care-ai avut și tu parte, ar trebui să știi ce înseamnă „gura satului”.

A trebuit să-i dau dreptate.

— Mai e ceva, zise Ted.

Bill și cu Duane se uitară îngrijorați la el. Ted se întoarse către mine și-mi spuse:

— După declarația poliției, Reg ar fi murit de o doză fierbinte. Știi ce-i asta?

— O doză super-puternică, explică Bill. O greșeală de fabricație.

— Am citit și eu.

— Ei bine, din câte am auzit, chestia asta te pocnește ca o tonă de cărămizi. Ești terminat într-o clipă.

— La fel am auzit și eu.

— Și atunci, logic vorbind, dacă ar fi murit de o astfel de doză fierbinte, cum ar mai fi putut să conducă de la Duane până la pod? S-ar fi prăbușit mort în bucătărie la Michelle.

— Ai dreptate. Poate că prima oară n-a inhalat ceva atât de puternic. Poate că a mai luat ceva și în mașină. Am rugat-o pe Michelle să mă lase să caut urmele pe masă.

— Oricum ar fi, noi nu avem nicio vină.

— Așa-i… recunoscui eu.

— Acum te potolești? întrebă Duane. Te rog!

Mă gândii într-adevăr la ce spunea. Cert e că reușisem să mai umplu încă două ore din ultima seară a lui Reg. Dar intervalul dintre ora unu și patru, plus cei treizeci de kilometri parcurși? Moartea lui Reg rămânea o enigmă.

— Poate, aruncă Bill Carter, poate că a zbârcit-o și legistul.

— Adică?

— Citești mereu în ziare. Și ei fac greșeli, ca toată lumea. Poate că nu era heroină. Poate a murit

de inimă. Vă mai aduceți aminte de chestia de anul trecut din New Jersey? S-a zis că tipul căzuse în cap. S-a dovedit mai apoi, după ce l-au exhumat și s-au mai uitat încă o dată, că avea două gloanțe în cap. De ce nu te duci să verifici și să ne mai lași pe noi în pace?

— Sau, și mai bine, zise Duane, de ce să deranjezi un câine când doarme? Nu poți face nimic pentru a-l readuce pe Reg la viață.

— Chiar așa, rosti Bill Carter. E mort și îngropat. De ce să ne distrugi nouă viețile?

— E prea târziu pentru a-l reînvia, repetă Duane lugubru.

— Michelle mi-a spus că ai venit alergând, când ai auzit-o cum urla.

— Doamne, era pornită. Știi, s-a uitat la masa de bucătărie și i-au venit în minte copiii. Un lucru am învățat și eu, și anume că poți da de belea, dacă tulburi casa femeii.

Bill mormăi:

— Mie-mi spui. N-am reușit s-o calmez pe Sherry, până când n-am construit o încăpere separată pentru bocancii mei plin de noroi. Doamne, am ajuns să fac camere pentru bocanci!

Ted aprobă.

— Și Susan e la fel. În ce mă privește, teritoriul meu se termină pe aleea de la intrarea principală.

Duane zâmbi ușor, semn că era de aceeași părere, apoi rosti:

— Michelle mă lasă mai liber în dormitor, decât în bucătărie.

Camaraderia ne apropia exact atât cât trebuia. În tăcerea care urmă, întrebai:

— Reg și-a cerut iertare?

— Oh, da. Aproape că o implora să-l ierte. Ea țipa întruna: „Ieși, ieși afară!”

— Tu ce-ai făcut?

— Am trimis-o înapoi la petrecere, apoi l-am condus pe Reg la mașină.

— Ție ce ți-a spus?

Duane privea câmpul lui Fred Gill. Era vremea mulsului. Un șir de vaci intra pe poartă, ca o ceată de femei de vârstă mijlocie, înghesuindu-se în autocar în drum spre o petrecere.

— Același lucru: „Iartă-mă, iartă-mă!” L-am îndemnat să se ducă acasă, să doarmă și o să-i treacă.

— Ce să-i treacă?

— Ce-l rodea. Apoi m-a întrebat dacă o să-i cer scuze nevesti-mi din partea lui. I-am spus că o s-o fac. S-a urcat în mașină și a plecat.

— Ți-a mulțumit?

— De ce?

— Pentru că i-ai promis să vorbești cu Michelle.

— Mda. Bâlbâia niște scuze. „Nu mai fac altă dată” și chestii de-astea.

— Dar nu era drogat.

— Sincer, cred că nu… Așa că ce facem, Ben? O lași baltă? Povestește-i lui Janey toată tărășenia și hai să ne continuăm viețile.

Am dat din umeri, ceea ce nu însemna nimic anume, apoi m-am întors cu fața la vacile care veneau spre casă. Mă întrebam ce-i voi spune lui Janey, când mă va întreba despre biletul de amenințare la adresa copiilor.

— Ar fi extraordinar dacă ai reuși să vinzi casele de pe Mount Pleasant.

— Asta cam așa-i…

Am pornit cu toții, târându-ne picioarele, în direcția mașinii mele; am deschis ușa și m-am așezat la volan.

— Chiar n-ați rămas până la ziuă?

— Nu, la dracu’.

— De ce?

Se uitară unul spre celălalt. Ted zise:

— A sunat mama lui Sherry. Margy vomita.

— Mama stătea cu copiii mei, zise și Bill. Copiii n-au avut nimic, *ea* s-a îmbolnăvit.

M-am întors către Duane:

— Și Rick Bowland?

Duane se uită la Ted. Apoi, coborând vocea, spuse:

— Rămâne între noi și „felinarul” ăsta: Georgia s-a îmbătat criță. Rick a trebuit să-i aplice un procedeu de lupte ca s-o urce în mașină.

Mă uitam la cei trei, care mă priveau atent.

— A naibii noapte, spusei eu.

— O porcărie, zise Bill.

Ted ridică din umeri.

Duane aprobă dând din cap. Ochiul începuse să i se umfle din cauza loviturii, făcându-l dintr-o dată să arate bătrân și obosit, la fel ca la înmormântare.

— Un lucru vă mai pot spune.

— Care ar fi ăla?

— Voi v-ați distrat mai bine în noaptea aia decât Reg.

• Capitolul 10

Rita Long mă hrănea, delicat, cu boabe de struguri. Ca o fetiță care dădea oase unui labrador nerăbdător. Degetele ei cu unghii tăiate scurt miroseau a vopsea – o găsisem lucrând în atelier. După studiile specialiștilor în domeniu, forma pătrățoasă a unghiilor indica o persoană hotărâtă, care nu lăsa în urma ei probleme nerezolvate.

Era o femeie de o frumusețe rară cu păr lung, negru și cu niște minunați ochi albaștri, care se încadrau perfect în fața în formă de inimă. În seara asta, după ce n-o mai văzusem de săptămâni întregi, mi se părea, ca de fiecare dată, mai frumoasă decât mi-o aminteam. Între două boabe de struguri i-am spus ce gândeam. Rita clătină din cap:

— Așa ți se pare când iubești.

N-am contrazis-o. Oricum existau destule subiecte despre care aveam păreri diferite, toate învârtindu-se în jurul dorinței mele de a fi alături de ea și a ei de a se afla în altă parte.

Strugurii roșii și dulci, un soi din import, fuseseră punctul culminant dintr-un șir întreg de bunătăți, pe care le luase de la Fraser-Morris. Mă îndopasem cu pește afumat, carne marinată, sparanghel și ciocolată – toate udate cu Veuve Cliquot. Acum înghițeam strugurii mai mult de poftă, în timp ce făceam tot felul de planuri, stimulat de degetele ei.

— S-a cam răcorit, spusei eu.

Stăteam comod pe locul ei favorit, o laviță aflată în vârful unui turn înalt care se ridica la colțul sud-vestic al conacului din piatră, cu peste treizeci de camere, numit de localnici „castelul”. În afară de casă avea și vreo sută de hectare pe muntele Morris – o moșie mare după normele din Newbury – cu niște peisaje mirifice care se întindeau pe mile întregi, la vest și la sud, până la râu. Răcoarea serii

începuse să coboare din munți, o dată cu apusul soarelui, așa că ar fi fost nimerit să intrăm înăuntru, la căldură. Dormitorul, cu șemineul său, părea locul ideal.

— Ia mai povestește-mi o dată; deci Duane Fisk ți-a zis de două ori cum că Reg Hopkins nu era drogat? Deși la început declarase că fusese în ultimul hal?

— Cred că e destul de rece pentru a aprinde focul.

— Duane pare cam nehotărât.

— E supărat. Ei doi se aveau ca frații.

— Și nevastă-sa – cum o cheamă?

— Michelle.

— Michelle zicea că l-a văzut prizând heroină?

— Zbiera la mine, dar, cred că asta a vrut să spună.

— Urla ca scoasă din minți, deci ar fi putut exagera?

— E posibil.

Cum stăteam așezați unul lângă celălalt, mâna îmi căzu, firesc, pe coapsa ei. Rita se dădu mai aproape și mă înlănțui cu brațul ei cald, când mă plânsei iarăși de frig. Apoi întrebă:

— Și cum au explicat că niciunul dintre ei n-au stat până-n zori la Fisk, așa cum plănuiseră inițial?

— Un copil bolnav. O mamă bolnavă. Și o nevastă beată cui.

— Pe naiba!

— Mi-ar fi plăcut să-i pot lua la întrebări separat. N-ar fi trebuit să mă duc acolo cu Ted.

— Profesorul de practică?

— Trebuia să-l încolțesc când eram doar noi doi.

— Cel care a încercat să te lovească cu bârna?

— N-a vrut. Nu e genul lui.

— Ba, se pare că îi stă bine cu o bârnă zdravănă în mâini.

— Mă rog. Nu înțeleg, însă, ce l-a scos din minți în halul ăsta. De fapt, cred că știu. Ultimii

ani au fost un coșmar pentru el. A dat faliment, a pierdut totul. Dar ce legătură are asta cu faptul că au plecat devreme, și de ce n-au vrut să-mi spună?

— Tot n-o să afli, acum că s-au aliat în găsirea pretextelor.

Începui să mângâi cea mai frumoasă coapsă din tot districtul Plainfield. Rita mă mușcă de umăr, apoi zise:

— Știi ce cred eu despre poveștile lor, cusute cu ață albă?

— Ce?

— Că plecarea lui Reg a fost mult mai deranjantă, mai zgomotoasă și mai emoționantă decât ți-au povestit ei.

Am aprobat-o, continuând s-o mângâi.

— Și când țipetele și lacrimile s-au terminat, iar el a plecat în sfârșit, nimănui nu-i mai ardea de scufundări în grup în apa caldă.

— Cred și eu! Tu cum te-ai fi simțit?

— Depinde de persoana cu care m-aș scufunda. Dacă ai fi fost tu, de exemplu…

— Dar nu în grup.

— La naiba, nu.

— Și mai departe?

— Ce-ar fi să facem focul?

— Voiam să spun, ce facem mai departe?

— Noaptea e un sfetnic bun. O să mă gândesc dimineața la ceva.

— E clar că trebuie să afli ce s-a întâmplat *după* unu și zece, când a plecat Reg de la petrecere, deoarece orele care lipsesc de când l-a văzut candidata aia a voastră pe la șase jumate, și până când a ajuns la înghețată, la ora unsprezece, le-a folosit ca să-și procure doza fierbinte de heroină.

Ce era „clar” pentru Rita, nu părea la fel și pentru mine. Dar, din dorința de a face orice ca să grăbesc intrarea în casă, am aprobat-o adăugând doar:

— Și Dumnezeu mai știe ce alte porcării farmaceutice.

— Drogurile par cam demodate în zilele noastre.

— Aici moda apare întotdeauna mai târziu. Moda hippy a ajuns prin anii șaptezeci, cu mult după ce băieții de la oraș se tunseseră deja. Acum locuitorii din Newbury-ul anilor nouăzeci trag pe nas cocaina anilor optzeci. Stai să ajungem în două mii și o să fumeze și țigările cu „iarbă”.

— Deci orele de *după* ce-a plecat de la petrecere ar trebui să te preocupe mai întâi.

Probabil că avea dreptate. Răspunsul se afla în intervalul de când a fost văzut ultima oară în viață și până fusese găsit mort.

— Primul lucru mâine dimineață asta o să și fac, zisei eu, ridicându-mă în picioare, cu gândul s-o târăsc de glezne, în casă. Ea sări în picioare și spuse:

— Înghețată.

— Hî?

— Am vorbit despre magazinul de înghețată.

— Aha, da.

— Vreau înghețată.

— Să văd ce avem în congelator.

Am coborât în fugă scara în spirală, am luat-o apoi pe un coridor lung și am ajuns în bucătăria unde și un *chef* de restaurant de patru stele s-ar fi simțit măgulit să poată găti. Rita o folosea mai mult pentru a depozita mâncarea cumpărată de-a gata, așa că nu am găsit înghețată în niciunul dintre congelatoare.

— Hai să mergem.

— Unde?

— La Doctor Mead.

Am pornit-o după ea către garaj, unde avea la dispoziție un Land Rover vechi și un Jaguar V-12, nou și lucitor. Alese Jaguar-ul.

— Vrei să conduci?

— Nu, condu tu. Eu golisem cea mai mare parte din sticla de Veuve Cliquot și, pe lângă asta, consideram că una din cele mai mari plăceri ale

vieții este să ai ca șofer al unei mașini luxoase o femeie superbă. Se deschise ușa garajului și Jaguar-ul tuși din vreo nouă-zece cilindri. Rita blestemă duios până se trezi la viață și ultimii doi. Coborî capota, mașinii și curând ne aflam pe aleea șerpuitoare, sub un cer presărat cu stele.

— Pot să dau un telefon?

Mâna-i părăsi ușor schimbătorul de viteză aflat într-a treia, luă telefonul, mi-l întinse, apoi se întoarse pentru a o schimba în a patra. Am format numărul zugravului Joe Pitkin, pe care l-am luat din fața unui show de televiziune. Ca să poată vorbi în liniște, ridică receptorul din bucătărie. După ce nevastă-sa închise, am spus:

— Hai să presupunem, pentru o clipă, că te-ai hotărî – oricare-ar fi motivul: stres, nefericire, dragoste, divorț – să te faci praf.

— Și?

— Se mai întâmplă și așa ceva, când ai câte o zi nenorocită.

— Sau când te simți bine. Ce vrei să mă întrebi, Ben?

— Într-o asemenea ipostază, crezi că ai reuși să te gândești la ceva de genul: sunt un alcoolic, deci problema mea e băutura; oare n-ar fi mai bine să încerc cu droguri?

— Te referi la persoana mea sau e vorba despre prietenul nostru mort de curând?

— La el.

— Tu uiți ceva.

— Cunosc, știu. Cele două fețe ale pierzaniei. Dar…

— Nu, tu uiți că el *este* mort.

— Dar…

— Ben, ascultă-mă. Ești implicat sufletește, ca și mine. Am vorbit cu un tip după întâlnirile noastre. Un mare mahăr, care-i cunoaște pe toți din oraș, înțelegi? L-am întrebat pe el: „Ar fi putut greși medicul legist? I s-ar fi putut trage moartea de la o lovitură de copită sau de la asfixiere cu un

baton de ciocolată, sau ceva de genul ăsta?” Tipul se pricepe, Ben. A discutat cu legistul – neoficial, ca de la mahăr la mahăr – și e ferm convins că bietul Reg a murit de-o supradoză de heroină. Ai priceput? Niciun dubiu.

Luă tăcerea mea drept neîncredere.

— Motivul pentru care nimeni nu se îndoiește e că polițiștii se ocupă acum de dozele fierbinți, verifică totul încă o dată. Iau tot felul de probe ca să reușească să dea de cel care le vinde.

— Baftă multă.

— Ei bine, tu știi mai multe decât mine în domeniul ăsta. Dar nu există niciun dubiu că Reg a murit din cauza heroinei.

Apoi tăcu. Auzeam televizorul, în depărtare. Într-un târziu, am spus:

— Îmi pare rău.

— Nici măcar pe jumătate din cât îmi pare mie. Noapte bună, Ben.

Am apăsat butonul care întrerupe convorbirea, apoi am rămas privind întunericul de afară, străpuns de lumina farurilor. Rita se întoarse către mine și eu o prinsei de mână.

— Ar fi posibil ca Reg să-și fi luat drogul la el, ca un fel de ultimă scăpare, un fel de ultim remediu pentru cazul în care seara la care sperase – o vizită la prieteni – s-ar fi transformat într-o deziluzie… Nu-i greu să-ți dai seama că nu ești bine venit.

Mi-l imaginam dând buzna la petrecere, întâmpinat de priviri ostile și reci, strecurându-se mai apoi în bucătărie, împrăștiindu-și praful pe masă… Continuai:

— Vreau să spun că dacă s-a simțit singur și respins, n-ar fi primul care să se gândească la alinarea suferinței cu droguri. Am dreptate?

— Ai dreptate, zise Rita.

— Cine a fost însă misteriosul musafir?

— Reg a fost.

— Cum s-a ajuns atunci cu bârfa de la un tip care a venit târziu, i-a enervat pe toți, s-a dus în bucătărie, și-a vărsat drogurile pe masă, la o femeie care a fugit în pădure?

— Tu nu știi cum gândesc oamenii, cum se uită la mine când intru în magazinul general. Sunt dispuși să creadă orice, atâta vreme cât e de rău.

— Văduvele frumoase înflăcărează imaginația.

— Imaginația *ta*, Ben, zise, pufnind în râs. Apoi redeveni serioasă și adăugă: Știi, unul din motivele pentru care dispar atât de des este pur și simplu dorința de a-mi păstra intimitatea.

— Care ar fi celelalte?

Mă privi. La lumina cadranelor de bord observai că se întristase. Își întoarse privirile la drum, fără să spună o vorbă.

Nu aveam nici cea mai mică intenție de a deschide subiectul despre desele ei plecări. Sau dacă o însoțea cineva. Nici măcar nu voiam să aflu dacă acel cineva există.

— Mă întreb dacă oaspetele misterios a venit împreună cu Reg, zisei eu.

— Parcă copiii spuneau că l-au văzut singur.

— Noaptea, printr-un geam colorat? Ce ar fi putut vedea?

— Vrei să spui că e posibil ca femeia să fi plecat cu Reg? Hei. Poate că Reg a adus tortul din care a ieșit stripteuza.

— Nu intră un tort atât de mare în Blazer, am clătinat eu din cap.

— Bineînțeles că intră.

Ne-am contrazis în privința dimensiunilor relative ale unui Chevrolet Blazer și ale unui tort în care încape o persoană. Rita era sigură că un astfel de tort ar încăpea în mașină. Până la urmă am căzut de acord că ori tortul era din două bucăți care se puteau asambla ulterior, ori stripteuza fusese mică și slăbuță.

— Un metru cincizeci, maxim unu cincizeci și cinci și vreo cincizeci de kilograme.

— Mignonă.

— Întotdeauna am crezut că stripteuzele trebuie să fie mai zdravene.

— Așa par. Pe scenă arată mai mari.

— Ai văzut stripteuze pe scenă? am întrebat. Hai, am o idee. Ce-ar fi să luăm ce ne trebuie și să încercăm să facem un tort, cu tine în mijloc.

— Eu nu sunt mignonă.

— Doar pentru comparație.

— Dacă vrei ceva mignon, te las la primărie.

Uneori, când era foarte bine dispusă, Rita îmi făcea plăcerea de a interpreta rolul geloasei. Eu îi făceam jocul, susțineam că sunt nevinovat și o asiguram de dragostea mea eternă, ceea ce era în mare parte adevărat, în ciuda încercărilor mele nu prea hotărâte de a o convinge pe Vicky să ne cuibărim împreună în tractorul lui Scooter. Din păcate, jurămintele de dragoste veșnică nu erau cea mai bună cale spre inima Ritei. Mai mult ca orice, acestea o speriau. Am schimbat subiectul:

— Presupunând că Reg a venit singur, musafira era deja acolo, sau a sosit după aceea?

— Spui întruna „ea”.

— Așa zic zvonurile.

— Poate că „ea” i-a dat heroina.

— Reg avea deja drogul la el.

— Poate că s-a oferit s-o ducă cu mașina, strâmbă din nas Rita. Poate că Reg i-a oferit și ei heroină.

— Ca s-o facă să se ducă în pădure și apoi să se urce în mașina lui?

— Nu. Ea o fi avut nevoie de o mașină și poate că-l cunoștea pe Reg. Apoi au mers împreună treizeci de kilometri până la pod, au prizat împreună, el a murit și ea a șters-o acasă.

— Treizeci de kilometri?

— Poate că locuia prin apropiere.

— Ah! A condus pe cineva care locuia pe lângă pod. Ne-am uitat unul la altul și Rita era cât pe ce să intre în catargul de pe Church Hill Road. Îl

ocoli cu scârțâit de roți. Am văzut mașina lui Ollie, ascunsă în întunericul din fața bisericii congregaționale. O clipă am crezut că se va lua după noi, dar ori era într-o dispoziție din cale-afară de îngăduitoare, ori prea moleșit, lucruri care nu prea-i stăteau în fire; cert e că ne-a lăsat în pace.

La capătul Dealului Bisericii l-am văzut pe doctorul Mead, singur în dugheana lui, pregătindu-se pentru ieșirea spectatorilor de la cinematograf. Rita comandă un cornet de înghețată de cafea. Eu am luat un pahar de înghețată de fistic, și ne-am retras să mâncăm în Jaguar.

— Și ce-i cu asta? întrebă Rita. Cu ce te-ar ajuta dacă ai găsi un martor care a asistat la moartea lui Reg, datorată unei supradoze? Cu ce-ar încălzi-o pe clienta ta, cum o cheamă?

— Janey.

— Doamna Hopkins. În afară de a-ți satisface curiozitatea, la ce-ar mai servi?

— Aș merita banii lui Janey, spusei eu, fără entuziasm. Și, eventual, și ea s-ar mai liniști puțin.

— Cine locuiește prin zonă? Acolo nu e doar pădure?

— Indienii din rezervație…

Clanul Jervis, o familie de borfași de mâna a doua, uneori chiar de prima mână, locuia pe terenul de lângă rezervație. Profitau de orice ocazie, devenind agresivi dacă erau provocați. Se specializaseră în contrabandă cu țigări, droguri, furturi de mașini, plasări de droguri prin parcările de camioane și orice altceva ce le trecea prin minte și le putea aduce profit. Nu se amestecau însă cu oamenii de rând și nu-mi puteam imagina că vreunul din ei a luat parte la petrecerea de la Fisk care nu l-ar fi acceptat nici măcar pe văru-meu, Pinkerton.

Ei ar fi *putut* să îi dea heroina lui Reg, deși preferau să vândă cantități mai mari, nu „en detail”, și, mai ales, nu în Newbury. Eram prieten cu unul de-al lor. Presupunând că aș fi întrebat-o

pe Gwen Jervis ce știe despre moartea lui Reg și cine i-a făcut rost de heroină, aș fi primit un răspuns la fel de amabil ca cel dat de un rus pe care-l întrebi dacă a fost informator KGB sub regimul comunist. În afară de asta, Reg venise cu drogul în buzunar, și chiar în varianta nefericită că l-ar fi cumpărat de la vreun Jervis, cu siguranță că nu l-ar fi invitat la petrecere.

— N-ajungem nicăieri pe pista asta.

— Poate că nu cauți tu unde trebuie, zise Rita, înghițind rămășițele cornerului. Își linse buzele și porni motorul. Eu mi-am reașezat mâna pe coapsa ei. Mașina demară în trombă azvârlind pietrișul din parcare și se avântă în noapte.

•

M-am trezit din somn la două dimineața. Rita nu-și găsea locul și când am atins-o ca să o liniștesc, se trase îndărăt.

— Nu mă ia somnul.

— Vino să te masez pe spate.

În șemineu rămăsese numai jarul, care își proiecta licăririle pe tavan. Rita azvârli de pe ea pătura ușoară, se ridică și-și frecă fața cu mâinile.

— Nu, lasă… Iartă-mă. Simt că-mi vâjâie capul.

— Să-ți încălzesc puțin lapte…

— Nu, nu pot… Ben, ce-ar fi să pleci acasă? Stau întinsă degeaba în pat, îți simt fiecare mișcare și nu pot să dorm. Pe deasupra, mai și sforăi.

M-am ridicat în picioare bombănind și am rămas așa puțin ca să-mi revin, încercând să-mi amintesc unde îmi pusesem hainele.

Apoi, spre uluirea și neplăcerea mea, m-am trezit conducând mașina către casă. În urechi îmi răsunau cuvintele pe care Rita mi le spusese la despărțire: „Tu idolatrizezi sexul, nu-i așa?”

Aș fi putut răspunde, cu mâna pe inimă, că idolatrizam sexul cu ea. Sau i-aș fi putut replica cum că și ea luase parte la „ceremonie” din toată inima. Mi se păruse însă, în acel moment, și cu atât

mai mult acum, că pusese o întrebare la care nu aștepta o confirmare.

Trecând prin fața magazinului general, am văzut luminile de la etaj aprinse; acolo își stabilise Vicky McLachlan cartierul general pentru realegerea ei. Ocupa o jumătate din biroul de avocatură al lui Tim Hall. Mașina Subaru a lui Tim era parcată în față, alături de alte automobile, aparținând voluntarilor convocați pentru punerea scrisorilor în plicuri și dezbaterea strategiei. Vicky nu era doar neobosită, ci avea și o adevărată vocație de lider, capacitatea de a-i mobiliza pe cei din jurul său. M-a cuprins dintr-o dată un sentiment de simpatie față de ea, și în același timp de vinovăție la gândul că ea nutrea față de mine aceleași sentimente pe care eu le aveam față de Rita.

Frânt de oboseală și cu moralul la pământ, am tras Olds-ul în fața hambarului meu cu grijă, pentru a nu le trezi pe Alison și pe doamna Mealy. Am intrat în casă fără să aprind lumina, m-am dus direct sus, mi-am aruncat hainele pe un scaun și m-am băgat în patul meu rece. Am stat întins o vreme, încercând să găsesc soluții ca să n-o pierd pe Rita, și, într-un târziu, am adormit.

M-a trezit un zgomot. Încă buimac, am crezut că mă sună Rita. Am ridicat receptorul, dar n-am auzit decât tonul, în timp ce jos, cineva care lovise cu ceva metalic bolul meu de cristal, făcea deja primele trepte să geamă, sub greutatea pașilor.

• Capitolul 11

Dețineam o colecție formidabilă de arme, moștenire de la tatăl meu: pistoale de cow-boy din secolul trecut, numeroase revolvere, un simpatic pistolaș calibrul 38 – pe care bătrânul îl ținuse în noptieră – și un Colt, calibrul 44, capabil să găurească un vas de luptă.

Aveam permis pentru toate: când am ieșit din închisoare, am cerut imediat să fiu repus în drepturile mele cetățenești, ca să pot obține licența de agent imobiliar. Mătușa Connie mă ajutase, accelerând procesul cu ajutorul bătrânului judecător Kinsolving, care-i datora numirea pe post. O dată ajuns în faza asta, am cerut și permisul oficial pentru a putea păstra toate armele tatălui meu, care reprezentau în momentul morții lui o legătură importantă între noi. Obținusem, de parcă eram un criminal stilat, chiar și un permis de a le purta asupra mea.

Din păcate, când micuța Alison se mutase în magazie și începuse să se simtă destul de în largul ei ca să-mi aducă musafiri, care să se uite la televizor ori să zdrăngănească la pian, am închis întreaga colecție într-un fișet metalic.

Cheia acestuia era ascunsă pe dulapul de haine. Fișetul se afla însă în pivniță, zidit în cărămidă; între acesta și patul pe care stăteam eu întins, ascultând pașii care urcau pe scară, se aflau două nivele și un intrus.

Bănuind că respectivul avea asupra sa cel puțin o parte din propria lui colecție de arme, am ridicat receptorul și am format numărul ofițerului Moody. La trei și jumătate dimineața. Ollie răspunse, clar și răspicat:

— Ce-i?

— Ben Abbott. Cineva tocmai a pătruns în casă la mine.

Îmi și imaginam lupta care se dădea în mintea lui Ollie: pe de o parte, ce idee minunată ca un hoț să vrea să-l jefuiască pe Benjamin Abbott al III-lea, în timp ce acesta era în pat; pe de altă parte, hoțul intrase plin de tupeu pe teritoriul lui Moody, chiar pe Strada Principală, la câteva sute de metri de reședința polițistului.

— Unde-ți sunt pistoalele?

— Încuiate.

— Doamna Mealy?

— La ea.

— Tu ești sus?

— În pat.

— Stai unde ești.

Am închis. M-am dat jos din pat și am pornit către ușă, încercând să nu fac să scârțâie vechea podea de nuc. Una din plăci trosni de parcă aș fi scos cuie cu un ciocan de tâmplar. Am înghețat, cu urechile ciulite. Un alt scârțâit îmi răspunse de pe scări. M-am furișat mai departe, către ușă încercând să apuc, pe întuneric, cheia neagră de metal, înfiptă de formă în broască.

N-am nimerit-o decât cu dosul palmei. Se auzi un zornăit ca un sac de caiele. Se auzi un zgomot pe hol și apăru o geană de lumină pe sub ușă. Răsucii cheia în broască. Probabil că încuietoarea nu mai fusese folosită de când eu aveam cam patru ani și părinții mei făceau dragoste. Parcă învârteam un cui într-o buturugă. Am forțat-o din răsputeri, cu ambele mâini. Se răsuci până la capăt. Limba de metal se fixă la locul ei. Eu eram încuiat pe dinăuntru, în siguranță, până când ușa va zbura spre mine, azvârlindu-mă în aer; am fost catapultat peste pat și am aterizat pe dușumea.

•

M-am ridicat rapid; capul îmi bubuia în locul unde mă lovise ușa și simțeam că viața mea se împărțise în două: cea dinainte, și cea de după durere. Punctul luminos aruncat de o lanternă-stilou urca pe perete, oprindu-se pe întrerupător. O

mână îl apăsă și se făcu lumină. Instinctul meu de supraviețuire mă făcu să arunc o privire scurtă.

Erau doi tipi cu umeri pătrați, trăsături hispanice și constituție robustă, cu pantaloni largi și tricouri mulate. Cel din spate ar fi putut fi italian, dar ce-mi păsa mie; antebrațele lor musculoase erau tatuate în albastrul-verzui al foștilor pușcăriași. Tatuajele arătau banda din care făcuseră parte, știam asta, dar ce m-a îngrozit cu adevărat au fost lacrimile tatuate pe fața șefului. Învățasem, la pușcărie, că lacrimile reprezentau numărul victimelor făcute de respectivul; uneori, din lipsă de spațiu, o lacrimă reprezenta câte cinci crime.

Mă întrebam ce căutau atât de departe de „reședințele" lor. Waterbury, bătrânul „oraș al alamei", era cel mai apropiat loc unde existau bande. Se afla la vreo cincizeci de kilometri de Newbury, în linie dreaptă, cam departe pentru ca astfel de jigodii de ghetou să poată ajunge până aici, ocolind pe drumuri de țară și trecând peste bariere de limbaj, civilizație și obiceiuri.

— Banii-s jos, le-am spus.

— Și sus ce ai?

— Am în pod un ceas de cincisprezece mii de dolari. Era un Piaget de aur, pe care-l acceptasem, prostește, de la un client, pe vremea când oamenii se dădeau peste cap pentru a-mi face cadouri cât mai substanțiale. Ceasul se odihnea în buzunarul unui costum Armani pus la naftalină, pe care obișnuiam să-l port când îmi încurajam clienții să fure afacerile altora.

— Minți, zise hispanicul care umplea cadrul ușii.

— Ce, ai vreun pistol ascuns pe-acolo? spuse italianul, aflat în continuare pe hol, în spatele șefului.

În pielea goală încolțit în spațiul îngust dintre pat și perete, numărând minutele de care Moody avea nevoie ca să se îmbrace și să ajungă până aici, mă gândeam că singura mea șansă era să

încerc să ies pe ușă și să-i fac să se ia după mine prin casă, pe întuneric.

În ceea ce privește varianta cu trasul unui pumn în ochi, à la Duane Fisk, aceasta nu prea avea sorți de izbândă cu tipii ăștia, care din copilărie își începuseră micul dejun cu câte un pumn în ochi. Faptul că mai erau încă în viață la cei douăzeci de ani pe care-i aveau, însemna că câștigaseră mai multe bătăi într-o lună, decât eu într-o viață – chiar dacă le puneam la socoteală pe cele din ring, de la liceu, cele din marină și cele din Leavenworth. În plus, ei erau doi, iar eu mă aflam singur, ceea ce complica și mai mult situația. Cel mai mare dezavantaj consta în faptul că încă nu îmi revenisem din lovitura primită în cap; lucrul ăsta urma să-l constat pe propria-mi piele.

Am sărit peste obstacolul constituit de colțul patului. Mișcarea îl surprinse pe hispanic, dar nu și pe italian. Acesta îmi tăie calea, lansând un pumn cu degetele acoperite de inele către fața mea. Am expediat și eu o lovitură către corpul lui, pe sub pumnul său – sau cel puțin așa am crezut. Mișcările mele erau bine gândite, dar o idee prea lente. Inelele îmi șterseră obrazul și aproape că îmi smulseră urechea.

Am scăpat ca prin urechile acului, amețit și plin de sânge.

La jumătatea holului, unul dintre ei mă placă, doborându-mă la pământ. În cădere m-am lovit cu capul de pereții tapetați. Celălalt m-a luat în șuturi, dându-i timp partenerului său să se ridice, pentru a mă cotonogi împreună.

Se cam saturaseră să mă lovească în holul îngust care le împiedica mișcările, așa că se deciseră să mă ducă la lumină, ceea ce fu o greșeală din partea lor. Eram încă amețit, dar scurtul moment de răgaz mi-a dat ocazia să stabilesc exact poziția fiecăruia. În holul larg de la capătul scărilor, când cel mai apropiat de capul meu tocmai se pregătea să-mi

tragă un șut direct în nas, i-am prins piciorul din zbor cu ambele mâini și i l-am răsucit.

Un strigăt, punctat de un trosnet ascuțit, acompaniară urletele de durere. Răsucind în continuare, mi-am depărtat picioarele pentru a găsi un punct de sprijin și am încercat să-l prăvălesc pe scări în jos. Figura mi-ar fi reușit dacă amicul său nu mi-ar fi tras un șut în arcadă.

Venise rândul meu să urlu, ceea ce am și făcut, încovrigat de durere; auzeam ca prin ceață pe unul care se văita că i-am rupt glezna, în timp ce celălalt gâfâia obosit de picioarele pe care mi le căra continuu și apoi de pumnii pe care mi-i trăgea în față, după ce îngenunchease lângă mine.

Loviturile primite la cap nu reușiră să-mi golească mintea, însă durerea provocată de pumnul primit sub centură o făcu imediat, așa că nu am leșinat. Rezistența mea îi înfuriase făcându-i să-mi administreze ceea ce bandele de mardeiași, indiferent că sunt din Waterbury, Bridgeport ori Hartford, sau din oricare alt ghetou mizerabil, numesc o bătaie soră cu moartea. După această constatare, instinctul meu de conservare mai aruncă o privire pe afară. Problema era că nu prea aveau cu ce să acționeze.

Lumina unui felinar ce pătrundea prin fereastra scărilor îmi dădu posibilitatea să-l văd pe italian țopăind într-un picior; cu o mână se ținea de gleznă, în timp ce cu cealaltă scotocea în buzunarul de la pantaloni. În timpul ăsta, partenerul său încerca să mă lovească cât mai des în față, în ciuda eforturilor mele de a mă proteja cu ambele mâini, și chiar de a schița din când în când câte o ripostă. Noroc că nu avea și ăsta inele ca italianul, care tocmai se pregătea să scoată arma. Mă rugai să fie un cuțit, dar scoase un pistol – unul dintr-alea semiautomate, care semăna cu un pistol-mitralieră.

— Îl găuresc, omule.

— Nu!

— Mi-a rupt piciorul.

Hispanicul se ridică încercând să-l oprească. Luând în calcul posibilitatea de a nu-și putea domoli camaradul, instinctul mă făcu să mă scol de pe jos și să-i aplic o lovitură sănătoasă în zona rinichilor. Gemu de crezui că l-am omorât, apoi se întoarse și-mi trase un pumn; lovitura expediată sub un unghi de o sută optzeci de grade, încărcată cu toată greutatea corpului și cu o furie sălbatică mă ameți. Mult mai târziu am auzit focul de armă.

Tot corpul mă durea, așa că nu-mi dădeam seama unde mă nimerise. După un timp, am avut impresia că nu pe mine m-a împușcat. Probabil că-l nimeriseră pe Oliver Moody. Într-o clipă de luciditate, plină de durere, mi-am dat seama că speram din tot sufletul ca Moody să nu zacă mort pe dușumeaua mea. O luai în jos pe scări, pentru a-l căuta; ajunsei la parter mai repede decât plănuisem, pierzându-mi echilibrul pe prima treaptă de sus și rostogolindu-mă la vale.

Când am redeschis ochii, Ollie se afla deasupra luminându-mi fața cu lanterna.

— Ia uite ce-ai pățit.

— I-ai prins? l-am întrebat, strecurând cu greu cuvintele printre buzele umflate și pline de sânge.

— Mi-au tras în cauciucuri.

— Nemernicii.

— Vrei să chem salvarea? mă întrebă el vesel.

Am început să-i spun că nu e cazul. Înainte să termin, lumina lanternei deveni roșiatică, apoi totul se întunecă. Aveam senzația ciudată că Rita Long îmi acoperise fața cu părul ei lung. Când am deschis ochii, mă aflam într-o cameră de spital scăldată de razele soarelui, iar femeia care mă ținea de mână era Vicky McLachlan.

•

Am luat cu mine în somn imaginea unei camere, cu o perdea circulară care înconjura patul de lângă mine și a unui cimitir care se vedea pe fereastră; mai existau un televizor suspendat, fața drăgălașă a

lui Vicky și picioarele ei frumoase, puse unul peste celălalt. Asta a fost lot: Când m-am trezit din nou, am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Ai două contuzii, zise Vicky, vorbind foarte rar.

— Cum m-am procopsit cu ele?

— Nu-ți amintești?

— Am căzut pe scări, zisei eu după o clipă de scormonire a memoriei.

— Exact, spuse ea, aprobându-mă încurajator pentru a continua: îți amintești de ce ai căzut pe scări?

— Eram beat?

— Nu, dragă. Nu mai ții minte?

— Îmi amintesc lanterna lui Moody în ochi. Ollie mi-a…

— Nu. Tu l-ai sunat la trei noaptea.

— Coreeect…

Am pocnit din degete, de fapt aș fi pocnit dacă n-ar fi existat acul de la perfuzie lipit cu leucoplast pe dosul mâinii mele, și am zis:

— Intrase cineva la mine-n casă.

— Of, slavă Cerului. Spuneau că e posibil să suferi de amnezie.

Amintirile începură să dea buzna în capul meu.

— Am o senzație neplăcută. Aș prefera să nu existe… Ce-i acolo? întrebai, arătând cu degetul către ziarul care i se odihnea în poală.

— *Danbury Republican*, zise ea, arătându-mi-l. Scooter are un articol trăsnet.

— Mă bucur pentru el.

Era deschis la pagina a cincea. Citii titlul: „Un important agent de bursă imobiliară se află la spital, în urma unei tentative de jaf.

— Sună de parcă eu aș fi autorul tentativei de jaf.

— Nu și conținutul articolului.

— Tot e bine… Dă-l încoace.

„În exclusivitate pentru *Danbury Republican*”, scrisese Scooter. „Benjamin Abbott al III-lea, un important broker imobiliar din Newbury, a fost spitalizat în dimineața acestei zile, după o tentativă de jaf asupra casei sale de pe Strada Principală”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te face să crezi că mi-am jefuit propria-mi casă.

— Scooter zice că ei l-au redactat.

— Iisuse… Oh, aici începe să sune mai bine… „Abbott a împiedicat jaful când s-a trezit din somn și s-a luptat cu hoții descriși mai târziu de ofițerul poliției locale, Oliver Moody, ca fiind «oacheși și probabil de origine hispanică». Conform declarației lui Moody, «Abbott s-a apărat foarte bine, reușind să-i gonească din casă, unde au tras asupra mea și mi-au defectat mașina pentru a nu-i putea urmări». Ofițerul Moody a luat legătura cu poliția din Plainfield, unde conform declarației purtătorului lor de cuvânt, s-a descoperit că «din cauza reducerilor repetate ale bugetului nu avem nicio altă mașină de poliție în apropiere de Newbury»”.

— Nemaipomenit. Casa mea e jefuită. Ollie le transmite știrea, iar poliția se plânge de bugetul lor…

— Oh, dar privește, ai apărut și tu în ziar. „Reprezentanta Consiliului orășenesc din Newbury, Victoria McLachlan, ca răspuns la acuzația adusă de rivalul ei în cursa pentru o nouă candidatură Steve La France, care a declarat că Newbury tinde să devină un loc nesigur pentru o familie decentă, a ripostat că…”

— Aici s-a întins cerneala. Ce le-ai spus?

— În articol scrie că am declarat: „Newbury este simbolul raiului pe pământ în America modernă”.

— Ai zis tu așa ceva?

— Nu mai știu. Eram supărată.

— De ce?

Vicky mă privi aspru:

— Pentru că tu zăceai aici inconștient, fraier ticălos ce ești.

— Și eu ce…

— Mă bucur că te-ai trezit. Se ridică în picioare. La revedere.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— N-ai pentru ce.

Vicky plecă. Puțin mai târziu, cineva îmi aduse prânzul. Apoi, un medic stagiar indian elegant își făcu apariția, ca să-mi pună niște întrebări. Același stagiar se întoarse mai târziu, însoțit de Steve Greenan. Îmi făcu o plăcere deosebită să constat enormul respect cu care îl trata indianul pe Steve. A doua zi, doctorul Mahadevan îmi spuse:

— Știai că bătrânul este profesor-doctor? Mai rar unul ca el.

— El m-a adus pe lume.

— Asta era explicația.

— Ce explicație?

— Mi s-a spus că te-a însoțit în ambulanță.

— La ora trei dimineața?

— Nu-i ușor la vârsta lui. Ah, observ că ai o nouă vizită.

— Una nouă? întrebai eu, sperând să fie Rita.

— Ieri te-a vizitat reprezentanta Consiliului orășenesc.

Era Janey Hopkins, la fel de înnebunită ca la ultima noastră întâlnire.

— Cum te simți?

— Bine.

— Nu erau hoți, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Era legat de Reg. Nu-i așa?

— Habar n-am.

— Ți-am spus. Te-am prevenit. Încearcă să ne oprească.

— Cine?

— Cei care l-au omorât pe Reg.

— Janey!

Ea își feri privirile.

— Janey. Dă-mi mâna. Te rog.

Se apropie de pat și-mi întinse o mână aspră și uscată. I-am prins-o în palmele mele. Mângâindu-i degetele.

— Janey, din informațiile pe care le-am strâns, am ajuns la concluzia că medicul legist… n-a greșit. Reg a murit luând din greșeală o supradoză. Părerea mea e că ar trebui să presezi societatea de asigurări să dea ceva bani. Lasă-l pe Greg să negocieze cu ei.

— Cine te-a bătut?

— Exact cum a declarat ofițerul Moody în interviu. Doi indivizi oacheși. Păreau să fi făcut ceva închisoare.

Am ezitat să-i destăinui impresia care mă copleșise în focul luptei și care nu mai părea atât de veridică, cum că cei doi veniseră cu un anume scop peste mine. Era doar o impresie care n-ar fi făcut decât să mă afunde și mai rău în vreunul din gândurile nenorocite care-mi bântuiau mintea.

— Văd că n-ai ridicat banii de pe cecul meu.

— Cecul e în sertar.

— *De ce*?

— N-am vrut să te jecmănesc.

Își smulse mâna dintr-ale mele.

— Atunci, dă-mi-l îndărăt. O să angajez pe altcineva.

— Bineînțeles că o să-l primești înapoi, dar aș dori s-o lași baltă. Nu te vei alege decât cu niște bani pierduți.

— Cineva tot o să mă ajute.

— Ei bine, vorbește cu Greg să-ți găsească un detectiv. Avocații se pricep mai bine.

— Nu. Asta-i între mine și… și ei. Fără Greg.

Am apucat-o iarăși de mână; fața răvășită i se umplu de lacrimi.

— Nu știi prin ce am trecut.

— Nu am de unde să știu.

— Nu e drept.

— Ce nu e drept?

Ochii ei mă fixară. Gura i se strâmbă exprimând același dezgust ca și în prima zi, la mine în birou; pentru o clipă am crezut că voi asista la o confesiune lungă. În loc de așa ceva, ea își retrase încetișor mâna și spuse:

— Rupe cecul. Trimite-mi bucățelele într-un plic. Scutește-mă cel puțin de belele cu banca.

— Probabil că o să mă externez mâine. Mai acordă-mi câteva zile – o săptămâna. Mă doare capul de înnebunesc. Lasă-mi cel mult o săptămâna.

— De ce?

— Vreau să mai verific ceva.

• Capitolul 12

Ollie își făcu apariția a doua zi dimineața, cu un dosar care cuprindea mutrele tâlharilor ce operau în nord-vestul Connecticut-ului. Era cam subțire. Am recunoscut mai multe chipuri – inclusiv pe cel al unui văr prin alianță cu o Chevalley – dar pozele celor doi tatuați nu se aflau în dosar. Nu m-am mirat, și nici Ollie nu părea surprins.

— Niciunul dintre amărâții ăștia nu ar fi avut curajul să-mi găurească roțile. Nici nu cred ca vreunul să aibă o armă.

— Roțile? În ziare am citit că a tras în tine.

— Scooter MacKay ar trebui să scrie povești pentru copii. Când l-am sunat ca să-i atrag atenția, a dat vina pe redactorul de la *Danbury.* Ascultă-mă pe mine, Ben. În cel mai rău dintre borfașii ăștia am mai multă încredere – sublinie afirmația cu arătătorul gros cât un antebraț sprijinit de coperta dosarului – decât în nenorociții ăștia de reporteri care duc țara de râpă.

M-am uitat la el jenat. Era prima părere personală pe care mi-o împărtășea în ultimii douăzeci de ani, de când nu ne înghițeam reciproc.

— Ai un dosar cu pozele celor din bandele organizate?

— La ce-ți folosește?

— Cred că sunt foști pușcăriași. S-ar putea să fi fost închiși pe aici, prin Connecticut, căci erau tineri.

— Vrei să spui că există o bandă de foști pușcăriași, chiar aici, în Newbury?

— Evident că n-a fost toată banda, altfel n-aș mai fi acum aici, să vorbesc cu tine.

— Bănuiam eu, zise Ollie. Nu știu exact în ce te-ai băgat, Ben, dar ține minte, dacă-mi aduci pe cap toți nenorociții ăștia, o să plătești.

Interpretă greșit, drept o recunoaștere a vinovăției, faptul că rămăsesem cu gura căscată.

— Chiar mă întrebam cum de ne-am procopsit cu doi criminali sadea. Ăștia n-au fost închiși în Connecticut. Probabil că i-ai călcat tu pe coadă în Leavenworth. Cum au fost eliberați, au și apărut ca să ți-o plătească. Ei bine, poți să le transmiți colegilor tăi de pârnaie că, dacă vor să le prindă ar fi mai bine să-ți dea întâlnire la New York.

— Ollie, nu mă caută nimeni de la Leavenworth.

De fapt, mai primisem de câteva ori telefoane la ore înaintate de la unii aflați între două condamnări, care mă rugaseră să le expediez urgent ceva bani. Unul sau doi dintre cei care mi-ar fi vrut pielea nu aveau șanse să fie eliberați nici peste o mie de ani, iar din Leavenworth nu mai evadase nimeni din 1910.

— Am știut din clipa în care au început să tragă cu automatul. Mi-am zis: „Nenorociții ăștia sunt șucăriți pe Ben Abbott și se răzbună trăgând în orașul meu”. N-o să permit așa ceva, Ben.

Se ridică în picioare și se aplecă deasupra patului meu.

— Și să le mai spui prietenilor tăi, continuă el, să-și lase armele acasă, altfel le arăt eu ce înseamnă forță de foc, de n-or să mă uite toată viața. Auzi! Să tragi cu pistolul într-un oraș cu case din lemn, în care dorm oameni. Ce dracu’ cred ăștia, că joacă într-un film?

Mai zăbovi o clipă interminabilă, spumegând de furie, apoi se năpusti afară. O mână cu pete maronii îndepărtă perdeaua care înconjura patul alăturat, iar pacientul aflat înăuntru întrebă:

— Ăsta se ocupă cu menținerea liniștei?

— Ceva de genul ăsta.

•

O limuzină Mercedes, albastru-marin, aștepta în față la Danbury General; un șofer în livrea îmi deschise portiera.

— Bună dimineața, domnule. Doamna Long regretă, dar a fost reținută la New York.

Mă dezumflai. Sperasem să o găsesc pe bancheta din spate, în locul ei, pe banchetă se afla un bilet mirosind a Anaïs Anaïs: „Spitalele mă înfioară. O să vorbim curând”.

Am sunat-o la New York, dar mi-a răspuns robotul.

— Mulțumesc că ai venit, i-am zis șoferului, apoi m-am așezat mai comod, încercând să mă simt cât mai bine cu putință, cu toate că, la cel mai mic hop, mă înjunghia câte o durere prin diferite părți ale corpului, fără să mai vorbim de durerea pe care o simțeam în inimă.

Ajunsesem pe la jumătatea drumului către Newbury, când l-am întrebat:

— Charles, ai puțin timp? Aș vrea să trecem prin Plainfield.

— Am primit ordin să vă duc oriunde doriți – șosea să existe – dar, dați-mi voie să vă spun, domnule Abbott, ar fi mai bine să vă opriți direct în pat.

— Arăt mai rău decât mă simt în realitate, îl liniștii eu. Vânătăile începuseră să se îngălbenească și îmi scoseseră bandajele aproape de pe toate tăieturile de pe față; mai aveam și o ureche care arăta de parcă fusese cusută de doctorul Frankenstein, cu ață de cusut curcani umpluți.

De fapt, mă simțeam îngrozitor, dar asta era din cauza capului – câteva contuzii ușoare se vindecaseră suficient pentru a mă putea externa, dar mai aveam încă nevoie de odihnă. Cert e că mă durea capul întruna, de când mă trezisem, în urmă cu două zile.

— La sediul Poliției, am zis, chiar lângă închisoarea districtuală.

— Știu unde este, domnule.

Evident că știa; Rita petrecuse câteva nopți în închisoare, înainte ca soțul ei de atunci să trimită o armată de avocați din Park Avenue, suficienți pentru a ocupa cu forța Canada.

•

— E pe aici doamna sergent Boyce? întrebai polițistul care stătea la primul birou.

— Nu, domnule. Intră de serviciu la orele șaisprezece fix. Adică la ora patru. Vreți să o așteptați? mai întrebă el, privind curios fața mea zdrobită.

— Dar sergentul Bender?

— Cum vă numiți?

I-am spus. Mă puse să semnez în registru, apoi scundul Arnie Bender, a cărui statură nu prea se potrivea cu a unui polițist, veni să mă preia. Îmi întinse mâna și întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat, Abbott?

— Am citit în ziar că ai permisiunea federală de a intra prin computer în fișierul bandelor.

— Și?

— Aș vrea să arunc și eu o privire.

— Cu ce ocazie?

— Sunt victima unui atac.

— Am auzit că ți-ai aranjat fața într-o „agresiune cu fugă de la locul faptei”.

— Nu i-am găsit pe nemernici în dosarul cu hoți al lui Moody, și mi-am zis că poate căutăm într-un incomplet.

— E ancheta lui Moody. Împărtășește-i lui părerile.

— Polițistul Moody e un fermier.

Arnie Bender poate ar fi zâmbit, dar nu era genul. Ca și Marian Boyce, el crescuse la oraș. Venea din Hartford, iar Marian din Bridgeport. Niciunul nu se simțea în largul său pe iarbă. Pune-i însă pe un asfalt plin de cioburi, și vor străluci ca aisbergurile în lumina lunii.

Bender fusese șeful lui Marian Boyce până când, după un caz în care fusesem implicat și eu, ea-l egalase în grad. Mă considera, la fel ca și Ollie, un fost pușcăriaș care le stătea în calea afirmării. Ceea ce apreciam la el era faptul că avea capul pe umeri, atât cât îl poate avea un polițist.

Constatasem în trecut că procedase în mod corect, așa că speram s-o facă și acum. Mai era și un polițist bun, iar polițiștilor buni le place să aresteze criminali.

— Aveau tatuaje de închisoare. Unul cu lacrimi.

— Ce naiba căutau ăștia în Newbury?

— Aș da orice să aflu.

— Te caută foștii colegi de pârnaie?

— Și fermierul Moody mi-a pus aceeași întrebare. Bender observă că polițistul de la primul birou stătea cu urechea lipită de găurile pentru aerisire din geamul securizat. Mă luă de braț și mă conduse în biroul lui, luminos, ca al unui agent imobiliar – unul de soi, la scară națională – și modern, nu ca o magazie de vechituri, cum arăta al meu. Îmi oferi un scaun, apoi mă tratã cu cafea de la un aparat care mirosea a ars. Cum mai tare decât atât nu mă putea durea capul, am acceptat o cană, cu lapte și zahăr. I-am răspuns la întrebare, în timp ce el amesteca licoarea cu linguriță:

— Nimeni de la Leavenworth nu are de ce să mă caute. De altfel, tipii ăștia au fost într-o închisoare mică, teritorială.

— Cum ți-ai dat seama?

— Sincer, n-au fost chiar atât de duri.

— Cât de duri voiai să fie? întrebă el, arătând spre urechea mea.

— Sunt din zonă: Bridgeport, Hartford, Waterbury – Waterbury e cel mai apropiat de Newbury. Mă gândeam să începem cu asta.

— N-are nicio noimă. Golănașii ăștia nu au vederi prea largi, nu bat ei atât de departe. Nu se urcă în mașini ca să cutreiere orășelele mici din ținut, nici nu știu că există localități gen Newbury.

— Ăștia au aflat.

— Vezi că aici nu-i vorba de răzbunarea ta față de niște amărâți de golani, zise Bender, ațintindu-și privirea dură de polițist în ochii mei. E vorba de ajutorul dat poliției pentru a rezolva un delict.

— Eu nu mă ocup de răzbunări. Vreau doar să-i văd în spatele gratiilor pe ticăloșii ăștia, ca să nu mai vină prin Newbury cu prima ocazie când vor rămâne iarăși fără bani de buzunar.

Pe Bender răspunsul îl satisfăcu suficient ca să deschidă fișierul poliției statale cu bandele înarmate și să întoarcă puțin monitorul, astfel încât să pot vedea și eu.

Fețele care se perindau pe ecran făceau ca dosarul lui Ollie să pară un album cu poze de liceeni nevinovați. Niciuna nu dădea impresia că subiectul fotografiat s-ar fi aflat în toane prea bune. Te înspăimântau și te minunai cât curaj avusese fotograful. Și totuși, privite de aproape, în spatele căutăturilor urâte și a privirilor goale se ascundeau uneori imaginile unor puștani. Niște copii periculoși, înarmați, și totuși niște copii care, dacă ar fi avut șansa să crească în Newbury, ar fi putut, în cel mai rău caz, să fie exmatriculați din liceu.

Când isprăvirăm fișierul celor din Waterbury, Bender începu să le caute pe cele din Hartford și Bridgeport. Când am terminat și cu astea, durerea mea de cap semăna cu cea a unui mahmur care încearcă să se dreagă cu whisky ieftin.

— Vrei să ne uităm și la Norwalk?

— Da.

— Arăți ca dracu'.

— Mă simt ca dracu'. Hai să vedem și Norwalk. Mă prăvălesc după-aia.

Cu Norwalk isprăvirăm repede, întrucât majoritatea erau jamaicani. Mă săltai în picioare, ținându-mă bine de marginea biroului, refuzând propunerea lui de a parcurge și fișierul din Stamford.

— Du-te la culcare.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Sper că nu conduci tu.

— Mă așteaptă limuzina.

— Trimit pe cineva să te ducă până acasă zise Bender, studiindu-mă atent. Poți să-ți iei mașina de la noi când ai să te simți în stare.

— Nu, vorbesc serios. Chiar mă așteaptă o limuzină. Bender mă conduse până-n stradă, unde șoferul Ritei lustruia de zor o bară și așa strălucitoare.

— De unde…

— Nu mă-ntreba.

Ajuns în mașină, mi-am cerut scuze față de Charles pentru ceea ce aveam să fac, apoi am ridicat geamul despărțitor dinspre șofer, pentru a nu putea fi auzit. Am sunat la informații, pentru a cere numărul de telefon al spitalului din Waterbury.

— Alo, aș putea vorbi cu un pacient pe nume John Martello? Hispanicul nu intrase în fișierul din Waterbury, dar pe italian îl recunoscusem: îl chema John Martello, alias Micul John, alias Marele John, alias John Latinul.

Martello fusese acuzat de mai multe ori pentru agresiune și, în cele din urmă aterizase la închisoarea corecțională din Somers, pentru atac armat. Acolo intrase, probabil, într-o bandă hispano-italiană care-și spunea „Popii latini”. Din dosare reieșea că „Popii” erau bine înfipți în Waterbury.

— Nu, domnule, nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

— Martello. M-a-r-t-e-l…

— Niciun John Martello, domnule.

— Eram sigur că e la dumneavoastră. Și-a cam făcut praf piciorul – îmi puteți da legătura la Urgență?

Începutul după-amiezei era, probabil, mai liniștit pentru că îmi răspunse imediat o voce calmă de medic stagiar.

— Martello, am zis eu. John Martello. Mi s-a spus că nu e internat, dar avea glezna făcută praf sâmbătă noaptea.

— O clipă… Nu. Nu apare niciun John Martello săptămâna asta. Sunteți de la poliție?

Am mormăit ceva ininteligibil, cu gândul că pentru o astfel de mormăială nu puteam fi acuzat că m-am dat drept ofițer de poliție.

— Singurii pacienți care s-au prezentat cu probleme la picioare au fost vreo două bătrâne, un muncitor care a căzut de pe acoperiș și un copil de zece ani care și-a prins piciorul între șine.

— Cum arăta muncitorul?

— Un om de vreo patruzeci de ani. Nimic ieșit din comun.

— Mulțumesc.

Am întrerupt legătura, am închis ochii, și m-am întrebat cum a ales un golan de ghetou tocmai casa mea pentru a da o lovitură, casă aflată într-un mic orășel, la marginea cea mai îndepărtată a universului său îngust?

M-a trezit pe alee murmurul vocii lui Charles:

— Ați ajuns acasă domnule Abbott.

Alison veni în fugă, cerându-mi să mă sprijin pe umărul ei. Susținut de Alison și de Charles, am intrat în casă și am urcat scările.

— Mama a făcut puțină ordine.

— Mulțumește-i din partea mea.

— N-a reușit să curețe tot sângele de pe covorul din hol.

— Eh, e un persan vechi. Astea oricum par pătate cu sânge.

— Ești dezgustător, Ben, zise ea, în timp ce eu mă așezam pe pat.

— Șoricelule, n-ai vrea să-l conduci pe Charles în bucătărie și să-i găsești ceva de mâncare și o cană de cafea? Charles, mulțumesc pentru plimbare.

Rămas singur, mă lăsai pe spate și-mi adunai toată energia pentru a mă dezbrăca. Nu mă mirase faptul că numele lui Martello nu apărea la spital; după ce împroșcase cu gloanțe un polițist, trebuia să fie prea bătut în cap pentru a nu se gândi că

poliția va trece prin sită în primul rând spitalele din zonă. Așadar, în afara trosnetului încântător produs când îi răsucisem glezna, nu reușisem să-i rup decât vreun tendon, sau să-i provoc o entorsă pe care prietenii lui au reparat-o destul de ușor.

În fișier văzusem trecute tot felul de amănunte, inclusiv locurile pe unde bântuia. Adăpătoarea preferată a lui Martello era bodega lui Ramos, de pe strada Foundry. Într-una din zilele următoare, când voi fi mai în formă, mă voi opri la Ramos, să beau una mică.

• Capitolul 13

— Cioc, cioc? Ce mai faci?

Soarele dimineții târzii îmi scălda camera în lumină. Capul mă mai durea, dar începusem să mă obișnuiesc cu durerea, iar Vicky arăta proaspătă ca o zi senină, în rochia ei din bumbac, așa că i-am zis:

— Bine, doar că sunt cu adevărat complet buimac.

Intră în cameră îmi atinse obrazul cu buzele și mă obligă să mă aplec pentru a-mi aranja pernele.

— Vrei cafea? mă întrebă ea.

— Nu încă. Tu ce mai faci? Cine conduce orașul?

— De ce ești buimac?

— Tot n-am înțeles cine a fost musafirul misterios de la petrecere.

— Of, Ben, iar începi?

— Mă sâcâie.

— Las-o baltă. Tu trebuie să te faci bine și să vinzi case.

— N-am de gând să prezint nicio casă până nu-mi vor scoate acele de la ureche. Parcă aș fi făcut din piese de schimb.

— Ca să nu mai vorbim că trebuie să treci pe la cartierul meu general, să-mi dai o mână de ajutor.

— Până mâine mă înzdrăvenesc eu. Și totuși… totuși.

— Las-o baltă, blegule.

— Nu pot.

— Sau nu vrei.

— Nu vreau.

— De ce? De ce continui?

— De ce?… Aveam un prieten, la Academie, Matt Titus. Cel mai bun marinar pe care-l știu. Nu putea să sufere o ambarcație care mergea mai încet decât ar fi trebuit. Se apuca să tragă de vele până trosneau vinciurile. Așa cum se purta Matt cu

bărcile puturoase, mă voi purta și eu până voi afla ce mama naibii s-a întâmplat cu adevărat.

— Cu alte cuvinte, ești un zvonist.

— Nu sunt.

— Un gură-spartă tipic orășelelor de provincie. La fel de rău ca Marie Butler.

— *Nu sunt*!

— Bine.

— Vorbesc serios, Vicky.

— E-n regulă.

— Eu nu răspândesc zvonuri. Nu trăiesc pentru așa ceva. Dar când e vorba de o poveste ca cea a bietului Reg, nu mă las până nu aflu tot adevărul.

— Te rog să încetezi.

— De ce?

— Ben, uneori ești doar un egoist afurisit. Steve La France e pe punctul de a câștiga. Toate porcăriile care se petrec în oraș sunt aruncate în spinarea mea, iar tu vrei acum să transformi o simplă întâmplare nefericită într-o chestie extraordinară.

— Ba nu.

— Toată lumea vorbește despre tine, că bântui peste tot și pui întrebări tâmpite. Poate că pe *tine* nu te deranjează să te ia lumea de fraier.

— Nu-mi pasă nici cât negru' sub unghie.

— Da, dar mă distrugi pe mine. Nu poți aștepta două săptămâni? Atâta-ți cer. Să-ți ții gura două săptămâni. Să-l pot băga pe Steve înapoi în „Dulăpiorul lui cu băuturi"; apoi n-ai decât să te duci unde vrei, să pui câte întrebări tâmpite vrei.

— Da, numai că după ce vei fi realeasă, o să mă freci cu alegerile din noiembrie.

— Nu există un singur republican în Newbury pe care să nu-l pot face afiș. Dar un democrat conservator cum e ticălosul ăsta – vorbesc de vrednicul meu adversar de la „Dulăpiorul cu băuturi" – va reuși să-mi dezbine partidul și să fie ales Butler, blestematul ăla de republican. Atunci,

ce ne mai rămâne nouă de făcut? Dacă de mine nu-ți pasă, măcar gândește-te la Alison.

— La Alison?

— E doar un copil. Republicanii preferă să-și trimită copiii la o școală particulară. Steve La France ar vrea să angajeze în locul profesorilor voluntari de la Asociația națională de tir, care să țină orele în corturi. Eu sunt singura capabilă să-i conving pe cetățeni de necesitatea aprobării unui buget școlar corespunzător, singura care poate ține orașul ăsta în viață

— Calmează-te. O să ajungi guvernator cât de curând. Ai încredere.

— Dacă nu reușesc să fiu reales la nivel local, n-o să mai am niciodată ocazia să candidez pentru postul de guvernator, știi prea bine. Așa că potolește-te. De acord?

N-am spus nimic, deși îmi venea să-i dau dreptate. În clipa aceea sună telefonul. Vicky se duse la fereastră și se uită pe Strada Principală. Rochia ei era decoltată la spate și vedeam că respira greu.

— Salut, Ben. Greg Riggs din Plainfield. Cum te mai simți?

— Binișor, domnule Riggs. Dumneavoastră?

Aveam o componentă demodată, rigidă, conservatoare a personalității, moștenită de la mătușa Connie: nu suportam ca oameni pe care nu-i cunoșteam să-mi spună pe numele mic, în special la telefon, când mai aveam și o durere cumplită de cap și mă aflam în toiul unei dispute cu conducerea orașului.

— Bănuiesc că știi cine sunt.

— Am auzit despre dumneavoastră.

— Probabil că ești la curent cu faptul că am reprezentat-o pe Janey Hopkins în acțiunea ei de divorț.

— Cred că moartea lui Reg a determinat încheierea procesului.

— Te sun ca să-ți cer un serviciu și bănuiesc că știi despre ce este vorba.

— Prefer să nu ghicesc.

— E în legătură cu vocația ta de detectiv…

Riggs lăsă tăcerea să-și facă efectul, dar fusese o vreme când plătisem Mercedes-urile pentru prea mulți avocați ca să fiu impresionat de trucul ăsta, așa că am așteptat și eu, admirând conturul plăcut al siluetei lui Vicky. Într-un târziu, Greg Riggs cedă și rupse tăcerea impusă de el:

— Ben, Janey este foarte supărată.

— Aici vă dau dreptate. N-o cunosc la fel de bine ca dumneavoastră, dar cred că e cu nervii la limită.

— După toate chestiile prin care a trecut, bănuiesc că o poți înțelege, nu-i așa?

— Cum spuneam, o cunoașteți mai bine ca mine.

— Problema e că… Ascultă o să fiu cinstit cu tine. Aș vrea s-o lași baltă – mi-a spus că te-a angajat. Ți-aș fi cât se poate de recunoscător dacă ți-ai opri ce-ai cheltuit și i-ai returna restul banilor. E bine să ne vedem mai departe de viețile noastre, înainte ca totul să ia o întorsătură nedorită.

— Întorsătură nedorită?

— Ai spus-o și tu. Femeia e la capătul puterilor.

— Am încercat deja să-i returnez banii. Mi-a spus, clar, că o să angajeze pe altcineva. Gândindu-mă că s-ar putea să nu mai găsească un tip la fel de strălucit ca mine, i-am promis că o să mai fac o încercare.

— Îți apreciez cinstea.

— În cazul ăsta, numiți-o loialitate.

— Te referi la Reg?

— Mi-era prieten.

— Îți apreciez și cinstea și loialitatea, dar „investigația” asta a ta se tot întinde și prelungește perioada de recuperare pe care Janey trebuie s-o depășească. Ascultă vreau să fiu sincer până la capăt.

M-am așezat mai confortabil în pat și am îndepărtat receptorul de ureche, pe baza teoriei că, atunci când un avocat se oferă de două ori într-un singur minut să fie cinstit, urmează o lungă perioadă de tăcere. Mi s-au confirmat temerile și, după o pauză dramatică, urmă o declarație pe un ton și mai dramatic.

— De la bărbat la bărbat, Ben?

— Dați-i drumul, domnule Riggs.

— Un număr de să le spunem oameni „importanți" sunt de părere că eu ar trebui să candidez pentru un post.

N-a precizat despre ce post e vorba. Nici eu nu l-am întrebat. Nu voiam să par ostil. Și nici să-l enervez. Urma să devină o forță în district și nu-i recomandabil să te pui rău cu așa ceva.

— Fără a intra în prea multe detalii la telefon…

— Sunteți bine venit să-mi faceți o vizită, i-am răspuns.

— Nu, nu văd niciun motiv pentru care n-am putea rezolva totul prin telefon. Ceea ce încerc eu să-ți spun… Când Janey m-a angajat să mă ocup de divorț, nu eram pentru ea chiar un necunoscut. Sper că mă înțelegi.

— Îhî.

Oare ce-mi auzeau urechile? Chiar să fi fost avocatul ăsta atât de prostănac încât să se ocupe personal de divorțul amantei sale? Parcă simțindu-mi nedumerirea, spuse:

— Sunt îndrăgostit de ea. Până peste cap. Dacă tragedia asta s-ar stinge de la sine, așa cum e normal, atunci n-aș fi nevoit să răspund la întrebări bazate pe bârfe, în clipa în care m-aș hotărî să candidez.

— Lăsați-mi un timp de gândire, zisei eu, cunoscător al iubirii și al prostiei. Am făcut niște promisiuni pe care nu le pot călca.

— Mă descurc eu cu Janey.

— Oricum, trebuie să mă mai gândesc.

Pe un ton care-mi dădea de înțeles că discuția s-a terminat și că eu îmi luasem un angajament nerostit, Riggs spuse:

— Mulțumesc, Ben. Știam că o să-mi dai dreptate.

— Poftim? Amabilitatea îmi dispăruse și, în ciuda forței de care dispunea în district, nu aveam chef să mă las dominat de un figurant din Plainfield.

— Voiam să spun că nu voi uita că ai fost înțelegător. O să mă revanșez cumva, Ben. O să-ți pasez câte o chestie.

— Vreun os, eventual?

— Ce?

— Du-te-n mă-ta.

Am trântit telefonul pe noptieră și zgomotul îmi zgâlțâi creierii. Vicky sări în sus.

— I-ai spus lui *Greg Riggs*, „du-te-n mă-ta”?

— Nemernicul.

— Face o colectă de fonduri pentru mine.

— O să-i trimit un cec prin poștă.

— Ben!

— Știai că avocatul care s-a ocupat de divorțul lui Janey Hopkins era încurcat cu clienta lui, *înainte* ca aceasta să-l părăsească pe Reg?

— *Ești* un bârfitor.

— Du-te și tu-n mă-ta.

— *Ben*!

— Iartă-mă. Iartă-mă. N-am vrut.

— Ce ți-a spus, de te-a scos din minți în halul ăsta?

— O s-o găsesc pe femeia aia din pădure, chiar de-ar fi să mor.

— Ben, ai promis.

— Nu. Aici se întâmplă ceva ce nu înțeleg.

M-am ridicat în șezut și mi-am izbit palma cu pumnul celălalt. Pocnetul mă făcu să tresar și am simțit o apăsare la tâmple… Vicky părea sfâșiată între simpatie și dorința de a-mi smulge inima din piept. Așa că am tresărit din nou.

Veni să se așeze pe pat, lângă mine, îmi puse un deget răcoros pe sprânceană și rosti:

— Ben. Ascultă-mă.

— Promit s-o fac discret. Mai discret decât am făcut-o până acum. Dar o să aflu cine a fost la petrecere, dacă a fost bărbat ori femeie, și ce a văzut el sau ea legat de Reg.

Vicky își apăsă mai tare degetul.

— Pot să-ți spun un secret? întrebă ea.

— Sigur că da.

— E într-adevăr un secret.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Nu glumesc.

— Bine, îți promit.

— Ghici cine a fugit în pădure?

— Oh, nu se poate! Tu?

• Capitolul 14

M-am mirat că soarele mai era încă pe cer. Aveam impresia că Vicky și cu mine ne uitasem în tăcere la cearșafuri preț de vreo zece ore. Într-un târziu, am întrebat-o:

— L-ai văzut pe Reg?

— Hai să-ți povestesc cum s-a întâmplat.

— După aia, poate-mi spui și de ce n-ai recunoscut de la început.

— Poate că am s-o fac, zise ea pe un ton rece, care mă făcea să înțeleg că numai ea putea hotărî dacă o să-mi spună sau nu.

Vicky se ridică, înconjură patul și îmbrățișă strâns unul dintre stâlpi. Rochia ei era mulată deasupra taliei și largă în rest. Avea genunchi drăgălași și gambe perfecte, care se terminau cu tălpi de Cenușăreasă. Brațele dezgolite aveau forme frumoase, cu pielea albă, de parcă abia acum ar fi ieșit pe afară de când începuse cursa alegerilor. Avea și câțiva pistrui, cu care ne jucasem, de câteva ori, de-a „atinge punctul”.

Majoritatea povestirii o spuse privind la cearșaf. Din când în când își mai scutura buclele, parcă pentru a elibera câte un gând ascuns. O dată se uită în ochii mei, cu o privire care spunea că stă pe propriile picioare și nu așteaptă nimic de la mine. Am vrut să o ajut, apoi m-am simțit vinovat, realizând că avusesem ocazia s-o fac, dar n-o făcusem.

— Am rămas surprinsă văzând că pleci devreme de la petrecerea de afară, zise ea. Abia ai mirosit puțin friptura de miel și ai și plecat. Credeam că o să stai și tu până pe la vreo nouă, că o să plecăm amândoi și o să ne ducem undeva.

— Mda, ei bine, aveam…

— Nu contează. Oricum, pe la șapte nu mai erai acolo. Am băut vreo două beri. Trei sau patru, mai

exact. Apoi mi-am zis „la naiba” și m-am întors în oraș.

— Ai plecat și tu?

— M-am dus până la cartierul general să rezolv niște treburi.

Vicky provenea dintr-o familie irlandeză numeroasă. Chiar dacă la ei nu se servea bere la micul dejun, avea totuși capacitatea de a se controla, chiar după ce trăgea puțin la măsea. Întrucât știam că patru beri nu reprezentau o problemă pentru ea, mă întrebam de ce se obosise să-mi dea cifra exactă.

— Tim era acolo.

Știam că Tim, dacă ar putea, ar lua-o pe Vicky de nevastă și ar trăi fericit, până la capătul zilelor. Vicky ar candida pentru poziții din ce în ce mai importante, în timp ce el i-ar conduce campaniile. Visul lui Tim era și romantic, și practic, dar Vicky nu visa același lucru.

— Tim a vrut să meargă la petrecere. Eu eram moartă de foame, nu mâncasem nimic, așa că ne-am întors la petrecere, cu mașina lui, pentru că nu era indicat să conduc eu. Berile pe stomacul gol începuseră să-și cam facă efectul. Am ajuns pe la opt jumate. Tot orașul părea să se afle acolo. Se terminaseră și hamburgerii, și cârnații, dar Duane mai avea o bucată de miel. Am împărțit-o cu Tim, apoi am mai băut două beri. Duane și Michelle începuseră să scape de musafiri. Oamenii se îndreptau către mașini. I-am întâlnit pe frații Meadow. Ăștia aveau un frigider în mașină, și sunt foarte ospitalieri de felul lor, așa că am mai băut și cu ei vreo două sticle, pe alee.

— Ai ajuns deja la opt beri.

— Nu, frații veniseră cu cocteil Margarita. Trecuse de ora nouă. Fusesem în tensiune în ultimul timp, din diferite motive, și pentru prima oară m-am relaxat. Tim voia să plece. Îi era o foame cumplită. Zicea să mergem la o pizza. Eu m-am gândit să mai beau o sticlă cu frații Meadow.

Tim nu putea bea, că era pe post de șofer, eu însă nu conduceam, așa că am mai luat una. Era o noapte superbă, caldă și blândă. Frații Meadow încercau să-mi arate Calea Lactee; pe Tim l-au apucat dracii. În general, e un tip *al naibii* de bine crescut. Nu și în acea noapte. Cert e că ne-am luat la ceartă și, până la urmă, i-am spus să mă mai lase în pace. Tim a plecat furios, cu mașina lui. Nu-mi păsa. Mă puteam întoarce cu frații. Am rămas cu ei la petrecere. Erau încă destui oameni, iar Michelle și Duane încercau să-i trimită acasă. M-am hotărât să mai beau încă o Margarita. Frații Meadow, mai puțin cel care conducea m-au secondat; în scurt timp ne-am tolănit tustrei în iarbă, ca să explorăm Calea Lactee. N-am prea reușit, din pricina farurilor de la mașinile celor care plecau spre casă.

Vicky, îmbrățișând încă strâns stâlpul patului, clătină din cap și continuă:

— O parte din mine gândea: „E distractiv să stai lungită pe iarbă, între doi flăcăi chipeși”. Cam cât să aibă, Ben, vreo douăzeci și doi de ani?

— Da, sunt în jurul acestei vârste virile, răspunsei.

— Mă distram… Altă parte din mine se ruga să nu fie nimeni care la lumina farurilor s-o recunoască pe candidată lungită pe pajiște cu frații Meadow. Și mai aveam și o a treia parte, care mă îndemâna: „Când or dispărea toate farurile astea, probabil că vei avea de-a face cu acești doi tineri atrăgători”. Aveam la bord șase beri și trei Margarita, și mi-am zis că o să le rezolv pe toate la timpul lor. Am rămas, mai departe, lungită și mă uitam pe cer, în timp ce frații Meadow șușoteau între ei, la stânga și la dreapta mea. Încetul cu încetul, am realizat despre ce vorbeau. Ei bine, se întrebau dacă eu puteam să…

— Să ce? am întrebat.

— Ghici!

— Nu vreau să ghicesc.

— Să le dau un contract ca să tundă parcelele de gazon din oraș. Îți vine să crezi?

— Mă rog, ei cu asta se ocupă.

— Ben, chiar așa de groaznic arăt?

— Nu, deloc.

— Sunt chiar atât de bătrână?

— Mai ai până la treizeci.

— Îmi tot puneau întrebările astea, și cum nu avea cine să-mi răspundă, m-am hotărât să mai beau o Margarita. Frații Meadow au dat fuga să-mi aducă. Rămăseseră puțini musafiri. Cred că erau vreo zece și, brusc, îmi veni să fac pipi. I-am văzut pe Duane și pe Michelle cum își luau rămas-bun de la unii aflați într-o mașină, așa că am apucat-o spre casă, pe urma fraților care căutau argumente în favoarea obținerii unui asemenea contract.

— De fapt, intervenii eu, sunt cei mai buni din Newbury.

— Mă rog, or fi, dar nu sunt și cei mai diplomați, așa că le-am strigat că au tupeu să mă îmbete mai întâi, pentru a discuta afaceri după aceea. Li s-au tăiat picioarele. M-am simțit oribil, mai ales pentru că erau atât de tineri, dar mă tăia nevoia rău, de simțeam că plesnesc, așa că am fugit în casă, pe ușa din dos. Toaleta de la intrare era ocupată. M-am îndreptat către baia din față. Am auzit niște voci și mi-am zis că arăt prea răvășită.

— Și cu pete de la iarbă?

— Să zicem că nu arătam corespunzător statutului meu. Casa e mare. Există și o scară de serviciu. Am fugit pe trepte în sus și am găsit o toaletă pentru oaspeți.

Vicky se îndreptă de spate, dădu drumul stâlpului, apoi își frecă fața.

— Doamne, ce amețită eram! Pereții începuseră să se învârtească în cercuri, ca pescărușii. Îmi venea să vărs. Apoi mi-a trecut senzația. După un timp, cred că m-a luat somnul.

— În baie?

— Avea un covor nemaipomenit de moale. Câți *bani* au băgat în casă!

Niciun om cinstit nu s-a îmbogățit vreodată făcând politică în Newbury. Casa lui Vicky era una micuță și drăguță, ascunsă în spatele bisericii congregaționale. Un newyorkez ar numi-o un apartament-atelier mic, cu un singur dormitor.

— N-a încercat nimeni să folosească baia?

— Am auzit voci din camera de oaspeți. M-am târât cât am putut de repede și am încuiat ușa. Era o baie de oaspeți, dintr-o cameră de oaspeți, dacă mă înțelegi.

— Am mai auzit de chestii de-astea.

Vicky era atât de transpusă, încât nu recepționă remarca mea, care se voia inteligentă.

— Se auzeau două voci – una de bărbat, alta de femeie.

— Le-ai recunoscut?

Îmi aruncă privirea tip nu-te-privește-bârfitor-nenorocit, apoi apucă din nou stâlpul.

— Despre ce vorbeau?

— Despre pietre funerare.

— Bine, nu-mi spune. Voiam doar să știu dacă au pomenit de Reg.

— „Pietre-funerare” se numeau niște băuturi pe care Duane le prepara la barul din camera de petreceri. Coniac, vodcă, whisky, frișcă…

— Destul!

— Îmi venea din nou să vomit. Oricum, după un timp, au tăcut din gură și… mai departe poți să-ți închipui și singur ce au făcut. Eu nu puteam să ies din baie și probabil că am adormit din nou. Nu-mi amintesc decât că visam cum un avion cu reacție aterizează pe acoperiș.

— Un avion cu reacție?

— Putea fi și un aspirator – știi modelele alea puternice? Am auzit strigăte și uși trântite. M-am trezit de-a binelea. Când m-am uitat la ceas, nu mi-a venit să cred. Se făcuse trei dimineața! Am început să gândesc: „Doamne, ce mă fac?” La

urmă mi-am zis că la ora trei toată lumea ar trebui să doarmă. Puteam s-o șterg. Corect? *Greșit*! Cum am deschis ușa, am și auzit voci. Multe la număr. „Doamne, ce mă fac, Doamne?” Mi-am zis: „Vicky, păstrează-ți sângele rece, fii deșteaptă și află ce se petrece”. Am ascultat atent. Toate vocile veneau din bucătărie. Erau numai de femei. Niciuna de bărbat. Mi-am zis că n-ar fi singura dată când bărbații petrec într-o cameră, iar femeile stau în bucătărie. Însemna că bărbații sunt în sala de petreceri, care se afla departe, tocmai în aripa nou-construită, întrucât nu-i auzeam. Femeile vorbeau pe tonuri ridicate. Michelle urla, pur și simplu. Georgia plângea, iar Susan încerca să o calmeze. Sherry se certa cu Michelle, dar nu era ceva serios.

— În legătură cu ce se certau?

— La început n-am înțeles. Erau doar niște zgomote care veneau de jos. Mi-am zis că cei care se strecuraseră mai devreme în camera de oaspeți fuseseră descoperiți.

— Stai, stai puțin. La trei? Mie mi s-a spus că toată lumea a plecat pe la unu și zece.

— Era trei.

— E posibil ca frații Meadow să-ți fi dat ceasul înainte, pe când se pregăteau să-ți strecoare oferta?

— Ăsta-i un argument perfect pentru cei care susțin ca oamenii să nu țină arme în casă. Dacă aș avea un pistol, te-aș împușca pe loc.

— Ai mai văzut, la vreun alt ceas, că era ora trei?

— Da. În camera de oaspeți e un ceas deșteptător cu cadran luminos, și el arăta tot ora trei. Ești mulțumit?

— Da.

— Iisuse, Ben! Dacă nu te-aș cunoaște, te-aș suspecta de gelozie.

— Bine, bine. Deci la ora trei, femeile se certau în bucătărie și băieții se aflau în salon.

— *Credeam* că sunt acolo. M-am furișat pe scara de serviciu, prin hol, până la scara principală – știi, aia cu briz brizuri, sau cum s-or fi numind.

— Balușt*r*i și balustrade. Un biet tâmplar îi datora o grămadă de bani lui Duane. Din câte auzisem, l-au închis în casă și nu i-au mai dat drumul, până când n-a terminat scările alea.

— Ei bine, a făcut o treabă de mântuială, pentru că treptele scârțâiau. Am auzit-o pe Michelle strigând: „Cine-i acolo?” Au dat cu toatele buzna. Slavă Cerului, ușa din față nu era încuiată, altfel mă prindeau. Am reușit să ies și să dispar.

— Nu te-au văzut?

— Nu.

— Sigur?

— Sunt convinsă.

— Nici măcar puțin, culoarea părului…?

— Poate atunci când au aprins reflectoarele, dar nu cred, pentru că eram deja departe, pe alee.

— Fugind.

— Mi-am adus aminte că mașina mea a rămas la Tim la birou.

— E posibil să nu-ți fi revenit încă, complet, de la Margarite?

— Pentru numele Lui Dumnezeu, Ben, eram amețită, mi-era rău, eram obosită-moartă și speriată. Mă întreb – la urma-urmelor, de ce fugeam?

— Bună întrebare.

— M-am gândit să nu fiu văzută în halul în care eram. Știi și tu, viața mea se desfășoară ca într-un acvariu. Am văzut o mașină pe River Road. Mi-am zis: Iisuse, norocul meu, o să mă ducă cineva cu mașina. Apoi m-am gândit că ar fi mai bine să nu mă vadă nimeni în halul acela. În timp ce încercam să mă hotărăsc, mașina a intrat pe alee.

— Șoferul te-a văzut?

— Nu. Cum am observat că o cotește, m-am ascuns între copaci. Mă gândeam că ar putea fi

unul dintre invitați care s-a dus după țigări, sau ceva asemănător. Ce m-aș fi făcut?

— Cine era în mașină?

— Băieții. Duane, Bill, Ted și cu Rick.

— Toți?

— Era chiar nostim. Au parcat lângă casă. Michelle cu celelalte fugeau pe pajiște, întrebând întruna: „Ați văzut pe cineva?" Au întors mașina și au îndreptat-o cu farurile spre pădure. Îi auzeam cum strigă: „Tăceți! Ascultați!" Am stat, nemișcată, iar ei n-au auzit nimic. Apoi am auzit-o pe Michelle urlând – chiar urla – că a fost cineva în casă. Ceilalți spuneau: „Nu, nu, nu se poate". Duane o ținea una și bună: „Calmează-te, Michelle", iar Michelle zbiera: „Să nu-mi spui mie să mă calmez, ticălos tâmpit ce ești". Am auzit și vocea lui Ted, calmă, liniștită: „Potoliți-vă, gata, s-a terminat. Ne-am ocupat de tot. Liniștiți-vă acum". Michelle zise: „A fost cineva în porcăria asta de casă". Apoi iar vocea lui Ted: „Ați văzut pe cineva în casă, fetelor?" I se răspunse în cor „nu". Michelle o luă de la capăt. „A fost cineva în casa mea nenorocită" și tot așa până când Duane le propuse într-un târziu: „Hai să scotocim casa".

Au intrat cu toții înăuntru. Eu am reușit în sfârșit să mă strecor printre copaci și să ocolesc zona luminată. Am ajuns înapoi pe alee, și am luat-o pe jos, spre casă.

— Cât a durat totul?

— Două ore. De câte ori trecea câte o mașină, săream în boscheți. Aproape că se luminase când am ajuns pe Strada Principală. O putea vedea oricine pe Vicky McLachlan, președinta Consiliului orășenesc, împleticindu-se către casă, într-o rochie ruptă, la ora cinci dimineața. Dacă mă întreba cineva, aș fi putut răspunde că m-am sculat devreme, ca să prind slujba de dimineață.

— Votul catolicilor nu ți-e suficient, ca să câștigi în orașul ăsta.

— Ajunsă acasă, fără să dau peste niciun matinal, am făcut un duș lung și fierbinte, am dormit apoi câteva ceasuri și am ajuns la slujba de la ora nouă.

— *De asta* purtai ochelari de soare?

— Mahmureala bine meritată.

— Și de ce ai fost atât de îngrijorată când l-ai văzut pe ofițerul Moody îndreptându-se către ieșirea din oraș?

— Ce vrei să spui? întrebă Vicky, strângând la piept același stâlp.

— Vreau să spun că-ți era teamă că s-a întâmplat ceva.

— Unde vrei să ajungi?

— Haida-de, Vicky. Știai că *ceva* se întâmplase.

— Știi – sau, cel puțin, ar trebui să știi – la fel de bine ca mine că indiferent ce îl făcea pe Ollie să se năpustească afară din oraș duminica dimineața putea reprezenta o încurcătură pentru mine.

— Atunci așa am gândit. Dar acum cred că te așteptai să fie o problemă ieșită din comun, din cauza celor văzute în noaptea precedentă.

— Ce fel de problemă?

— Sau a celor auzite în bucătărie.

Vicky apucă veioza de pe noptieră, o aprinse, și apropie becul strălucitor de propriul obraz.

— Așa-i mai bine, domnule anchetator?

— Termină.

— Vrei să mă pocnești pe la spate?

— Du-te naibii.

— Ai tupeu.

— Tu ai tupeu. Te-ai uitat la mine cum mă învârteam ca un idiot în jurul cozii, dar nu mi-ai dat o mână de ajutor.

— Îți dau acum. Sau ești de altă părere?

— Mulțumesc, Vicky. Despre ce vorbeau femeile în bucătărie?

— Fii atent, trebuie să-mi promiți ceva.

— N-am să-ți înșel încrederea. Nu voi pomeni numele tău. N-am să te expun, în niciun fel. Îți

promit.

— Nu la asta mă refeream.

— Ce promisiune aștepți de la mine?

— Că nu mă vei urî.

— De ce să te urăsc?

— Orice aș fi făcut.

— Vicky, ești catolică. Voi deja purtați pe umeri mai multă vinovăție decât aș putea eu vreodată să vă pun în cârcă. Îți promit că nimic din ce-mi vei spune nu mă va putea face să te urăsc. Doar dacă l-ai omorât pe Reg fără motiv.

— Nu glumi cu așa ceva. Eu n-aș putea ucide pe nimeni.

— L-ai văzut pe Reg?

— Doar pe la șase și jumătate, așa cum ți-am mai spus. Promite-mi.

— Vicky, ești persoana cu cele mai solide principii morale din câte cunosc eu, excepție făcând mătușă-mea, Connie. Îți promit că nu te voi urî.

— Bine. În primul rând, trebuie să mă crezi când îți spun că atunci când l-am văzut pe Moody, în dimineața aceea, habar n-aveam ce urma să se descopere. Pentru că n-am înțeles nimic din ce s-a discutat în bucătărie. Chiar și după ce-am auzit, împreună, la radioul lui Scooter, tot nu știam nimic. Însă când te-ai întors la Drover și mi-ai povestit despre Reg, mi-a picat fisa.

— Și?

Inspiră adânc și începu, rar și cu calm, să-mi povestească ce mai auzise. După cum îmi spusese și mai devreme, Michelle zbiera, Sherry tăcea și Georgia Bowland plângea. În final, soția lui Ted, Susan, asistenta medicală, o calmă pe Michelle și spuse:

„— Îți garantez că el a fost dus de aici. Noi am făcut ce trebuia să facem.

— Asta încerc și eu să-i explic, zbieră Michelle.

— Michelle, liniștește-te. Georgia. Ascultă-mă, Georgia. Nimeni n-a făcut nimic rău; așa a fost să

fie. Nu suntem vinovate. Nu trebuie să plătim noi pentru ce s-a întâmplat.

— A naibii să fiu, dac-oi plăti eu ceva, zise Michelle.

— Niciuna dintre noi n-o să plătească, spuse Susan.

— Or să ne prindă, se smiorcăi Georgia.

— N-o să ne prindă nimeni. Pe niciuna".

Vicky continuă:

— Susan avea cea mai liniștitoare voce cu putință. Voce de asistentă care-ți susură: culcă-te-liniștit-și-totul-va-fi-în-ordine. Era extraordinară. Am mai văzut așa ceva la mitinguri – o persoană care să se ridice la înălțimea situației și să devină vocea rațiunii. Georgia se opri din plâns, iar Sherry încetă cu murmuratul – nu reușisem să înțeleg ce repeta întruna. Până și Michelle începuse să se domolească. Asta până, când am călcat pe treapta aia scârțâitoare.

— Pentru ce să plătească? întrebai eu. Sună de parcă cineva ar fi spart o vază.

— Te las pe tine să descoperi „domnule investigator".

— Nu trebuie să mă forțez. Ai descoperit tu totul în locul meu. Dacă n-ar fi așa, nu te-ai simți atât de vinovată.

— Nu-i așa că sună de parcă Reg ar fi murit la petrecere, iar băieții i-au dus cadavrul pe podul acoperit?

— Chiar așa și sună.

— Ben, problema e că tu n-ai fi aflat toate astea, dacă n-aș fi fost eu acolo.

— Asta cam așa-i.

— Multe sunt simple bănuieli. Ar fi putut vorbi despre cu totul altceva. Vreau să spun că, atunci când am auzit-o prima oară pe Susan zicând că garantează că „el era dus", am crezut că se referea la unul dintre bărbații lor. M-am gândit că vreunul dintre cupluri se certase.

— Unul dintre cupluri, care-și făcea de cap în camera de oaspeți?

— Exact… Cel mai important lucru e că…

— Cel mai important lucru e că funcționara guvernamentală Vicky McLachlan n-a fost în niciun caz de față.

— Probabil comit o crimă dacă tac din gură. Sunt o figură publică. Se presupune că ar trebui să am o responsabilitate mai mare decât restul lumii. Și așa am dat-o în bară și, probabil, am încălcat legea. Dar tot ce am făcut eu a fost să mă trezesc mahmură. Ben, aș putea pierde totul… Chiar dacă ar fi vorba doar de lipsa de conduită etică – Iisuse, auzi ce spun, „doar”. Sunt dezgustătoare.

— Du-te la spovedanie, sau fă ceva de genul ăsta. Lasă realitatea în seama mea.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

— Cum să-ți mulțumesc?

— După spusele doctorului, mai durează vreo săptămâna până să pot participa la o sesiune de mulțumiri călduroase. Poate sărbătorim împreună realegerea ta.

— Ce intenționezi să faci?

Am privit câteva clipe pe fereastră, apoi am rostit:

— Cred că mă duc să beau un pahar cu Pinkerton Chevalley.

• Capitolul 15

Singura băutură de care mă puteam atinge din cauza durerii de cap era apa minerală, ceea ce nu constituia o problemă pentru Pink, fericit că poate bea pentru doi.

— Tu plătești? mă întrebase mai devreme, când trecusem pe la Chevalley Enterprises ca să-l invit la bar.

— Sigur.

— Betty, urlă el, am plecat.

Mecanicii își ridicară dintr-o dată privirile, pline de veselie; Pink văzu și zise:

— Încă mai aștept să apară șurubelnița… Hai să mergem, Ben.

— Înainte de a pleca, zisei eu după ce ieșirăm din atelier, aș vrea să arunc o privire la Blazer-ul lui Reg.

— E la dracu-n praznic, tocmai în Plainfield.

— Nu-i așa departe.

— E închis în garajul poliției. Nu pot intra acolo, decât dacă vin cu o mașină remorcată.

— Ridică Olds-ul meu și pune-l pe platformă.

Bombănind că pierdem degeaba o oră și jumătate, riscând, chiar și „Ora fericită” de la restaurant, când poți bea mult și cu bani mai puțini, Pink îmi săltă Olds-ul pe platforma destinată mașinilor avariate.

— Ai o șapcă în plus?

Îmi găsi o șapcă de baseball cu emblema firmei Chevalley, îmbibată cu ulei de transmisie. Conduse cu viteză mare până în Plainfield, cu girofarurile galbene aprinse; când paznicul ne văzu venind, deschise poarta plin de zel. Pink se strecură printre șirurile de mașini confiscate, automobile făcute praf și mașini păstrate ca probe pentru diverse procese viitoare. Blazer-ul se afla tocmai în spate, acoperit cu polenul florilor de cucută din gardul viu care ascundea parcarea poliției de ochii

vecinilor. Mașina stătuse în soare și capota frigea ca o plită încinsă.

— Grăbește-te!

Zgârietura de pe partea laterală dreaptă începuse deja să se acopere de rugină. Am cercetat-o atent, de la un capăt la celălalt.

Pink claxonă.

Portiera nu era încuiată. Am deschis-o și dogoarea năvăli afară ca din cuptor; privii înăuntru. Torpedoul era gol, ca și bordul. Nimic nu amintea de Reg – nu era urmă de droguri. Se pare că totul fusese adunat și păstrat ca probă. Am găsit un ambalaj de mănuși chirurgicale, mărimea opt și jumătate. Probabil ale doctorului Steve. Pink claxonă din nou, prelung. Am alergat înapoi, la mașina lui.

— Dă-i drumul.

Pink acceleră spre poartă, dar paznicul o închisese deja. Ieși din gheretă și se apropie de noi, privindu-ne cu suspiciune.

— Ai uitat să descarci mașina, zise el.

— S-a rupt blestematul ăsta de vinci, ocări Pink. Nu o pot coborî până nu-l repar.

— Unde-i abțibildul?

— Ce?

Lui Pink îi plăcea să joace feste, dar nu avea prezență de spirit. Autocolantul portocaliu al poliției ar fi trebuit să se afle lipit pe Olds; lipsa acestuia îl cam descumpăni pe Pink. Înfundându-mi șapca mai bine pe cap, m-am aplecat peste el și am spus.

— Am văzut eu ceva zburând pe strada 361. Parcă era portocaliu. M-am gândit că-i o pasăre.

Nici paznicul nu reacționă prea rapid; nu era polițist, ci un bătrânel care încă mai putea face pe paznicul. Bodogăni ceva.

— Haide, amice, trebuie să-mi repar camionul, zise Pink.

Bodogănind în continuare, omul ne deschise poarta.

— Am reușit, spuse entuziasmat Pink.

Ne-am întors la Chevalley Enterprises, am descărcat mașina mea, apoi ne-am urcat în camioneta lui Pink. Aș fi preferat să mergem cu mașina mea, dar Pink alesese camioneta, întrucât avea frigider în cabină și mai puteam trage o bere pe drum.

— Ce căutai? mă întrebă el în timp ce ne îndreptam către „Mesteacănul alb”.

— Voiam să văd de unde începe zgârietura.

— Și?

— E mai adâncă spre botul mașinii, deci bănuiesc că tipul a început s-o zgârie din față, mergând spre spate.

— Pare logic. Și ce-i cu asta?

— Asta mă face să cred că mașina trecea podul, venind dinspre Rezervație. Cunoști vreun indian?

— Câțiva. Nu sunt întregi la minte. De unde știi că a fost zgâriată pe pod? I-o putea zgâria oriunde.

— Așa-i, dar eu am găsit pe pod bucățele de vopsea.

•

Am ajuns în timpul „Orei fericite”, chiar pe la începutul ei. Pink își făcu loc până la tejghea.

— O bere și o tărie. Plătește tata.

I-am spus Marelui Greg să țină socoteala.

Când poftești pe cineva la băutură și achiți tu întreaga consumație, te aștepți ca respectivul să se arate dornic de a-și exprima recunoștința. De exemplu, să-ți răspundă la întrebări și să profite de orice ocazie pentru a-ți face pe plac. Nu și Pink, un Chevalley până în măduva oaselor. Băutura gratuită era o ocazie ce nu putea fi ratată, trebuia dată pe gât cu viteză maximă înainte ca să-și dea seama fraierul care te-a invitat.

Pink, un zdrahon mai solid decât Oliver Moody, putea turna în el cantități impresionante. După-amiază am scăpat ieftin, dar seara și, în final, noaptea, amestecul de gin băut de Pink prin toate localurile pe unde trecuserăm – iar barul pentru

motocicliști al Marelui Greg era cel mai de soi – costa la un loc o mică avere, în comparație cu salariul minim pe economie. Era cunoscut în toate localurile și întâmpinat de barmani cu resemnarea plină de îngrijorare, cu care fermierii privesc o furtună ce se apropie.

Când întunericul se așternu peste pelerinajul nostru – pe care eu încercasem tot timpul să-l dirijez spre nord, către pădurea lui Jervis și către Rezervație – Pink începu să întâlnească alți zdrahoni, taciturni și solitari. Niciuna dintre părți nu părea prea încântată de propria-i imagine oglindită de cel din fața sa. De câteva ori, aflat în starea mizerabilă datorată bătăii proaspăt încasate, încercai un cumplit sentiment de nesiguranță.

La început, Pink ignoră orice încercare de conversație, nerăspunzându-mi nici măcar la întrebări. Pe măsură însă ce alcoolul ingurgitat îl mai înmuie, începu să-mi povestească de atmosfera stresantă de la Chevalley Enterprises. Nici nu era de mirare. Munca grea și obligația de a lua decizii nu reprezentau trăsături definitorii pentru bărbații Chevalley, care, în general, lăsau gânditul pe seama femeilor și acționau din impuls.

O dată mă luă prin surprindere, revenind la o conversație anterioară.

— Ăla n-a fost indian.

Urmă o tăcere lungă. Până la urmă întrebai:

— Care n-a fost indian?

— Care a zgâriat mașina lui Reg.

— Cum ți-ai dat seama, Pink?

— Vandalul ăla nenorocit *părăsea* Rezervația…

— Și ce-i cu asta, Pink?

— Cam târziu pentru un indian să iasă din Rezervație… Dă-l peste cap, Ben. Hai să golim localul ăsta.

Apa minerală, îmi spunea Pink de câte ori mai luam câte un pahar, e un „leac muieresc”. El îmi recomanda să încerc cu tequila. Într-un târziu, am

ieșit pe strada Șapte și am intrat pe drumul desfundat ce ducea la Barul de la capătul râului.

Localul îi aparținea lui Matthew Jervis, singurul adult fără cazier din familia Jervis, omul pe care clanul îl împingea în față, în cazul afacerilor legale. Specialitatea casei era un rom din Newfoundland, căruia-i spuneau „Urletul lugubru", învechit natural. Îl aduceau cu camionul care transporta fără taxe plătite țigări canadiene. Vărul meu mă asigură că Urletul vindecă orice rană.

Matthew îi dădu dreptate afirmând că pescarii canadieni trăiesc zile în șir numai cu Urlet.

— Și nu le trebuie nicio hrană solidă, adăugă un gigant bărbos aflat lângă bar.

Pink Chevalley, cu ochii roșii, se uita cam urât.

Restul clienților – o bunicuță cu un copil și niște hoți de mașini care discutau în contradictoriu, unul încercând să-i demonstreze celuilalt avantajele forțării broaștei în comparație cu spargerea geamului – priviră scena cu interes, în speranța că cei doi uriași vor face puțină atmosferă, încercând să-și smulgă tatuajele, unul altuia. Chiar atunci parcară câteva camionete, aducând niște clienți pe care n-aș fi vrut să-i văd plecând, speriați de o bătaie ca în filme.

— Ce-ar fi să dai un rând de „Urlete" pentru toată lumea? am întrebat.

Matthew Jervis se grăbi să umple toate paharele de pe tejghea. Gustul băuturii justifica numele – distrugea vopseaua acolo unde Matthew scăpa, din grabă, câte o picătură, dar reuși să calmeze spiritele. Localul începea să se umple și, pe la zece jumătate, atmosfera se încinsese; oamenii îndopau tonomatul cu fise și țopăiau în neștire.

Uriașul cu barbă se dovedi a fi șoferul canadian de pe camionul lui Jervis. În același timp era și alergător de dirt-track, la fel ca Pink. Curând, cei doi se adânciră într-o conversație monosilabică, întreruptă de reprize spontane de skanderbeg, din

care Pink ieșea mereu învingător, în timp ce striga, peste umăr, că i s-a golit paharul.

Hoții de mașini mă rugară să arbitrez o ceartă legată de un furt prin tăierea antifurtului din oțel care fixează volanul, în timp ce bunicuța-îngrijitoare de copii îmi împărtășea nemulțumirile ei referitoare la o fiică „cam prea petrecăreață”. Cum niciunul nu părea să știe ceva nou despre Blazer-ul de pe podul acoperit, am găsit un pretext pentru a-mi croi drum către tonomat prin mulțimea care umplea ringul de dans, spre o roșcată, într-o bluză mulată și jeanși și mai mulați, nehotărâtă ce melodie să aleagă.

— Ce-ar fi să pui „Am un prieten mai jos”?

Gwen Jervis îndepărtă sticla de bere de la gură.

— Uite-l pe Benjamin Abbott al III-lea. Ce faci aici? Și ce naiba ai pățit la ureche?

Îmi înecă răspunsul într-un sărut prelung și umed. I-l returnai, în timp ce, cu un ochi, priveam la un tip bronzat și lat în umeri, care se apropia. Purta o brățară groasă de aur.

— S-a întors Buddy îmi susură în ureche Gwen.

Soțul ei de drept comun și tatăl celor doi copii măricei, lucra pe o cisternă de petrol. Dispozițiile lui îndelungate îi acordau lui Gwen o anume libertate, de care puține din femeile Jervis se puteau bucura. Faptul că bătrânul Herman era liderul glorios al clanului, iar frații ei capii afacerilor criminale, îi consolida poziția lui Gwen.

Buddy se cam îngrășase și își pierduse o bună parte din podoaba capilară.

— Salut, Buddy. Cum te mai descurci prin Golful Persic?

— Data viitoare când îmi mai saluți nevasta, un „Bună” e suficient, zise el, ignorându-mi mâna întinsă.

— Ce naiba, Buddy, suntem veri… Mă rog, aproape. El e văr cu Pink – nu-i așa, Ben? iar Pink e văr cu mine.

Gwen îmi aruncă un zâmbet sexy, care îmi aduse în minte o noapte, petrecută cu mulți, mulți ani în urmă, când Pink îmi cumpărase câteva beri și mă dăduse pe mâna ei, pentru a fi inițiat în tainele amorului. Experiența aceea îmi impusese un standard la care mă raportam mereu.

— Ăsta nu ți-e văr, așa cum nu îți sunt nici eu, izbucni Buddy.

— Tu îmi *ești* văr, îi reaminti Gwen. Și ești beat, mai adăugă ea, cu blândețe.

Buddy își trecu mâna noduroasă peste gură.

— Mă rog, puțin îmi pasă, dar mi se pare, Ben, că nu așa trebuie s-o pupi pe nevasta altuia. Așa că, bagă de seamă, mai zise el, strângând-o zdravăn.

Ea îi întoarse o privire la fel de dulce, ca cea a unui uliu care scrutează pădurea. Lui Gwen îi lipsea un dinte din față, pe care i-l scosese Buddy cu mulți ani în urmă. Atunci Buddy își petrecuse restul nopții în grija unei echipe de chirurgi, specializați în plăgi înțepate. În final, cei doi ajunseseră la pace, renunțând de comun acord la vătămări corporale grave.

— Deci, ce-ai pățit la ureche?

Clanul locuia într-o tabără de rulote, așezată adânc în pădure, și nu avea abonamente la ziare gen *Danbury Republican.*

— Doi tipi au dat buzna peste mine în casă.

— De asta te afli aici?

— Ce vrei să spui?

— Îi cauți?

— Nu, erau din Waterbury.

— De ce nu ești în Waterbury atunci?

— Mai întâi trebuie să reintru în formă.

Gwen mai luă o gură de bere, și linse gâtul sticlei; reacția mea îi făcu plăcere.

— Deci, ce cauți aici?

— Mă întrebam cine ar putea merge-n vizită la indieni, sâmbătă seara târziu.

— Cum ar fi, de exemplu, sâmbătă în care a murit prietenul tău, Reg, de o supradoză?

— Îhî!

— Habar n-am… Hei, Buddy! Hai să dansăm, zise Gwen.

Privi peste umăr să se asigure că îi admiram pantalonii, ceea ce și făceam, apoi dispăru pe ringul de dans.

M-am întors dezamăgit la bar, deși mă așteptasem la asta. Gwen nu prea îmi datora mare lucru, și oricum nu dădea informații despre vecinii ei, cu atât mai puțin despre propria familie.

În realitate, după opt baruri, o grămadă de timp petrecută în mașină și o consumație de alcool și apă minerală care se ridica la vreo sută de dolari, nu făcusem mare scofală. Începuse promițător – reușisem fără probleme să arunc o privire la Blazer-ul din parcarea poliției –, dar se sfârșise cu o durere de cap, într-un local gălăgios, plin de fum, în mijlocul unor oameni care se distrau mult mai bine decât mine. Nu-mi mai doream decât să mă târăsc în pat. Mai întâi însă trebuia să-l dezlipesc pe vărul meu de pe scaunul pe care părea că se sudase.

— Matt vrea bani, mă întâmpină Pink când revenii la bar. Am mai luat un rând – la naiba. Matt, dacă tot pune el banii la bătaie, ai putea să mai torni câte unul. *Matthew*! Mai adu un „Urlet”, altfel vin eu și cu Zeke și ne servim singuri. Ai văzut, știam eu!

Izbucnii în râs, acompaniat de canadianul bărbos. Râsetele fură acoperite de uralele puternice, ce proveneau de la intrare. Strigăte și fluierături îl acompaniară pe noul venit, în timp ce traversa încăperea. Pink se ridică și aruncă o privire peste mulțime.

— Măi să fie, a venit bătrânul Smokey.

— Cine?

— Tipul din Norfolk care a tăiat tejgheaua la barul Hitching Post cu ferăstrăul.

Trecusem și noi pe la Hitching Post, mai devreme.

— Hei, Smokey! Mișcă-ți fundul încoace, să-ți dau ceva de băut. Ia-i ceva de băut. Ben.

— Ăla de lângă el nu-i Freddy Butler?

— Aha, nevăstuica aia pitică… Toarnă repede, Matthew, dacă nu vrei să ai două ieșiri la bar. Ăla care se apropie e Smokey… Salut, Smoke.

Două mâini uriașe se uniră cu zgomot; Smokey, încântat de noua-i faimă, îl salută pe Pink ca pe un vechi prieten. Nu erau prieteni vechi: semăna mai mult cu o scenă în care monstrul din *Alien* își manifestă o amabilitate formală față de *Godzilla.*

Freddy Butler, ținându-se după Smokey ca un cățel în urma stăpânului, mă salută politicos dând din cap. Fusesem colegi de școală. Freddy, care intra mereu în bucluc, căuta tot timpul prietenia bătăușilor. Acum se agățase de clanul Jervis, și nu părea să aibă o slujbă anume, deși conducea un camion nou. Se împrietenise și cu celebrul dur din nord. Pink zise:

— Ăsta-i vărul meu, Ben.

Smokey întinse către mine o palmă lată:

— Încântat de cunoștință. Am lucrat pentru tatăl tău; mă chema să defrișez parcele. Mi-a părut rău când s-a dus.

Smokey era un tip la vreo patruzeci de ani, bătut de vânturi, deșirat, cu brațele ca niște odgoane. Ochii căprui păreau opaci și ascundeau schimbările bruște de atitudine.

— Mulțumesc. Pink s-a gândit că poate-ți face plăcere să bei cu noi.

— Cum să nu. Nu-i o idee rea. Salut, Matthew! A mai rămas ceva „Urlet”?

L-am întrebat pe Freddy ce-ar dori să bea și el voia tot „Urlet”.

— Lasă-l pe ticălosul ăsta mic să-și plătească singur băutura îmi urlă Pink în ureche, în timp ce eu mă gândeam că Hitching Post nu se afla prea departe de podul acoperit, și că pe Smokey îl apucaseră pandaliile după ora închiderii, în noaptea morții lui Reg.

Au dat cu toții paharele pe gât și nimeni nu a protestat când am propus încă un rând.

— Ei bine, am auzit șaptesprezece versiuni ale poveștii. Acum aș vrea s-o aud direct de la sursă.

— Păcat că n-ai asistat, strecură Freddy Butler. A fost ceva de pomină.

— Dacă aș fi fost atunci, nu mai întrebam acum, tună Pink. Deci, Smoke, cum s-a întâmplat? Ticăloșii n-au vrut să te servească? Erai prea beat?

— Nu eram chiar atât de beat, dar barmanul a zis că e unu și cinci.

— La unu se închide, precizează Freddy.

— I-am spus că, probabil, mi-a stat ceasul.

Smokey își arătă ambele încheieturi, pe care nu purta nimic, și asistența izbucni în râs.

— „Mai dă-mi unul repede”, am spus eu.

— „S-a-nchis”, a zis barmanul. Freddy făcea precizările de rigoare

— Eu i-am spus: „Bine, știu că ai închis. Nu mai vreau decât un pahar”.

— Barmanul: „Am făcut monetarul”, punctă iar Freddy.

— Așa că i-am zis: „Pune banii într-o cutie de cafea până mâine dimineață, și toarnă-ne mie și prietenului meu câte un pahar”. Ce fiu de târfă enervant era.

Privirea lui Smokey căzu pe bătrânica cu copilul.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise el atingându-și șapca cu degetele.

— Barmanul…

— Ține-ți fleanca, Freddy, îi tăie Smokey elanul. Barmanul ne-a spus că ar trebui să plecăm. Eu i-am răspuns că o să plec imediat ce primesc încă un pahar.

— Trebuie să fii de neclintit cu ăștia, aprobă Pink.

— „Ieșiți dracului afară”, a strigat barmanul și a pus mâna pe o amărâtă de bâtă de baseball. Eu i-am spus: „Ascultă, ceilalți care se află în jegul tău

de crâșmă încă nu și-au terminat ultima înghițitură. N-o să pățești nimic dacă ne mai dai și nouă câte un pahar”. Tipul îmi flutură bâta în fața ochilor. Nu mi-a făcut plăcere, dar mi-am zis că amărâtul o fi avut o zi proastă. Așa că i-am spus: „Uite ce-i. Oricum, mergem într-o vizită – am o prietenă indiancă –, așa că vinde-mi o duzină de beri, să nu ne ducem acolo cu mâna goală”. Tipul dădu cu bâta în tejghea și mă amenință că a doua oară se va opri pe căpățâna mea.

Smokey scurse paharul, apoi se uită în jur, cu subînțeles. I-am făcut semn lui Matthew să-i toarne.

— Mulțumesc, Ben… Ar trebui să mai menționez că totul se petrecea în fața unor oameni; pe unii dintre ei îi cunoșteam. Erau câțiva dintre verii micului Freddy, cu prietenul lor Pete Stock. Deci, nu numai că mă amenința, dar mă și făcea de râs. Ei bine, mi-am ieșit din sărite.

— Eu n-aș fi rezistat nici atât, zise Pink.

— Știu, îl aprobă Smokey. I-am spus apoi lui Freddy să stea la ușă, în cazul în care puiul de târfă – scuzați expresia, doamnă – ar încerca să mă încuie afară și m-am dus la mașină, să-mi iau ferăstrăul.

— Pe care? întrebă Pink.

— Aș fi vrut să iau Stiel-ul, dar avea lamă nouă și mi-era să nu o știrbesc în cuie. Așa că am luat vechiul Husqvarna.

— Sculă bună, zise Pink.

— Husky e silențios, ce-i drept, dar tot Stiel-ul e cel mai bun. Deși am observat că, în ultima vreme, mulți se dau în vânt după Jonsered.

— N-aș cumpăra o sculă străină.

— Da’ Husky-ul, unde crezi că-i făcut?

— În Alaska.

— Eh, mă rog, când am ajuns, bietul Freddy mă aștepta afară și ușa era încuiată.

— M-a lovit cu bâta, se scuză Freddy; toate privirile se întoarseră spre el: nimeni nu-l credea.

— Nu numai că o încuiaseră, dar era și din fier, dintr-alea făcute de Stanley. Așa că, primul lucru pe care trebuia să-l fac era să decupez o nouă ușă. Străpungerea peretelui n-a durat prea mult; barmanul vorbea cu Poliția la telefon, așa că am tăiat cu ferăstrăul și telefonul din perete, după care m-am ocupat de bar. Tii, ce sunet scotea! Tare de tot.

— Parcă ziceai că Husky-ul e silențios.

— Mi-am uitat căștile.

— L-a tăiat în două, zbieră Freddy. Chiar pe mijloc.

— Am făcut două tăieturi, la o distanță de nouăzeci de centimetri între ele, ca să aibă Freddy pe unde trece. I-am spus apoi să ia o duzină de beri și să lase banii pe tejghea. Să nu creadă nimeni că am vrut să fur ceva.

— Nici nu putea fi vorba de asta, zise Pink.

— Să-ți spun o chestie.

— Care?

— De atunci, dau numai peste barmani prietenoși. Abia de intru pe ușă, că mă și așteaptă un pahar plin.

— Prietena ta s-a bucurat? întrebai eu.

— Ce zici, Ben? Ah, indianca? A fost încântată. L-am lăsat pe Freddy să doarmă afară, în camion, cu câteva beri care să-i țină de urât. Restul i le-am lăsat ei, mai puțin una, pe care am luat-o, ca să am pe drum.

— Astea nu se întâmplau în noaptea în care a murit Reg Hopkins?

— Ba da, și ăsta a fost cel mai nostim lucru, râse Smokey privind în jur.

Din tonomat se auzea Mary-Chapin Carpenter urlând; hoții de mașini intraseră și ei pe ringul de dans. Pe Smokey îl ascultau Pink, Matthew, bunicuța, Zeke canadianul și cu mine; mă străduiam din răsputeri să nu par prea interesat.

— Fii atent, e cel mai hazliu lucru pe care l-ai auzit vreodată. Freddy și cu mine plecaserăm către

casă; când am ajuns pe podul acoperit, era blocat de un Blazer. Rămăsese în drum. Ai înțeles? Freddy a scos capul pe geam și a strigat: „Mută-ți rabla de aici!” Nicio mișcare. Am văzut că farurile rămăseseră aprinse și se consumase bateria abia de mai luminau. Freddy a mai strigat o dată: „Ia-ți rabla sau ți-o tăiem în două!” I-am spus: „Stai așa, Freddy. În primul rând, ajunge cu tăiatul pentru astă-seară. În al doilea, cel care a parcat aici, probabil că a avut un motiv. Mai bine-l lăsăm în pace, ocolim podul și o luăm pe drumul mai lung. „Drumul mai lung”, a urlat Freddy „Adică încă treizeci de kilometri”. Mă rog, nu erau chiar treizeci.

— Îmi lăsasem mașina la Hitching Post, explică Freddy. Mi-era teamă să nu mi-o ia poliția.

— Freddy a început să se certe cu mine. I-am spus: „Băiete, dacă vrei să traversezi podul, fă-o pe două picioare, eu merg pe drumul celălalt”. Dar el începu: „Împinge-o să cadă de pe pod. Dă-o la o parte din drum”.

— De ce n-ai făcut-o? se interesă Pink.

— Știi, Pink, la un moment dat ajungi la un punct când nu mai continui. Nu-mi doream decât o călătorie liniștită, să-mi termin berea și să mă culc. Pe lângă asta, după cum spuneam, aveam impresia că tipul cu mașina voia să stea acolo.

— Cam cât era ceasul? întrebai eu.

— Trei și jumătate, patru, patru jumate. La naiba, putea fi și cinci.

— Dar trecuse de trei.

— Cum? Of, așa cred, dacă socotesc cât timp mi-a luat treaba la Hitching Post, plus prietena mea. Așa-i, Freddy?

— Pe mine mă luase somnul.

— Pe mine, nu. În orice caz, Freddy s-a hotărât să meargă pe jos până la Hitching Post. Cred că nimeni nu mai judeca corect la ora aia. I-am spus să facă cum vrea. Am întors mașina și ultima oară când l-am văzut, Freddy trecea podul. Acum e

acum. A doua zi m-am trezit devreme. Nici n-am mai ajuns acasă, am dormit în mașină. M-am întors în Newbury, să iau micul dejun la Mesteacănul Alb. Acolo vine un tip care ne spune că polițiștii l-au găsit mort pe Reg Hopkins, pe podul acoperit. V-ați prins? Al lui era Blazer-ul, iar Reg se afla în el. Mort. Îl sun imediat pe Freddy, îi spun maică-si să-l scoale și-i zic: „Salut, fraiere. Mai știi Blazer-ul pe care voiai să-l împingi? Era un cadavru înăuntru”.

— Credeam că-și bate joc de mine, zise Freddy.

— „Freddy. Sper că nu ți-ai lăsat amprentele pe mașină. Dacă ți le găsește poliția, dai de dracu”. Pe Freddy l-a pufnit plânsul: „N-am făcut nimic. N-am făcut nimic”. Pink, dacă l-ai fi auzit! Mă implora: „Să nu le spui că am fost acolo. Să nu le spui”. I-am răspuns: „Nu trebuie să vorbesc eu, dacă tu ți-ai lăsat amprentele. Or să te caute ei”. „Nici n-am atins-o”, spunea Freddy. „Jur că n-am atins-o”.

— N-o atinsesem, zise Freddy, dar mă luase frica, până când l-am auzit pe Smokey râzând. M-ai păcălit bine, Smokey.

În timp ce râdeau cu toții, l-am întrebat pe Freddy:

— Cu ce naiba ai zgâriat-o, cu un deschizător de conserve?

— Cu cheile mașinii… Hei. *Ce*? *Ce*?

— Ce-ai zis, Ben? întrebă Smokey, în timp ce Pink părea încurcat.

— Ai trecut podul spre Rezervație, pe la ora două, și nu era Blazer-ul. Când te-ai întors, între trei și cinci, acesta bloca accesul pe pod.

— Unde naiba vrei să ajungi, băiete?

— Mă întrebam când a ajuns Reg acolo.

— Ce zgârietură? întrebă Freddy. Eu n-am zgâriat nimic.

— Despre ce zgârietură e vorba? întrebă și Smokey. Pink privea, nesigur, printr-un rest de

„Urlet”; într-un târziu spuse: „A, zgârietură aia”, apoi tăcu.

— Mă faci să-mi sară inima, zise Smokey.

— Cum așa?

— M-ai urmărit sau ceva în genul ăsta?

— Am văzut o zgârietură lungă pe Blazer-ul lui Reg.

— Ce căutai *tu* acolo?

— Am auzit apelul poliției la radio și m-am dus să arunc o privire. Apoi Pink a transportat mașina cu remorca lui, și am tot vorbit despre zgârietură. Auzindu-ți povestea, m-am gândit că poate a zgâriat-o Freddy, furios că a trebuit să meargă pe jos până acasă.

Smokey își lăsă mâna uriașă pe umărul meu. Matthew Jervis găsi ceva de șters, la capătul îndepărtat al barului, iar bunicuța își feri copilul. Nu mai aveam nevoie de încă o lovitură la cap, așa că m-am uitat la Pink. Acesta îi zise:

— Ia mâna de pe el.

— După ce o să-mi explice ce dracu’…

Am auzit o explozie, ca un foc de armă tras de lângă mine. Smokey zbură de pe scaun și ateriză pe spate, fără să mai miște, cu un semn roșu-aprins pe față, acolo unde-l pocnise Pink.

— Hai să mergem, Ben. Tipul are mulți prieteni pe aici.

Am pornit tară să ne grăbim, trecând hotărâți printre oamenii de pe ring și ne-am îndreptat către ușă. Unii se uitau urât, dar nimeni nu făcu vreo mișcare, cu excepția lui Gwen Jervis, care-mi transmise un sărut. O dată ajunși în parcare, am spus:

— Mulțumesc pentru ajutor.

Pink îmi întinse cheile de la mașină, zicând:

— Aveam nevoie de cineva care să conducă. Acum n-am față să fac eu asta.

L-am trezit când am ajuns la camionul său din Frenchtown. Râgâi, apoi începu să bombăne, cu gândul la mahmureala care-l aștepta.

— Apropo, ce-i spun mătușii Connie despre zdrăngănitul de la Lincoln-ul ei?

— Chiar acum vrei să afli răspunsul?

— Iau dejunul cu ea, mâine dimineață. Vreau să-i dau niște vești bune, înainte de a-i cere o favoare.

Pink se legăna ca un sequoia uriaș în timpul unui cutremur de pământ.

— Spune-i… Spune-i că o să-i desfac nenorocirea aia, până la ultima bucățică, dacă trebuie. Spune-i că atunci când o să iasă din mâna mea, rahatul ăla de mașină…

• Capitolul 16

— Chevalley Enterprises își respectă garanția acordată, i-am spus eu, în timp ce atacam a treia porție de dulceață de zmeură făcută de Connie. Pink garantează că o să rezolve problema cu zgomotul ăla.

— De luni de zile tot garantează și încă mai țăcăne. Ia zi, pentru *cine* voiai să dau petrecerea aia?

Era șapte și jumătate și mă aflam în camera de mic dejun a lui Connie. Prin ușile stil franțuzesc se strecura un aer cald de vară. Soarele scălda pereții gălbui, strecurându-și razele printre frunzele unui ulm. Păsărelele ciripeau și își căutau hrana.

Connie trecuse deja pe la magazinul general ca să-și cumpere *Wall Street Journal*, pe care îl citea, în clipa când intrasem. Cafeaua, ceaiul și pâinea prăjită se aflau pe bufet, începusem să cred că Pink avusese dreptate în privința calităților curative ale „Urletului”: durerea de cap îmi scăzuse până la niște limite mai mult decât suportabile.

— Ți-am spus. Pentru familiile Fisk, Carter, Bowland și Barrett.

— Dar eu nu-i cunosc.

— Sigur că-i cunoști. Duane și Michelle Fisk au fabrica de ciment din Newbury. Bill Carter e cu antrepriza de construcții. Ted Barrett e profesorul de practică – îl știi, constructorul care a dat faliment. Familia Bowland e mai nouă; Rick lucrează la IBM. Stătea lângă mine la petrecere. Mai ții minte? Ziceai că îți amintești de *Bărbatul cu costum de flanel gri.*

— Nu-i cunosc.

— Pe Duane, Bill și Ted îi știi de când erau copii.

Băieții din Newbury se obișnuiau cu munca, greblând pajiștea lui Connie Abbott.

— *Știi* ce vreau să spun, Benjamin.

Știam, evident, ce voia să spună. Deși democrată ca orientare politică – dedicată cauzei din toată inima –, însăși Ludovic al XIV-lea s-ar fi simțit în largul său la o petrecere, căci musafirii ei trebuiau cunoscuți după renumele familiilor, după tradiție și reușite demne de luat în seamă. Bogăția nu era privită ca o realizare demnă de laudă. Îmbogățiții de după Războiul Civil erau priviți cu suspiciune.

— Chiar am nevoie să-mi faci serviciul ăsta, mătușă Connie. Pariez că opt oameni nu pot susține aceeași minciună. La o astfel de petrecere, aș putea să-i adun pe toți opt. Dacă voi fi suficient de convingător ca și cum aș ști mai mult decât în realitate, s-ar putea să aflu de la ei lucruri pe care nu le cunosc.

Îmi respectasem cuvântul dat lui Vicky. Nici măcar mătușii nu-i spusesem că ea fusese musafirul misterios, cu toate că îi povestisem tot ce aflasem de la ultima noastră întâlnire, când îmi venise ideea să o iau la întrebări pe regina bârfelor, Marie Butler. Connie îmi aruncă o privire vicleană

— Ieri am căutat cuvântul *nepotism* în dicționar. Știai că înseamnă să-ți favorizezi nepoții?

— Ce cuvânt minunat, Connie. Chiar intenționez să mă folosesc de calitatea mea de nepot, ca să mă răfuiesc cu cel care l-a cărat pe Reg pe pod.

— Poate îmi explici, totuși, de ce nu poți organiza petrecerea la tine acasă.

— În primul rând, e cam greu pentru un tip singur să servească opt persoane. Cu bere și pizza nu o să reușesc să-i țin prea mult timp pe loc, spre deosebire de o masă la tine acasă.

— Victoria McLachlan ar fi încântată să pozeze drept gazdă, alături de tine.

Connie avea o părere deosebit de bună despre Vicky și îi urmărea plină de interes cariera. O considera candidata ideală, capabilă să mă adune de pe drumuri.

— Nu vor veni la mine acasă. O să-și dea seama că sunt încă pe urmele lui Reg.

— Nu pot să-i invit la mine și tu să țâșnești de sub masă, la momentul oportun.

— Le spui că vin și eu. N-o să-ți poată refuza invitația.

— Oh, Ben, nimeni nu mai dă doi bani pe regulile astea vechi. Mai ales oamenii ăștia. Deși Ted Barrett era un tânăr foarte bine crescut – și arătos – … Nu, dacă vrei ca ei să-mi accepte invitația, știind că vii și tu, ai nevoie de o altă momeală ceva mai bună decât o cină la ceea ce se numește, prin partea locului, *Domul marii doamne.*

— Care ar putea fi momeala?

— Ce urmărești, de fapt, să obții de la o astfel de petrecere?

I-am spus.

— Foarte bine. Oricum ar ieși, dreptatea va triumfa. Uite ce-ți sugerez. Eu o să-i invit…

— Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc.

— Iar tu vei lansa o minciunică nevinovată. Nu prea departe de adevăr, chestie care să-i facă să nu mă poată refuza.

— Îmi citești gândurile.

— Bineînțeles.

Connie mă fixă cu ochii ei albaștri; mă simțeam ca un cerb surprins în lumina farurilor.

— Ce-și dorește toată adunătura asta, mai mult decât orice altceva pe lume?

— Terenuri.

— De aceea dorești tu să fiu eu gazda petrecerii, zâmbi drăgăstos Connie… Ești destul de inteligent, atunci când vrei să gândești.

— Nu cumva mă iei peste picior?

— Crezi că vor aduce cocaină cu ei?

— *Cum*?

— Glumeam, nepoate. Am auzit că gașca lor nu e străină de asemenea apucături.

— Parcă nu pleci urechea la bârfe.

— Dar nici n-am zis că sunt surdă.

•

A doua zi, în timp ce beam o cafea târzie în fața magazinului general, Michelle Fisk apăru în Audi-ul cel roșu; fustița de tenis lăsa să se vadă niște coapse bronzate, mai armonios conturate decât bănuisem. Îmi azvârli pe masă o foaie verde-pal provenită din agenda lui Connie și mă întrebă:

— Ce dracu'-i asta?

— O invitație la cină. Am primit și eu una asemănătoare.

Connie aranjase ca invitațiile să fie înmânate personal, prin bunăvoința prietenelor lui Alison Mealy – singura trupă de bicicliști de pe Strada Principală.

— Și ce ar trebui să însemne?

— Cină sâmbătă seara. Cocteiluri la ora șapte.

— De ce ne-ar invita „Doamna Constance Abbott" pe noi? Nu ne învârtim în cercurile ei, asta dacă n-ai observat. Ce pui la cale, Ben?

— M-a invitat pe mine, pe tine cu Duane, Ted și cu Susan, Bill cu Sherry, Rick cu Georgia. Formația îmi dă de gândit. Mă mir că ție nu… și nu mă refer la petrecerea voastră din jacuzzi.

— Atunci?

— Pentru că e mai în vârstă, nu înseamnă că nu e la curent. Știe cine se ocupă cu cumpărările prin Newbury.

— Iisuse, are mai mult pământ decât Bunul Dumnezeu, zise Michelle, adâncindu-se în scaunul curbat de lângă mine.

— Dumnezeu s-a cam speriat când s-a prăbușit piața, dar Connie a cumpărat.

— Dar, acum câțiva ani, când am încercat să achiziționăm câte ceva, avocatul ei, judecătorul ăla ieșit la pensie, ne-a dat pe ușă afară, fără menajamente.

— Nu știu ce să spun. Ea nu întinerește. Mă uit la ce face. Susține o grămadă de acțiuni caritabile; poate că ea și cu judecătorul ăla au ajuns la

concluzia că vânzând, e mai simplu să facă rost de bani pentru donații.

— Și rolul tău care e?

— Îi sunt nepot bun, și pe deasupra agent imobiliar.

— Te aștepți la un comision de zile mari.

— Din câte o cunosc, nu cred. O să zic mersi dacă mă aleg cu trei la sută.

Michelle izbucni în râs:

— Uau! Sper să nu te înșeli.

— Ei, e doar o presupunere. Când mi-a comunicat lista de invitați, la asta m-a dus mintea.

— Doamne-Dumnezeule, oftă ea, Cerule, cu ce o să mă îmbrac? Ben, cum trebuie să te îmbraci când ești invitat la ea?

— O întrebare bună. Sâmbătă seara… Invitație scrisă… Sală de mese… Patru sau cinci feluri de mâncare. Vreau să spun, poți să te îmbraci cu orice vrei, curat și călcat să fie, dacă dorești să-i fii pe plac…

— Neapărat.

— În regulă. Ei bine, eu, de exemplu, am să port probabil un sacou sport de culoare deschisă, pantofi, ciorapi, cămașă cu mânecă lungă – detestă să nu porți butoni – și o cravată frumoasă.

— Nu pot să-l conving pe Duane să-și pună cravată.

Am fornăit.

— A dat o petrecere asemănătoare anul trecut – sâmbătă, invitații scrise – și a apărut un artist care voia să strângă fonduri, îmbrăcat ca un portar.

— Ce s-a întâmplat?

— Connie a fost cât se poate de politicoasă. Dar nu l-a mai invitat a doua oară. Fundația pe care acesta o reprezenta a fost sfătuită să-și revizuiască politica de angajări. Ultima oară când am auzit ceva despre el, tocmai fusese transferat în Minneapolis.

— Îți bați joc de mine?

— Puțin… Ascultă, poate că-i vorba doar despre o petrecere obișnuită. Ei îi place tineretul, vrea să țină pasul. S-ar putea să nu existe nicio legătură cu miile ei de acri. Însă, orice ar fi la mijloc, dă-mi voie să îți spun ceva: va fi foarte interesant. A trecut prin multe și cunoaște pe toată lumea. Dar să nu te grăbești și să forțezi chestia cu terenurile. Las-o pe ea să vorbească, când crede de cuviință.

Apoi am mai spus ceva care, în alte împrejurări, ar fi fost o pură răutate:

— Ei i-au plăcut întotdeauna femeile stilate.

Michelle plecă, puțin cam palidă, iar eu m-am așezat mai comod, convins că musafirii vor sosi într-o stare de tensiune.

•

— Ah, exclamă Connie, ce pereche încântătoare!

Stăteam împreună în salon bând sherry și întrebându-ne care vor apărea primii, când Ted și Susan Barrett își făcură apariția. Erau întruchiparea unei Americi dispărute: Ted, frumos și cu părul negru, Susan, blondă și absolut superbă, înalți și zvelți, îmbrăcați în hainele de duminică cu grija unor enoriași.

Aproape de intrare, Susan rămase nemișcată, aruncându-i lui Ted obișnuita-i privire întrebătoare: cum-îmi-stă? Ted se dădu înapoi ca să o studieze. Ceea ce-i spuse îi făcu plăcere. El îi prinse mâna, i-o sărută și o conduse, mândru, către ușă.

— Vă doresc numai baftă; o să aveți nevoie, în seara asta, rosti Connie încetișor.

Eram două vulpi bătrâne în privința unor astfel de petreceri. Precum negroizii Masai la vânătoare de lei, noi ne înțelegeam prin semne ori din priviri. Ea își ocupă locul, țeapănă, exact pe mijlocul unui recamier îmbrăcat în mătase verzuie. Eu m-am dus în hol.

Prin gemulețul lateral îi văzui pe cei doi Barrett schimbând priviri preocupate, dar imediat ce

deschisei ușa, expresiile lor deveniră formale, tip petrecere.

— Intrați. Arăți adorabil, Susan… salutare, Ted.

Noi, bărbații, ne-am strâns mâinile, fiindu-ne încă proaspătă în minte scena în care eram gata să ne ucidem unul pe celălalt, la ferma lui Gill. Apoi am luat-o pe Susan de mână.

Obișnuiam să le sărut pe obraz pe majoritatea prietenelor mele, dar frumusețea Susanei Barrett mă făcea să mă abțin. N-aș putea s-o sărut, fără o încurajare indubitabilă din partea ei, la fel cum n-aș arăta un tablou de Botticelli cu degetul, la muzeul de artă Metropolitan. În seara aceea am văzut o schimbare în ochii ei adânci și calzi, un fel de zid de protecție ridicat de cealaltă Susan, asistenta medicală, pregătită să-și păstreze calmul în mijlocul unui bombardament cumplit.

I-am condus la Connie, care îi antrenă fără efort, în ceea ce avea să reprezinte pentru ei cea mai interesantă conversație despre vremea neobișnuit de secetoasă. Susan îi adusese un buchețel de rozmarin. Connie o provocă pe Susan să-i povestească despre grădina ei; familia Barrett se lansă într-o istorie a modului în care a ajuns să locuiască în casa de pe West Street și, tocmai când Ted ajunsese la capitolul al XI-lea, se auzi soneria de la intrare.

Am deschis ușa pentru Rick și Georgia Bowland – Rick, nervos, pompos îmbrăcat într-un costum de afaceri, închis la culoare, Georgia, cam fragilă, într-o bluză de mătase, cu o floare în părul ei de culoarea mierii, emanând un damf ușor de gin bun.

— Ce casă superbă, Ben. Ce drăguț că ne-ați invitat.

Îmi întinse o sticlă de parfum, umplută cu flori de levănțică.

— Doica noastră s-a dovedit a fi și grădinărească.

Coafura ei se potrivea perfect cu seara plăcută de vară. Când Rick încercă să-și netezească minuscula-i mustață, ea îl opri, punându-i o mână

pe cot. Întrebă apoi, cu o voce gravă, dar și plăcută:

— Cui trebuie să-i fac curte, ca să primesc ceva de băut?

Am bănuit că și Georgia era neliniștită. Nu chiar ca Rick, dar în orice caz părea înspăimântată. Nu reușeam să-mi dau seama dacă nervozitatea lor se datora apropiatei întâlniri cu Connie, încheierii unei afaceri cu terenuri, sau faptului că aveau ceva de ascuns.

— Haideți s-o cunoașteți pe Connie.

Georgia mă prinse de braț și-mi șopti teatral:

— Avem subiecte *verboten*?

— Poftim?

— Am și eu o mătușă mai în vârstă. La ea nu se discută despre democrați și despre magazinele universale.

— Eu aș evita subiectul cu campania „Cred în Steve", doar dacă nu vrei să-ți împuie urechile cu cei din familia La France. Are o părere foarte bună despre Vicky.

— Am priceput, mulțumesc.

Connie le ură bun-venit în salon, se entuziasmă de frumosul buchețel și îl asigură pe panicosul de Rick că preferă să i se spună „Connie" în loc de „doamna Abbott". Georgia se documentase temeinic și Connie se înroși de plăcere când ea îi pomeni de una din vechile ei prietene din Greenwich.

Am turnat vin alb pentru Ted și Susan, gin cu apă tonică pentru familia Bowland și m-am grăbit să ajung în foaier când Bill și Sherry Carter, împreună cu Duane și Michelle Fisk se dădeau jos din mașina lui Michelle. Pășiră, doi câte doi, pe aleea lată a lui Connie.

Privind prin gemuleț, aveam impresia că atât Duane, cât și Bill, fuseseră duși cu forța de către neveste la tuns și bărbierit și obligați să-și pună cravate. Chiar înainte să ajungă la trepte, Michelle îl întoarse brusc pe Duane cu fața către vest, îi

îndreptă cravata la lumina soarelui care se pregătea să apună, și îl bătu, sănătos, pe umăr.

Sherry făcu cam același lucru cu soțul ei, terminându-și inspecția cu un pupic aplicat pe nasul lui Bill. Acesta o răsplăti cu o palmă peste posteriorul care părea și mai apetisant într-o pereche de pantaloni albi. Le-am deschis ușa.

— Bună seara la toată lumea!

Michelle intră prima. Părea în gardă, deși nu arăta atât de speriată ca familiile Bowland și Barrett.

— Suntem primii?

— Nu, ultimii. Intrați, am zis, sărutând-o pe obraz. Drăguță rochie!

— Găsești?

— E perfectă.

Începusem să cam am bătaie de cap cu rotunjimile ei plăcute și ochii negri pătrunzători. Ea părea încrezătoare că o rochie de sâmbătă seara la club, închisă la culoare, face furori pe Strada Principală.

— Duane, ce mai faci?

Ochiul lui vânăt părea să se vindece, mult mai repede decât rănile mele, în schimb eu nu le datoram unora care se considerau prieteni cu mine. Ochiul nu părea să-l deranjeze mai mult decât faptul că trebuise să se îmbraci în haine de gală.

— Bine mersi, numai că porcăria asta de cravată mă strânge, de parcă aș avea un șarpe boa la gât.

Un cerc de grăsime revărsată de jur-împrejur peste gulerul prea strâmt dădea de bănuit că își cumpărase cămașa înainte de a se îngrașă.

— Fără suferință nu există frumusețe, Duane. Ce mai faci, Bill?

— Nemaipomenit! Uite, din partea noastră, zise Bill, înmânându-mi o sticlă uriașă de Moet. Ce frumos din partea mătușii tale, să ne invite la ea.

— Hai înăuntru și spune-i personal. Va fi încântată de șampania voastră… „De fapt, ea nu

era de acord cu asemenea cadouri extravagante”. Bună, Sherry.

Sherry țopăia pe scări, mândră ca o felină. Se pare că îmi inspira de fiecare dată un animal – în seara asta era o pisică; mai fusese o egretă, la o licitație, sau gazelă, în Gara Centrală. Imaginile astea nu se datorau sensibilității mele, ci, mai degrabă, părerii bune a lui Sherry despre ea însăși. Probabil că ea flirta din cochetărie, crezând că le face un serviciu bărbaților. Poate că din cauza asta Bill nu era gelos.

— Ben, spuse ea, aruncându-mi zâmbetul ei de picnic.

I-am sărutat frumosul obraz, am luat-o de mână și i-am zis:

— Arăți minunat.

— M-am tuns.

— Foarte șic.

Eu eram adeptul părului lung, dar ea avea un cap minunat.

— Bill spune că arăt cam băiețoasă.

— N-am văzut niciun băiat care să-ți semene.

— Ai auzit, Bill? Ben zice că nu arăt ca un băiat.

— Nu mă gândeam în ansamblu. Doar capul.

— Haideți înăuntru, vă așteaptă mătușa Connie.

Bill ne urma vesel; când văzu salonul, scoase un fluierat încetișor. Tehnica decorativă a lui Connie consta, simplist vorbind, în a aranja cu artă prada adusă de generațiile de căpitani de nave.

Connie sta în picioare, în mijlocul familiilor Bowland și Barrett. Mă învățase, încă de când aveam treisprezece ani, că singurele motive pentru care poți sta jos la un cocteil, sunt fie insistența gazdei, fie ceva grav, care necesită îngrijire medicală. Am făcut prezentările, apoi am preparat băuturile: vin alb pentru doamne, rachiu de secară cu ghimber pentru Duane și o bere pentru Bill; pentru noi, am umplut paharele cu sherry.

Eu lansam subiecte de conversație, umpleam pahare, aprindeam lumânările la lăsarea serii și serveam invitații cu minuscule aperitive. Connie nu agrea gustările consistente. Măsline verzi umplute cu ardei, alune și ușoare urme de pastă de anșoa cu castraveți, erau suficiente chiar dacă l-ar fi avut ca invitat pe președintele Coolidge.

Se părea că avusese dreptate. Conversații vesele și râsete însuflețeau salonul. Musafirii deveniră volubili, eliberați de tensiunea unei săptămâni de trudă care devenise ceva foarte îndepărtat. Connie era strălucitoare; obrajii i se coloraseră, iar părul alb scânteia ca un nor purtat de alizeu.

Phyllis – care servea la petrecerile lui Connie încă înainte ca eu să mă fi născut – îmi aruncă o privire cu tâlc, din ușa salonului. I-am făcut un semn din cap lui Connie. Ea încheie istorioara începută despre un bătrân fermier irascibil care-i vânduse niște păsuni, apoi îl rugă pe Ted s-o conducă în salon.

Plecară, braț la braț, urmați de ceilalți, încolonați doi câte doi. Sherry Carter zise:

— Ce petrecere minunată, Ben. Iar ea e nemaipomenită.

— Se simte excelent.

— Chiar a împlinit *nouăzeci* de ani?

— Nu ținem o socoteală exactă, dar tata mi-a povestit că în timpul primului război mondial fugise de la internat ca să îngrijească soldații.

— Aoleu, exclamă Sherry, strângându-mă de braț. E nostim. Mulțumesc că ne-ai invitat… O, Doamne! Uită-te la masă.

Salonul lui Connie era scăldat în lumina lumânărilor care venea de pretutindeni: de la candelabru, de la suporturile de pe pereți și de la sfeșnice. Așezasem șervete în dreptul fiecărui loc considerându-le mai potrivite unei nopți de vară, decât obișnuita față de masă; lemnul de cireș lustruit reflecta flăcările ce păreau focurile de tabără ale generalului Washington.

Ne sfătuisem îndelung cu privire la așezarea cartonașelor cu numele invitaților. Connie își alese locul din capul mesei, spre ușa bucătăriei, cum era și firesc; eu m-am așezat în capătul opus. Connie a vrut ca Ted Barrett să stea neapărat în dreapta ei, zicându-mi că măcar atâta pot să fac, să las lângă ea un bărbat prezentabil. Auzind așa ceva, am hotărât ca Michelle și Sherry să stea la dreapta, respectiv la stânga mea. Ea îl alese atunci pe Rick Bowland în stânga ei, pe motiv că îl vedea pentru prima oară. După Rick urma Susan, apoi Bill. În fața lor am plasat-o pe Georgia, lângă Ted, iar pe Duane, între Georgia și Sherry.

Phyllis servi o supă rece de praz, apoi o salată pe care iepurii o trecuseră cu vederea, la mine în grădină. Am ajutat-o să strângă farfuriile goale și am turnat vin roșu, în timp ce ea aduse felul de mâncare principal.

Exista un fel de mâncare standard pentru astfel de petreceri, căruia eu îi spuneam întotdeauna „ostropel Newbury", deși numele lui, ca și rețeta, variau în funcție de ierarhia socială și de generație. Cei mai în vârstă și cu dare de mână, serveau la petrecerile lor, unde conversația era întotdeauna pusă mai presus decât mâncarea, *boeuf bourguignon.* Zbuciumata generație yuppie, acum încărunțită, își pregătea ostropelul cu carne de vițel și cu portocale, numindu-l marengo. Iar dacă erai invitat la „ostropel de Newbury", la familia Chevalley, găseai în farfurie carne de opossum, ori de altă vietate care nu s-a dat destul de repede la o parte de pe șosea. Ostropelul lui Connie făcea parte din prima categorie.

Privind figurile invitaților – femeile admirând salonul încărcat de argintărie veche și de porțelanuri fine, iar bărbații relaxându-se datorită vinului de calitate și al farfuriilor golite – am ajuns la concluzia că adunarea suspecților devenise cea mai reușită petrecere a verii.

•

Pendula lungă, atârnată în holul din față, bătu de ora zece.

— Ei bine, dragii mei, este timpul ca o femeie în vârstă să meargă la culcare.

Oaspeții noștri se ridicară de pe scaune, grăbiți.

— Vă rog să stați liniștiți. Există vin de porto și coniac în bibliotecă, după ce vă hotărâți cine va conduce mașinile la plecare. Ben, i-am spus doamnei Mealy să pregătească lemnele pentru foc; să-l aprinzi, dacă doamnelor le este răcoare. Noapte bună, tuturor. Sunt încântată că ați putut veni.

În timp ce mulțumirile răsunau în cor, Duane și Michelle schimbară o privire nedumerită, pe care eu am interpretat-o ca însemnând: „Și cu pământul cum rămâne?”

— Discutăm în bibliotecă, i-am șoptit lui Michelle.

Ea aruncă o privire liniștitoare către Duane. Connie își făcu o retragere solemnă, culminând cu urcarea treptelor. Eu am început să mân adunătura către bibliotecă când pe la jumătatea scării, Connie se întoarse și spuse:

— Susan, mai știi tabloul de Dufy despre care-ți vorbeam? Vino sus, să arunci o privire.

Susan păși pe scări, ca o femeie crescută în asemenea conace de rang federal, obișnuită cu budoare, pe pereții cărora atârnă tablouri de impresioniști renegați. Ted o urmări cu privirea. Văzând că mă uit la el, îmi zise:

— Sunt cel mai norocos ticălos din oraș.

I-am dat dreptate. Apoi, ușor îngrijorat în privința intențiilor lui Connie, i-am condus pe ceilalți în bibliotecă.

— Măi! Ce bine arată, zise Georgia. Ai putea aprinde focul, Ben?

M-am apropiat și am aprins cu un băț lung de chibrit ziarele aranjate de doamna Mealy. Căminul scotea de obicei fum, dar în seara asta se comportă

onorabil și flăcările învăluiră bușteniі, răspândind o mireasmă dulce de mesteacăn negru.

Musafirii mei se grupaseră doi câte doi, uitându-se la cărțile legate în piele de vițel, inspectând dulăpiorul Chippendale și minunându-se de feroneria vechiului birou de căpitan care aparținuse tatălui lui Connie.

— Cum rămâne cu coniacul? tună Bill Carter.

— Cine conduce la întoarcere?

— O să mergem cu Duane. Ted și cu Susan se pot duce pe jos, nu, Ted?

— Nu-i departe, zise Ted.

— Îl sunăm pe prietenul bonei noastre, spuse Rick.

— Duane?

— Conduc eu, răspunse Michelle în locul lui. Aș mai bea puțină cafea, dacă a mai rămas.

I-am turnat dintr-o carafă de argint aflată pe încălzitor, apoi i-am servit cu coniac pe Bill, Sherry și Duane. Preferința Georgiei pentru „ceva care să piște” îi atrase o privire neliniștită din partea lui Rick.

— Cunosc rețeta pentru o „Piatră funerară” zdravănă – zisei eu – dacă Duane vrea s-o prepare.

Duane îmi aruncă o privire ciudată, apoi schimbă una asemănătoare cu Michelle. Georgia optă pentru lichior Bailey’s Irish Cream. Ted ceru porto atât pentru el cât și pentru Susan, care apăru curând și mi se alătură la biroul pe care Connie aranjase sticlele de băuturi.

— Te-a impresionat tabloul?

— Voia doar s-o ajut cu fermoarul. Să știi că mi-a plăcut Connie.

— Se pare că și ei i-a plăcut de tine.

— M-a invitat la ceai. Nostim, nu? E mai bătrână ca bunica, dar cred am putea fi prietene.

— Porto?

— Mulțumesc, zise ea; apoi, atingându-mi brațul, continuă încetișor: Ted mi-a povestit ce s-a întâmplat la ferma lui Gill.

— Nicio problemă. S-au clarificat lucrurile.

— A venit tremurând acasă. Părea îngrozit de ceea ce era să facă.

— Nu s-a întâmplat nimic. A trecut.

— Iisuse! strigă Bill din capătul opus al camerei. Asta da viață! Ți-ai închipuit vreodată, Ben, cum o să fie când vei locui tu aici?

— Billy! îl dojeni Sherry.

— Ben știe ce vreau să spun. E o bătrână doamnă fantastică, dar nu o să trăiască veșnic. Ben e singura ei rudă, nu?

— Mi-e teamă că va trebui să-mi cumpăr și eu bilet, ca toată lumea.

— Ce?

— O dăruiește orașului. Va fi muzeu.

Rick Bowland vru să știe dacă pictura din salon era un Whistler autentic. I-am spus că da.

— Care pictură e de Whistler? întrebă Duane. Hei, Michelle, pot să-mi dau jos cravata asta blestemată?

— Da.

— E un portret al mătușii lui Connie, Martha, pictat de Whistler.

— Și peisajele din sufragerie?

— Cea cu cerbul e de Landseer, un pictor englez. Cel cu adevărat reușit, râul Hudson, este de Church.

— Nu-i așa că cel cu mestecenii, din hol, este de Levinson?

— Mai degrabă de un elev al său.

— Ce sistem de alarmă are?

— Dacă atingi rama, se declanșează niște șocuri electrice direct în salteaua polițistului Moody și în perna scaunului mașinii sale.

— Muzeu? De ce nu? Să împartă la toți, zise Bill Carter, râzând.

— Eu aș păstra-o, zise Michelle. Tu nu, Sherry?

— Dac-om reuși să construim și noi una ca asta, eu aș organiza un tur al casei în săptămâna de Crăciun și poate că și de Ziua orașului Newbury.

— Și eu aș face la fel, zise Susan. Dacă ar fi Ted de acord.

— Numai dacă se șterg pe picioare.

M-am apropiat de polița căminului și m-am sprijinit într-un cot, ca un mare senior. Acum că pusesem mâna pe ei, trebuia să mă gândesc cum să procedez.

— Bine, băieți. Să trecem la treabă.

A sunat cam stângaci, dar ei n-au băgat de seamă. Se așteptau să vorbim despre terenuri.

— Mda, zise Duane. Ce vrea să vândă?

— Vreau să ghicesc, zise Michelle. E vorba de cei două sute de acri de pe muntele Morris, nu-i așa? De la Fulton?

Duane adăugă:

— Dacă ar fi de acord să ne dea fâșia de pe Dealul Bisericii, am putea construi o vilă mare, cu mai multe apartamente. Va trebui să lărgim Strada Principală, pentru creșterea traficului. Comisia de zonare o să înnebunească, dar – ei, Ben, Ted și Rick o să te sprijine la nevoie și o să încasezi și niște comisioane babane.

Pe jumătate amețit de merlot și coniac bun, Duane vorbea mai tare decât își dădea seama. Toți se întoarseră spre mine, ca să-mi vadă reacția.

Spre propria-mi surprindere, m-am trezit vorbind despre terenuri, folosind tonul aspru al strămoșilor mei:

— Nici Connie Abbott, nici eu, nu vom accepta vreodată să mutilăm Strada Principală.

— Doar câțiva copaci.

— Exclus.

— Până la urmă, despre ce dracu' vorbim noi? întrebă Duane. De ce ne-ai mai cărat aici la cină?

Nu mai aveam mult și-l întrebam ce nu i-a convenit. Înfulecase porții duble de ostropel clasa-întâi și mai lăsase și pivnița de vinuri a lui Connie ca în urma refluxului; dar și Michelle devenise bănuitoare, iar Susan și Sherry păreau dezamăgite.

Fața lui Ted era o mască solemnă. Bill se uită la Rick și ridică din umerii lui lați. Am zis repede:

— N-am vrut să trageți speranțe prea mari.

— Vinde terenuri, da sau ba? întrebă Michelle pe un ton categoric.

O întrebare bună. M-am prefăcut că o analizez, dar s-a petrecut un lucru ciudat. Dintr-o dată m-am transformat într-un adevărat agent imobiliar, care toarnă gogoși învelite într-un strat subțire de adevăr:

— Păcat că nu-i și Reg aici. Discutasem despre o idee… Connie să formeze un trust al terenurilor.

— Un *trust al terenurilor*? se auzi vocea lui Bill Carter, ca un ecou. Nu era o frază care să bucure auzul unui constructor de anvergură mijlocie.

— Reg nu mi-a pomenit niciodată despre așa ceva, mormăi Duane.

— N-avea de ce să-ți spună ție. Totul se lega de Connie. Asta era afacerea ei. Pe ea o interesează viitorul, nu prezentul. Aici vorbim de planuri cu bătaie lungă.

Nici asta nu era o frază pe gustul lui Bill și nici a lui Duane.

— Cât de lungă?

Am mers mai departe în contextul problemelor care urmau să apară în Newbury în viitor, după ce Connie nu va mai fi – și am spus:

— Ea deține o sumedenie de terenuri, multe dintre ele fiind lăsate de izbeliște. Resursele ei nu sunt inepuizabile, nici imune la taxe. Un trust are nevoie de fonduri care să-l mențină. Dacă voi, băieți, ați fi în stare să contribuiți cu câte ceva, primind în schimb o mică parte din proprietățile ei, ajutând astfel la protejarea celorlalte, s-ar putea să primiți binecuvântarea ei.

— Chiar așa? făcu Michelle.

— Ar fi foarte încântată, mai ales dacă ar vedea că o parte din vechile ferme vor continua să funcționeze.

— Nu știu ce să spun, zise Bill.

— Ascultați-mă, voi sunteți viitorul. Newbury va ieși din mâinile ei. Noi aici vom trăi. Aici va trebui să ne facem un rost. Avem șansa de a clădi orașului un viitor. Măcar gândiți-vă la asta.

— O să analizăm, spuse Michelle.

— Nu pot să cred că Reg nu ne-a șoptit nicio vorbă, zise Duane.

Acum ori niciodată, mi-am zis și am continuat calm, aproape blând:

— Reg Hopkins a murit la tine acasă, Duane.

— Ce…?

— Îmi pare rău. A murit de o supradoză, la tine în bucătărie.

— Ba a plecat viu.

— L-ați văzut mort, cu toții.

— Nu!

I-am privit, pe rând, drept în ochi.

— Nu vă învinovățesc pentru că ați intrat în panică. Erați amețiți de „Pietrele funerare" ale lui Duane. V-a fost teamă că veți fi implicați într-o moarte cu *heroină.* Christoase, cine are nevoie de una ca asta în Newbury? Așa că, în loc să sunați la poliție, i-ați aruncat cadavrul.

— Nu e adevărat, protestă Michelle.

— Duane, Rick, Bill și Ted l-au încărcat în Blazer și l-au dus la podul acoperit.

— Ți-ai pierdut mințile, omule, zise Duane.

— Și în timp ce băieții îl transportau, Michelle, Georgia, Sherry și cu Susan făceau curățenie în casă. Băieții s-au întors pe la trei și un sfert. Michelle, tu te-ai cam speriat, crezând că ai auzit pe cineva umblând prin casă. Apoi ați scotocit peste tot, n-ați găsit pe nimeni și, cam pe la patru, v-ați despărțit.

Nu se mai auzea decât focul, trosnind. Mă rugam ca unul dintre ei să pună vreo întrebare, pe care să o pot întoarce în avantajul meu. Cei opt însă rămăseseră muți, fixându-mă cu niște priviri amenințătoare, de parcă i-aș fi acuzat pe nedrept.

• Capitolul 17

Pe vremea când mă jucam de-a lupul cel grozav la bursă, investitorii care nu citeau prospectul cu atenție se puteau trezi că acțiunile lor se scufundă ca o nicovală în mâl. Când completezi un astfel de prospect, unde legea te obligă să dezvălui orice veste proastă, șmecheria e să o comunici înconjurată de o ploaie de amănunte. Așa că mi-am năucit prietenii cu toate detaliile pe care le aflasem, mergând pe ghicite în legătură cu moartea lui Reg.

Din păcate, eram obligat să-mi protejez sursa principală de informații – Vicky. De fapt, aproape nimic din înlănțuirea de întâmplări prezentate nu putea rezista, dacă m-ar fi luat la bani mărunți.

— Mănânci ce nu trebuie, zise Rick, apoi se uită la Georgia, care clătina din cap.

Ted nu spunea nimic, privindu-mă doar cu ochii lui negri. Susan se apropiase de el. Sherry Carter își încolăci un braț pe umerii lui Bill. Acesta spuse:

— Iisuse, Ben, vorbești aiurea.

— Așa să fie, Bill? De ce nu încerci să-i convingi și pe tipii care au tăiat cu ferăstrăul barul Hitching Post?

— Îhî? făcu Bill uitându-se, aparent derutat, spre Duane.

Duane dădu din umeri.

— După ce au „renovat” barul, tipii au plecat spre Rezervație, să sărbătorească. Când s-au întors au găsit blocat accesul pe pod.

Nu mi-a făcut nimeni favoarea de a-mi răspunde cu vreo tâmpenie, de genul: „Nu ne-a văzut nimeni”. Am rămas o clipă sprijinit pe polița căminului, gândindu-mă că opt oameni nu pot susține aceeași minciună.

Liniștea se adânci. Cu priviri care mă evitau și niște fețe care arătau o intensă activitate cerebrală, își luaseră timp pentru a cugeta, ori pentru a

aștepta să vadă ce intenționez să fac, bănuind că am rămas fără muniție. Pierdusem oare momentul? Am sesizat că se hotărâseră, și parcă un val de frig pătrunse în vechea casă.

— Nu, rosti Duane.

Tocmai când credeam că pierdusem partida, Georgia Bowland izbucni în plâns – slăvit fie sufletul ei, cu gin cu tot. Mai întâi se smiorcăi, ca un copil. Apoi tot corpul începu să-i tresalte. Lacrimile i se scurgeau spălând machiajul.

Se uitară cu toții la ea și protestele li se stinseră pe buze.

— V-am spus eu că o să se afle, se smiorcăi ea. V-am spus. Eu…

— Tacă-ți gura! o repezi Duane.

Georgia izbucni în hohote. Duane se îndreptă către ea, amenințător ca un taur. Am pornit să-i barez calea, dar Rick ajunse la ea înaintea mea, și-o luă protector de umeri:

— Las-o în pace, zise el.

— V-am spus eu, v-am spus eu, repeta Georgia plângând și se prăvăli pe canapea.

— Gura! zbieră la ea Duane. Iisuse, tu ești cea care i-a spus lui Ben.

— Nu-i adevărat!

— *Ba tu i-ai spus*!

— Termină, Duane, zise Rick, împingându-l.

Duane îl opri, cu brațul întins, zicând:

— Ia încearcă, Rick. Oferă-mi un pretext.

Bill traversă rapid camera, cu brațele ridicate. M-am băgat între ei, oprindu-i:

— Ce-ar fi să nu spargem mobila mătușii Connie.

Urmă o pauză penibilă, în timpul căreia Georgia continua să plângă, cu noi în jurul ei, ca niște spectatori la un accident de mașină. Duane și-a revenit primul:

— Eu am plecat! Hai, Michelle. Nu încerca să mă oprești, Ben.

— Pot să-i transmit polițistului Moody că te duci direct acasă?

— Nemernicule.

— V-am spus eu, se văicări Georgia.

— *Vrei să termini dracului cu plânsetele alea*?

Georgia țâșni în picioare, îl împinse pe Rick la o parte și zbieră către Duane:

— *Tu* plângeai, Duane. Plângeai ca un copil. Numai tu ai dreptul să plângi? Lua-te-ar dracu'!

Duane se înroși tot.

— Da, am plâns… apoi suspină și păru că i s-a scurs toată vlaga. Ai dreptate, Georgia. Iartă-mă. Iartă-mă, Georgia. Îmi pare rău, sincer. Reg părea atât de…

Georgia se așeză la loc pe canapea. Duane se prăbuși alături, fixând apoi covorul cu privirea.

— Pentru liniștea voastră, am spus eu, să știți că n-am aflat de la Georgia.

Michelle îl măsură pe Duane cu o privire ciudată, aproape plictisită Brusc, se întoarse către mine, cu ochii aruncând flăcări:

— Ben, ce vrei să ne faci?

Privirile tuturor se întoarseră către mine.

— Ce ai de gând? repetă ea, mai tare.

— Nu v-a trecut prin cap să-l duceți la spital?

— Era *mort.*

— V-a fost teamă să sunați la poliție? Nu puteați chema măcar o ambulanță? Să încercați să-l salvați?

— Susan ne-a spus că era mort.

Susan se apropie, își încrucișă brațele și mă privi drept în ochi:

— Ben, sunt asistentă medicală. Omul era mort. Încetase să mai respire. Inima i se oprise. Am încercat totuși un masaj cardiac, deși știam că era inutil. Când l-am găsit, avea pupilele cât niște farfurii.

Părea foarte sigură, dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc că, cine știe, poate Reg ar mai fi avut o șansă. Simțeam nevoia să-mi deschid sufletul.

— Parcă știam că pupilele se micșorează la droguri.

— Doar când ești viu. Când creierul moare, ele se deschid larg. Crede-mă, Ben. Era mort.

— Nu-mi venea să cred, zise Duane cu ochii la covor. Îmi tot spuneam că trebuie să-i facem respirație artificială, sau masaj cardiac, sau ceva în genul ăsta. Susan reușise să-l facă să-i lucească ochii. Parcă priveai într-un puț.

Nu știam ce să mai spun.

— Era mort, Ben. Murise la mine în bucătărie.

Nădăjduisem că această seară va scoate la iveală câteva răspunsuri care să-l pună pe Reg într-o lumină mai favorabilă. Nu auzeam însă decât ceea ce-i făcuseră ei ca să se pună într-o situație cât mai convenabilă.

— Ce intenții ai, Ben?

Ce intenții aveam *eu*?

— O să încep prin a vă sfătui pe voi să mergeți la poliție, înainte ca ei să vină să vă caute. Mărturisiți. Spuneți-le ce s-a întâmplat. Găsiți-vă un avocat bun. N-o să fie plăcut, dar e mai bine decât să vă treziți cu o grămadă de acuzații de obstrucționare a justiției, care o să vă cadă în cap ca o tonă de cărămizi.

— Și cu Janey cum rămâne? întrebă Michelle.

— Va trebui să-i spun că Reg a murit, cu adevărat și irevocabil, din cauza unei supradoze de heroină. Ce altceva aș putea să-i spun? La naiba, aș dori să-i pot da vești mai bune.

— O să-i povestești despre noi?

— Nu credeți că își va închipui și singură, după ce voi o să mărturisiți totul la poliție?

— Chiar trebuie s-o facem? întrebă Bill.

Expresia lui plângăcioasă, de urs de-abia ieșit din hibernare, îmi aduse aminte de o pățanie din clasa a patra, când, pentru nu mai știu ce prostie, fusesem dați amândoi afară din clasă, într-o zi friguroasă, pe considerentul că acest lucru ar fi mai eficace decât pedeapsa cu eliminarea.

— Chiar trebuie să mergem la poliție?

— Dacă nu mergeți voi, mă duc eu. Pentru că m-ați amestecat și pe mine în toată încurcătura voastră. Acum știu exact cum s-au petrecut lucrurile. Iar eu am o anumită responsabilitate; trebuie să aduc la cunoștință poliției ceea ce pare a fi un delict.

— Ben, zise Ted liniștit, știm numai noi; apoi o luă pe Susan de mână.

— Eu am aflat.

— Nimeni altcineva nu mai pune întrebări, zise Rick Bowland.

Încerca să pară indignat, dar își freca mustața de parcă ar fi fost iederă otrăvitoare.

— Ben, te rog! zise Sherry, în timp ce își tot încrucișa și își descrucișa picioarele, fără astâmpăr, aranjându-și pantalonii ca să nu facă genunchi.

— Nu. Eu trebuie să vă rog. Eu nu am făcut nimic. Voi toți ați făcut-o. Eu am încercat s-o ajut pe Janey și m-am pomenit în beleaua asta.

— Dacă tu nu i-ai mai da speranțe deșarte lui Janey, spuse Rick, atunci ea îi va lăsa în pace pe cei de la asigurări, iar aceștia nu vor mai avea motive să facă cercetări.

Michelle îi așteptase pe ceilalți să termine. Își ascunse furia și părea chiar foarte docilă, în timp ce-și trecea degetele prin părul negru, scurt.

— Ben, nimeni nu are nimic de câștigat dacă ne denunți. După cum spuneam și mai înainte, Reg a murit. Făcându-ne nouă viața un infern, nu o să-l învii.

— Așa e, o aprobă Rick. Ben, la IBM se concediază oamenii cu miile. Eu am șanse să fiu *promovat*, chiar foarte sus. Știi ce ar face ceilalți care jinduiesc la același post, dacă poza mea ar apărea în ziar? Ar trimite-o în facsimil către filialele din *întreaga lume.* Te rog, sunt un om mort dacă se află chestia asta.

M-am uitat la Ted.

— Eu ți-am spus deja ce mă paște, Ben, zise el liniștit. Același lucru e valabil și pentru Susan, la spitalul unde lucrează.

— Când să ne punem și noi pe picioare… șopti Susan.

— Nu s-a născut încă ticălosul care să mă poată concedia pe mine, zise Bill Carter. Dar trebuie să-mi pun problema ce vor face băncile cu care lucrez, dacă vor constata că e posibil să mă pască niște acuzații.

— Nu m-ar mira să-și retragă împrumuturile și să ne termine, zise Sherry.

Duane privea, în continuare, podeaua. M-am uitat la Michelle care se juca cu ciucurii unei lămpi de citit de-a lui Connie. Îmi întoarse privirea, cu curaj:

— Nu mă îngrijorează afacerile. Duane a făcut o treabă minunată și suntem bine înfipți. Oricine încearcă să facă pe grozavul cu noi, riscă să regrete. Și nu dau un scuipat pe reputația mea din Newbury. Dar copiii mei vor trebui să meargă la școală, cu autobuzul școlii și să ia parte la ore. Copiii sunt răi, Ben, iar ai mei vor avea de suferit… Nu a fost vina noastră! Reg a dat buzna la petrecere și a murit în casa noastră. Ultimul răcnet în materie de distrugere de petreceri. Nostim, nu? El s-a dus și acum ne distruge nouă viețile. Mă întreb dacă nu cumva a plănuit totul.

— Mai lasă-l în pace, zise Duane, ridicându-și privirile din pământ.

— Noi avem de suferit de pe urma lui, continuă Michelle. Nu e drept. Doamne, de câte ori am dat o petrecere, de câte ori am avut invitați, trebuia să apară și el!

— Mi-a fost cel mai bun prieten. Cel mai bun prieten are dreptul să te viziteze când dorește. Și eu îi făceam la fel. E clar?

— Nu, nu e clar. Nu puteam să fac nimic, fără să apară. Îmi strica…

— Mai lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu. E mort.

— Da, e mort. Și acum ne omoară și pe noi… Ben… zise, uitându-se cu o privire aproape rugătoare, forțându-se să zâmbească. Ben, chiar nu se poate face nimic?… De exemplu eu, Georgia, Sherry și cu Susan, să ne culcăm cu tine, fiecare câte o noapte…

Șapte guri se căscară – cu a mea, opt. Șaisprezece ochi se holbară. Nu mai fusese atâta liniște în bibliotecă, de când tatăl lui Connie murise la biroul său.

— Bine, câte un sfârșit de săptămâna.

Sherry, Susan și cu Georgia se lipiră strâns de bărbații lor.

Michelle își greblă părul cu degetele.

— A fost o *glumă*, oameni buni. Încerc să vă fac să vă mai destindeți un pic, poate găsim o cale de rezolvare. La naiba, am înrăutățit lucrurile. Georgia, te rog, termină cu plânsul.

Îmi părea rău pentru fiecare în parte. Nu știu cum aș fi procedat eu, în locul lor, în acea noapte. Cred că aș fi sunat la Salvare, chiar dacă Reg era rece ca gheața. Dar, pe jumătate ametit, șocat și cu gândul la consecințe – și mai mult decât supărat pe Reg, pentru că îmi complica mie viața cu problemele sale – poate aș fi procedat la fel: aș fi țipat îngrozit, până să reușesc să mă stăpânesc; apoi m-aș fi gândit la un aranjament care să-mi salveze pielea nevinovată.

— Am o întrebare, zisei eu. E o întrebare neplăcută, pe care însă trebuie s-o pun.

— Care? întrebă Michelle.

— Cine i-a trimis lui Janey o fotografie a copiilor ei, însoțită de un bilet de amenințare?

Gurile au rămas iarăși căscate, și s-au deschis și mai mult când Michelle ridică mâna, și spuse:

— Vinovata sunt eu!

— *Tu*?

— A fost o prostie, o copilărie și o idioțenie; eu fac asemenea tâmpenii, când sunt speriată. Eram, cu adevărat, înspăimântată. Am crezut – ce prostie! – că o s-o fac pe Janey să renunțe.

— Michelle, se vaită Sherry, cum ai putut face așa ceva?

— Ce i-ai scris? întrebă Susan, îngrozită de-a binelea.

— Nu-mi mai amintesc. Nu era chiar atât de amenințător. Cum o să-i răpesc copiii, ceva în genul ăsta. Nu-i așa, Ben?

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva, spuse Georgia printre lacrimi, apoi, ștergându-și fața cu amândouă mâinile, izbucni: Ești groaznică! Cum ai putut să-i amenințe copiii?

Michelle plecă privirile în podea și, în tăcerea mormântală care urmă, se strădui să-și vină în fire. Cu o voce tremurândă, spuse:

— Nu i-am amenințat, Georgia. Nu am spus că o să le fac vreun rău. Așa-i, Ben?

— Nu, admisei eu. Nu, n-ai scris așa ceva, dar gândește-te, cam cum ți-ar fi fost dacă te-ai fi aflat în locul ei.

— Nu înțelegi? N-a fost ceva *serios.*

— Eu te-aș omorî dacă mi-ai face la fel, zise Georgia. Te-aș ucide.

Rick încercă să-i pună o mână pe umăr, dar ea se scutură. Michelle o privi în ochi, apoi zise:

— Georgia, mă disprețuiesc pentru că am ajuns să fac așa ceva. Te rog să mă înțelegi. Regret nespus.

— Ar fi și cazul.

— Ben? zise Michelle. Te rog, să-i spui lui Janey că regret din tot sufletul.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai face-o chiar tu.

Își plecă iarăși capul, apoi își încrucișa brațele și spuse:

— A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am făcut în viața mea. Dacă aș putea, cumva, să desfac ce am făcut…

— Te las să i-o spui tu.

— Și cu poliția, cum rămâne? întrebă Bill Carter.

Ted dădu drumul mâinii Susanei și se apropie de mine, cu fața crispată; o pleoapă i se zbătea.

— Ben, mă rugă el, suntem vinovați doar de prostie și de nimic altceva. Nu te putem convinge că ăsta e adevărul-adevărat?

Am ridicat din umeri și apoi le-am spus:

— Nu pe mine trebuie să mă convingeți. Greu de găsit alți oameni mai fraieri decât voi. Deși, dacă mă pun în locul vostru – obosit, beat și înspăimântat – cred că aș fi făcut aceeași prostie. Din fericire, nu sunt eu acela care trebuie să suporte consecințele, ci voi.

— Ce să suportăm? zbieră Rick. N-am făcut nimic rău. Oricine s-ar gândi puțin, ar recunoaște că ar fi procedat la fel. Nu a fost o prostie. A fost singura cale de a scăpa dintr-o încurcătură, în care am intrat fără nicio vină.

— Ne ajuți, Ben? zise Georgia. Te rog.

— Nu pot ține loc de Dumnezeu.

— Aș vrea s-o poată face cineva, mârâi Bill Carter. Atunci și nouă ne-ar merge mai bine.

M-am întors la polița căminului și, râcâind granitul, le privii fețele îngrijorate. Am văzut multă teamă, dar prea puțină vinovăție. Aveau cu toții mult de pierdut, dar niciunul nu era convins că ar avea vreo vină.

— Ce-ar fi să ne așezăm și să stăm de vorbă… Mai dorește cineva cafea? Coniac? Georgia, ce spui de încă un lichior?

M-am ocupat cu servirea băuturilor, le-am oferit bomboane de mentă și i-am ajutat să se mai destindă.

Îi voiam pe toți așezați în fața mea, pe cele două canapele care formau un „L”, astfel încât să le pot observa fețele. Nu încăpeau însă cu toții, așa că a trebuit să mă mulțumesc ca Bill, fiind cel mai înalt, să stea în spatele lor, iar Michelle să se așeze

pe covorul din fața canapelelor, cu picioarele încrucișate.

— Vă propun un târg.

— Orice, zise Bill. Orice vrei, mai puțin Sherry.

— Michelle glumea. Eu vorbesc serios.

Rick Bowland rupse tăcerea:

— Despre ce fel de târg e vorba?

— Spune-i șantaj, dacă îți face plăcere.

M-am ales cu niște priviri, unele îngrijorate, altele pline de speranță, dar toate atente și concentrate asupra mea.

— Înainte de orice, mai am o întrebare: care dintre voi îl cunoaște pe John Martello?

• Capitolul 18

Aveam în minte o propunere – un târg corect și cinstit care se potrivea situației – dar mai întâi voiam să fiu al naibii de sigur că niciunul dintre ei nu angajase doi specialiști în ciomăgeală, care să mă scoată din cursă.

E greu să citești în același timp expresiile de pe opt fețe. Femeile nu reacționară, iar bărbații păreau nedumeriți. Toți, cu excepția lui Bill Carter, care zise:

— Da, eu îl cunosc.

— Îl știi?

— Sigur că da, e zidar în Westport. N-am mai apelat la el de ani de zile. E și un mecanic priceput, dar cere prea mult. Are prețuri de parcă ar face ceasuri Tiffany, și nu lasă un sfanț.

— Vorbeam de John Martello din Waterbury.

— Nu, ăsta e din Westport. Dacă nu s-o fi mutat. Se ocupa de chestii înalte, pe malul apei. Știi tu, Greenwich, Darien. Dar ce are el cu…

— Eu vorbesc despre un tip la vreo douăzeci, cel mult douăzeci și cinci de ani.

— În niciun caz. John trebuie să fie în jur de cincizeci. Avea un băiat mărișor.

— Și *ăsta* unde stă?

— A murit. Sărise într-un șanț și o găleată l-a lovit în cap.

— Ce-i cu povestea asta? întrebă Duane.

M-am uitat urât. Ideea mea strălucită fusese distrusă de o coincidență de nume.

— Ce are asta cu târgul nostru? întrebă Rick.

— Chiar așa, despre ce tot vorbești, Ben?

— John Martello – alias Micul John – a fost unul dintre cei doi ticăloși care au intrat peste mine, săptămâna trecută. Nu prea părea genul de hoț de stradă principală și am vrut să mă asigur că n-a fost îndrumat spre casa mea de către cineva care dorea să încetez cu întrebările despre Reg.

— Ne suspectezi pe noi? întrebă Duane.

— Unul dintre voi a trimis biletul lui Janey. De ce n-ar fi tot unul dintre voi cel care a vrut să-mi închidă gura mea mare cu ajutorul pumnului lui John Martello?

— Ești paranoic.

— Paranoic? Tipii ăia erau cât pe ce să mă omoare. Vrei să-mi vezi radiografiile?

— Nu mai da vina pe noi. Data viitoare, încuie-ți ușa.

În timp ce ei se văicăreau, iar eu mă apăram, le-am studiat fețele. Niciuna nu arăta, câtuși de puțin, vinovată. Duane și cu Michelle Fisk păreau ofensați; familiile Bowland, Barrett și Carter erau evident interesate de „târgul" care urma să le salveze pielea.

Indignarea se stinse, acuzele dispărură. Am lăsat un moment de tăcere, înainte de a le spune:

— Uitați care-i târgul: o băgați pe Janey în afacerile voastre de pe Mount Pleasant. Instituiți un fel de fond pentru copiii ei, de care să beneficieze la majorat. Ceea ce i s-ar fi cuvenit lui Reg, dacă ar fi trăit și ar fi lucrat alături de voi, va reveni copiilor lui.

— Doar cu atâta nu vor reuși să-și schimbe viața, Ben, zise Ted Barrett.

— Nu e vorba despre bani, ci de faptul că copiii lui vor afla că prietenii și partenerii tatălui lor l-au respectat suficient pentru a se îngriji de viitorul lor. Indiferent de ceea ce vor auzi despre el și despre droguri – și vor auzi destule bârfe în orașul nostru –, vor ști că niște oameni importanți din Newbury au fost mândri că el le-a fost partener.

Duane se uită la Michelle, apoi la Bill. Ridicând din umeri, zise:

— Eu sunt de acord.

— Și eu, spuse Bill.

Ted dădu din cap, aprobator. La fel făcu și Rick.

— Mda, zise Michelle, mai bine să le punem cruce banilor, că oricum îi aruncăm pe Apa

Sâmbetei.

Fața lui Duane luă o expresie de ură sălbatică.

— Michelle, gura!

•

Plecară grăbiți, evitând să se uite unul la celălalt. Numai Georgia murmură un „mulțumesc" formal. Păreau ușurați cu toții, mai puțin Michelle Fisk, care arăta furioasă. Pe când ne uram noapte bună, îl bătui încurajator pe umăr pe Duane. Cred că el nu se aștepta să aibă o noapte prea plăcută. Celelalte perechi se grăbiră să plece către casă, ținându-se de mâini. Rick abia reușea s-o țină în picioare pe Georgia.

Phyllis făcuse curățenie în salon și se pregătea să continue cu bucătăria.

Am găsit o jumătate de sticlă de Merlot căreia ea îi pusese la loc dopul de plută și o băgase în frigider; am luat-o împreună cu un pahar și m-am dus în bibliotecă. Am început să mă plimb, citind titlurile cărților. M-am oprit în cele din urmă în fața unei etajere care îl adăpostea pe Emerson, Thoreau, Alcott și Channing, alături de o neprețuită colecție completă *The Dial.*

Ușor nemulțumit, nu eram într-o dispoziție de povești romantice. Ca și transcendentalii, mersesem prea departe și într-un ritm prea rapid, bazându-mă numai pe logică și pe propria-mi intuiție.

Doctorul Greenan mă prevenise că loviturile primite la cap se pot solda cu momente de depresie; că, alături de transcendentali stă adesea hilarul Melville. Începusem să o eliberez pe *Moby Dick* dintre vecinele ei de raft, când auzii ceva trosnind puternic și simții cum peretele se mișcă.

•

Mi se mai întâmplase să am amețeli puternice și am crezut că treceam iarăși printr-un astfel de moment; parcă mă așteptam să dea buzna în cameră Ralph Waldo și Henry David. M-am așezat pe canapea, așteptând să-mi treacă. Am sărit în sus

și era cât pe ce să sar peste canapea, când văzui biblioteca că începe să pivoteze pe balamalele sale ruginite.

Prin golul căscat între rafturi, apăru mătușa Connie:

— Cred că te-ai descurcat binișor.

Îmbrăcase un halat matlasat, încheiat până sub bărbie și purta o bonețică și niște papucei de felul celor primiți în avion.

— *Tu de unde ai mai apărut*?

— Casa asta a fost una din gările „Căii ferate a rezistenței", zise ea împingând biblioteca la loc, înainte ca eu să pot vedea ascunzătoarea. Credeam că știi. Noi ne aflam pe ruta spre Canada.

— Pentru sclavii fugari?

— Bunicul meu era aboliționist.

— Și pe unde intri în ascunzătoare?

— O scară pornește din dulapul aflat în budoarul meu.

— De ce nu mi-ai arătat-o niciodată, pe vremea când eram copil, zisei eu, frustrat. Copiilor le plac ascunzătorile.

— Nu este o jucărie.

— Ai auzit, deci, ce s-a întâmplat? spusei, ridicând din umeri.

— Da, am auzit. Mă întrebam ce ai fi făcut dacă Duane ieșea pe ușă? I-ai fi spus ofițerului Moody?

— Nu sunt un turnător, răspunsei, clătinând din cap.

Își țuguie buzele, semn că ceva o deranja.

— Chiar trebuie să folosești limbajul de pușcărie? Nu puteai spune știu și eu… flecar?

— Bine, nu sunt un flecar. Vrei un coniac?

— Nu, mulțumesc O să-mi încălzesc puțin lapte.

— Ți-l încălzesc eu.

Am adus din bucătărie o ceașcă cu lapte cald pe o farfurie. Connie nu accepta niciun fel de veselă în casă, toată trebuia să stea la bucătărie. M-am așezat pe canapea, lângă ea, în timp ce își bea laptele.

— Cum rămâne cu răspunderea ta în fața *legii*?

— O cacealma; legal nu ești obligat să raportezi un delict.

— Ești sigur?

— Foarte sigur. L-am întrebat pe Tim Hall. Trebuie să răspunzi cinstit, atunci când ești întrebat, dar nu ești obligat să vii din proprie inițiativă.

— Ar fi trebuit să existe o astfel de obligație…

— Tot ce știu, Connie, este că motivul invocat de ei stă în picioare: de ce să sufere din cauza greșelilor lui Reg?

— Ai fi fost de aceeași părere dacă te-ai fi aflat împreună cu ei?

— Cred că aș fi chemat Salvarea. Dar pentru mine ar fi fost mai ușor. Eu nu sunt profesor la școală și nici nu lucrez pentru o corporație.

— Ți-ar fi afectat afacerile.

— Totuși, mi-e greu să-i judec.

— Dar ai și *dat* un verdict, lăsându-i să scape.

— Știi că așa plănuisem.

— Hotărârea a fost a ta. Tu va trebui să te împaci cu gândul… Știi, dragul meu, retrag cele spuse în legătură cu cariera greșită. Ca să fii bun într-o astfel de meserie, trebuie să minți și să înșeli. Poate că ar fi mai bine să te întorci la vânzarea caselor.

— Nu mi-am dorit slujba asta.

— Ei, oricum, s-a terminat, nu-i așa? Mă privi ca să constate reacția mea. Nu-i așa?

— Cum adică, „nu-i așa?”. Bineînțeles că s-a terminat.

— Atunci de ce stai aici, ca un câine la vânătoare dezorientat?

— Poftim?

— Arăți ca un cățel în cada de baie, care se întreabă cum de a ajuns acolo.

— Sunt frânt, demoralizat și mă cam doare capul.

— Du-te la culcare. Și eu sunt obosită.

Se ridică, cu ceașca goală în mână. I-o luai.

— Încui eu. Vorbim dimineață. Și… mulțumesc pentru petrecere.

— Eu îți mulțumesc. M-am simțit minunat. Va trebui să încerc să mă întâlnesc mai des cu oamenii.

— Connie?

— Ce este?

— A spus careva, ceva ce nu-ți sună bine?

— Nu, din câte îmi aduc aminte, zise ea, după o clipă de gândire. Cu excepția doamnei ăleia, Fisk. Îți dai tu seama! Să sperii mama copiilor. Doamne ferește!

— Motivul ei ți s-a părut plauzibil?

— Cred că există oameni capabili să-și justifice *orice* comportament. E strigător la cer. Să *nu* o mai inviți vreodată, rosti ea pe un ton categoric. După o scurtă pauză, continuă: Ea este, fără îndoială, cocoșul în *acea* familie.

— Fac o echipă bună. Fabrica lor „produce” o mulțime de bani.

— Ți se face milă de Susan Barrett. Au pus-o într-o situație groaznică, pentru că este asistentă medicală. Cred că s-a descurcat binișor.

— Înțeleg că ți-a plăcut Susan.

— O fată drăguță. Eterică. Parcă ar fi ieșit, plutind, din versurile lui Keats. O femeie care își iubește atât de mult bărbatul încât îi poate deveni sclavă.

— Ce părere ai de Sherry Carter? întrebai eu, cu gândul la felul în care se comportase în bibliotecă.

Connie răspunse doar:

— Are niște ochi foarte ageri. Bănuiesc că ți-ai dat singur seama.

I-am cerut apoi, grăbit, părerea despre Georgia Bowland.

— Pe Georgia o s-o urâțească băutura, răspunse ea căscând. Bărbatul ei pare genul care își găsește refugiul în muncă.

În holul de la intrare, îi sărutai obrazul delicat.

— M-am distrat atât de bine, zise ea. Știi ce m-a încântat? Băieții din Newbury. Ted și Bill și Duane. Neschimbați de când aveau zece ani. E extraordinar. Același lucru l-am observat și la Scooter. Îl văd dimineața, când merge pe jos spre redacție. Dacă închid o clipă ochii parcă îl văd cum pedala către școală.

Am așteptat să-mi spună că nici eu nu m-am schimbat, că eram același care traversa în fugă Strada Principală, pentru ceaiul nostru săptămânal. Dar Connie isprăvise cu amintirile.

— Noapte bună, Ben. Sper că nu ești prea surescitat să poți dormi.

Am spălat ceșcuța de lapte, apoi am încuiat ușa de la bucătărie. O lanternă era pusă la încărcat într-o priză de lângă ușă. Am luat-o cu mine. În drum spre bibliotecă, am stins luminile din sufragerie și din salon. Am găsit un zăvor sub rafturile cu transcendentali și am deschis cu grijă ușa secretă, ca să nu scârțâie din balamale.

În interiorul unei nișe care mirosea a mucegai uscat, am văzut o scară de lemn, îngustă, care urca în spirală, pierzându-se în întuneric. Am închis ușa pentru a putea realiza ce simți, stând acolo, ascuns, și m-am așezat pe unicul loc care se preta la asta, adică pe a doua treaptă. La lumina lanternei am zărit o lumânare, deasupra căreia peretele era înnegrit de fum. Alături stătea scris, cu funingine. „Joshua Morgan – Crăciun 1857 – Pe drumul către Țara Făgăduinței”.

Alții, mai puțin știutori de carte, făcuseră cruci și x-uri. Am rămas puțin acolo, plimbând lumina lanternei peste inscripții, în timp ce adunam anii. Părea ciudată existența unei camere secrete. Casa fusese construită în 1784, cu șaptezeci și trei de ani *înainte* ca norocosul Joshua Morgan să treacă pe aici, în drumul său spre libertate.

Revoluția învinsese; opresivul Imperiu Britanic fusese izgonit, și nu mai apăruse picior de indian de mai bine de douăzeci de ani. Toate astea mă

făceau să am îndoieli că acest spațiu fusese destinat pentru a ascunde oamenii, ci mai degrabă pentru a adăposti bunuri furate, prăzile piraților.

Oare strămoșii mei incluseseră orașul Newbury pe lista ascunzătorilor tainice?

Pe vremea când Strada Principală nu era decât mocirloasa Barieră din Newbury, să-și fi legat oare pirații și hoții de drumul mare caii în spatele hambarului, aducând cu ei prada lor? Oare bărbații din familia Abbott prezidaseră întâlniri, desfășurate în bucătăria noastră, între cei avuți și cei săraci care, precum jafurile, evaziunea și plasarea de droguri, nu dădeau naștere la legături de prietenie, deși ambele părți se întâlneau tot timpul, ca și îndrăgostiții?

Cum acestea nu erau niște întrebări pe care să i le pun lui Connie, am cercetat cu ajutorul lanternei fiecare colțișor în parte, căutând dovezi ale unei vechi activități pusă în slujba răului. N-am găsit așa ceva, în schimb am descoperit semnul păcii din războiul din Vietnam, desenat de mâna tremurătoare a unuia care, dorind să scape de recrutare, își căutase refugiul în Canada.

M-am dus acasă să mă culc, cu gândul că bunicul abolиționist al mătușii Connie putea fi liniștit, că mătușa Connie nu i-a putut arăta micuțului Benjamin Calea ferată a rezistenței, tocmai când trenul se afla în stație.

•

Connie avusese dreptate. Eram prea surescitat pentru a putea dormi. La unu și jumătate mi-am încercat norocul și am sunat-o pe Rita. La ambele ei numere mi-a răspuns robotul. La două și jumătate am coborât scările și am încercat șmecheria cu laptele cald. Pe la patru terminasem de citit din scoarță în scoarță săptămânalul *Manchester Guardian*, inclusiv rezultatele de la crichet. La patru și un sfert am început să mă gândesc că dacă nu reușesc să adorm înainte de primul cântat al păsărelelor, am să mă scol să-mi

fac o cafea. Zis și făcut. Când primele raze ale soarelui de vară scăldau Strada Principală într-o strălucire albastru-violetă și păsările începuseră ora de cor, mă aflam în curtea din spate, tremurând lângă o ceașcă de cafea, mirându-mă cum de nu m-am mai simțit atât de debusolat, de când o femeie care lucra pentru mine pe Wall Street – și de care mă îndrăgostisem – se destăinuise unui Procuror al Statelor Unite, care s-a grăbit să-i asigure iertarea păcatelor în schimbul mărturisirilor mele

Connie era de vină. Din cauza remarcii ei: „S-a terminat, nu-i așa?" Trăise atât de mult, încât ajunsese aproape o clarvăzătoare. Simțise că mă roade ceva. „S-a terminat, nu-i așa?" De obicei, se trezea o dată cu ivirea zorilor. Puteam să dau o fugă, să-i sucesc gâtul. Poate că voi reuși după aceea să dorm.

Am pândit-o când trecea pe stradă cu ziarul *Sunday Times* și am întrebat-o ce a vrut să spună.

— Nimic.

— Nimic? am îngânat-o eu.

— Nimic. Poate doar că au avut timpul necesar ca să pregătească un front comun, după ce mi-au acceptat invitația. Ce zici?

• Capitolul 19

Fusesem dus de nas?

Mi-am amintit de primele mele zile de pe Wall Street. Erau acolo tipi care ardeau de nerăbdare să pună mâna pe puștanii nou-veniți – îi luau sub aripa lor protectoare, le arătau cum se trag sforile și le ofereau o șansă de a vinde acțiuni de câteva milioane, la un preț despre care cel în cauză nu-și dădea seama că e puțintel cam umflat. Sau îi ofereau ocazia de a *cumpăra* vreo poliță, despre care unul mai versat și-ar fi dat seama că aducea cu un bolovan care se rostogolește la vale.

Poate că doar mă eschivam să duc treaba până la capăt. Mă gândeam cu groază că va trebui să dau ochii cu Janey Hopkins și să-i spun: „Îmi pare rău. A fost o supradoză. A fost așa cum a spus toată lumea: un biet alcoolic însingurat, care a murit de o supradoză de heroină”.

•

Janey cedase partida. Mi-am dat seama, în clipa în care am intrat în biroul firmei Hopkins și am găsit-o aplecată peste un birou împânzit de facturi, că undeva, de-a lungul drumului, renunțase și acceptase adevărul. Mă salută ca pe un proprietar venit s-o evacueze.

I-am dat un cec în valoare de nouă sute de dolari, păstrând șapte sute cincizeci, drept onorariu. I-am spus ceea ce știa deja, cum că nu exista niciun dubiu în privința morții lui Reg. Dădu din cap cu tristețe. Ciuli însă urechile, auzind că Duane și toți ceilalți plănuiau să transfere partea lui Reg de pe Mount Pleasant într-un cont pe numele copiilor ei.

— E minunat! Tu i-ai obligat s-o facă?

— Nu, nu, minții eu. Au și ei copii. Cred că s-au gândit la toate aspectele. Nu te aștepta, însă, la o sumă prea mare…

— Nu are importanță. Intenția contează… Dar cine mi-a trimis biletul?

— Nu era o amenințare, de fapt.

— Cum?

— Copiii tăi nu au fost în pericol, crede-mă. Când o să afli cine ți l-a trimis, o să te bufnească râsul.

— Oricum, copiii sunt în siguranță, la mama, până la sfârșitul verii.

— Îmi pare rău pentru banii de la Asigurări, am zis, pregătindu-mă de plecare.

— Și mie. Ar fi însemnat mult pentru noi.

— Ce ai de gând în continuare?

Mi s-a părut că voia să-mi spună că nu știe însă, brusc, mă întrebă:

— Îl cunoști pe Peter Stock?

— Chiar foarte bine.

— Ce părere ai despre el?

— În ce privință?

— Ca meseriaș.

— N-are niciun viitor la stația de benzină a lui Buzz, dar e tânăr. Are timp. Anul trecut a fost la seral ca să obțină diploma.

— Îl mai ajuta pe Reg. Se pricepe la mașinării. Nu le bruschează… Mă gândeam să-l angajez.

— Pentru ce?

— Poate reușesc să pun afacerea pe picioare.

— E o idee excelentă. Ar fi o soluție. Dacă reușești să ții frâiele, să angajezi câțiva meseriași… Pete e bun pentru început. Baftă!

Pentru prima oară de la moartea lui Reg pe buzele ei se ivi un zâmbet.

— După cum spunea Reg, nu putem rămâne niciodată fără obiect de activitate.

— E o idee foarte bună.

— Greg e de altă părere.

— Spune-i lui Greg că, dacă vrea să intre în politică, nu-i strică o nevastă bogată.

— Bogată? Eu vreau doar să-mi plătesc hangaralele, zise ea; apoi, uitându-se la cec

întrebă: Ți-ai oprit suficient? Nu vreau să-mi faci o favoare. M-ai susținut destul.

— Îmi poți face tu o favoare.

— Orice.

— Lasă-mă să mă uit la factura de telefon.

Plicul cu nota de plată de la Compania de telefoane zăcea nedesfăcut. Janey îl luă și întrebă:

— De ce?

— Sunt curios să văd ceva.

Părea cam sceptică, dar mi-l întinse. L-am desfăcut cu un briceag. O dată cu factura căzu și o reclamă de la SNET, Compania de telefoane din sudul Noii Anglii.

Cum firma Hopkins Septic funcționa numai pe plan local, nu prea erau convorbiri interurbane.

Telefonul sună și Janey ridică receptorul. I-am arătat din priviri aparatul fax, marca Canon. Ea acceptă dând din cap, așa că făcui o copie a listei de telefoane interurbane, care ieși răsucită, dar lizibilă. Apoi i-am spus „la revedere” și am plecat, pe jos, către biroul meu.

În noaptea în care Reg murise – de la șase și jumătate și până după ora unsprezece, când dispăruse probabil ca să facă rost de heroină – nu dăduse niciun telefon în Hartford, Bridgeport ori Waterbury. În schimb, sunase de trei ori la un număr din Norwalk. L-am format, întrebându-mă cum răspunde la telefon un traficant de heroină. Mi-a răspuns un robot cu o voce puternică de bărbat:

„Fabrica de conducte din PVC Norwalk. Nu putem răspunde la telefon, întrucât suntem ocupați cu încărcarea unui camion. Lăsați numele și numărul dumneavoastră și vă vom căuta după ce terminăm treaba.”

Căutai în carte numărul de telefon al Fabricii de conducte din PVC Norwalk. Numărul corespundea. Deci, chiar se ocupau cu vânzarea conductelor.

Reg mai sunase pe interurban într-un singur loc, la un număr cu prefixul 212, deci la New York. Telefonase acolo pe la prânz. Am format numărul. Răspunse o voce grăbită, neinteligibilă pe un fundal zgomotos de restaurant. Am urlat „Alo”, a urlat și el „Alo”. Am întrebat dacă pot face o rezervare. Mi-a spus să aștept o clipă. După vreo patru sau cinci minte se auzi o altă voce, la fel de nerăbdătoare, care mă întrebă politicos dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am spus că aș dori să rezerv o masă. Mă întrebă pentru când.

— Pentru seara asta.

— Nu avem nimic liber până la ora nouă și jumătate. Am răspuns că-mi convine ora, conștient că probabil voi avea noroc dacă voi sta la masă pe la zece, căci localul părea foarte solicitat.

— Care-i adresa, am întrebat eu, și el mi-a precizat un număr de pe Washington Street.

— Pe unde vine, prin West Village?

— În Tribeca.

— Spuneți-mi pe litere numele restaurantului, îl rugai eu.

— B-r-a-s-s-e-e.

— Brassee? Ce înseamnă?

— Nu știu. Lucrez de puțină vreme aici.

Am căutat cuvântul în dicționarul lui Cassell. Însemna „cu brațele pline”.

Drumul până la New York și îndărăt ar justifica cei peste trei sute de kilometri înregistrați de Blazer. Nu mai rămânea însă timp pentru a lua o cină ca lumea și, cu atât mai puțin pentru a face rost de droguri. Ultima oară când fusesem în Tribeca, nu rămăsesem cu impresia că ar fi un loc de comerț cu droguri.

•

Am sunat-o pe Rita și i-am lăsat același mesaj pe robot, la ambele numere: „Vrei să luăm o cină târzie, în seara asta, la New York?”

Apoi m-am dus la bancă unde, în schimbul unui cec am primit un teanc de bancnote de douăzeci de

dolari, noi nouțe – tocmai bune pentru bacșișuri – pe care le-am pliat în portmoneu. Când m-am întors la birou am decupat fotografia lui Reg din ziarul *Clarion.* Apoi sună telefonul. Era Duane Fisk. Fără să amintească de cele întâmplate în urmă cu o noapte, trecu direct la afaceri. Parcă era un mic dejun cu o necunoscută, la care ți-e frică să întrebi „De fapt, ce s-a întâmplat înainte să ne îmbătăm cui?”

Mai eram interesat să mă ocup de afacerea de pe Mount Pleasant? I-am răspuns că da, apoi am pierdut puțin timp scriind un anunț publicitar pentru ziarele locale, pe care i l-am trimis în facsimil la biroul firmei lui din Newbury. Duane sună iarăși, ca să mă întrebe dacă vreau să-l public și în *New York Times.*

I-am explicat, cu blândețe, că clienții mei din New York nu erau interesați în achiziționarea unor case de vacanță, aflate în subdiviziuni. Michelle ridică celălalt receptor, aflat în derivație. Și ea discuta de parcă totul avusese loc cu un an în urmă.

— Ben, este vorba despre loturi de câte patru hectare fiecare.

— Nu corespund viselor clienților mei.

— O încercare nu strică.

— Ai încredere în mine… Că tot veni vorba…

— Da?

— Cred că ar trebui să te gândești serios, dacă nu cumva ar fi cazul să modifici puțin intrarea de mină din față.

— Care intrare de mină?

— Bolovanul ăla periculos pe care l-ai rostogolit la vale.

— Iarba nu poate crește la o asemenea înclinație. Și oricum, orașul…

— Mă gândeam să faci niște pereți de piatră.

— Ai idee cât cer zidarii pe metru pătrat? protestă Michelle.

— Nu-mi place să încep o acțiune de vânzare printr-o scuză. Mai gândește-te. Ceri o mulțime de parale. La suma asta, oamenii vor calitate.

Promiseră că se vor mai gândi la pereții de piatră.

M-am întins pe canapea și am tras un pui de somn sănătos, de vreo două ore. M-am trezit și din cauza gândurilor la lunga noapte trecută. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am plecat către magazinul general ca să beau o cafea.

Rita Long apăru în Jaguarul ei, cu capota lăsată, o apariție care făcea traficul să se oprească, ca lovit de trăsnet.

Coborî din mașină, ignorând camionetele ce frânau cu scârțâit de roți în urma ei și se apropie grăbită de masa mea, aflată pe terasa din față. Era îmbrăcată ca pentru New York, cu jachetă și o fustă din mătase verde-pal, purta o pălărie înaltă, ca să-și protejeze coafura.

— Mi-am închipuit că te găsesc aici. Am trecut pe la tine.

— Minunat. Putem pleca împreună.

— Nu.

— Nu cinezi cu mine?

— Nu.

— Of, regret. Credeam că o să-ți facă plăcere.

— Ben, trebuie să stăm de vorbă.

— Ia loc. O cafea?

— Nu, am întârziat. Apoi, scoțându-și ochelarii de soare, zise: De fapt, eu am ceva să-ți spun.

O gheară rece, de oțel, îmi strânse inima.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să te ascult.

— Am nevoie de puțină libertate.

Anumite clișee își păstrează neștirbită forța de sugestie. Pentru cazul în care eu n-aș fi înțeles totul, ea adăugă:

— Mai multă libertate decât îmi poți oferi tu.

Am protestat spunând că îi pot oferi atâta libertate câtă are nevoie, și am menționat că nici

nu ne văzusem prea des în ultima vreme, ceea ce era perfect adevărat. Parcă am auzit ecoul unei negocieri unilaterale. Nu te poți târgui cu cineva care nu e interesat de afacere. Am încercat, totuși.

După ce am terminat ce aveam de spus, Rita a zis: „Te sun eu” și a plecat spre mașină.

M-am agățat de promisiunea ei, ca de o plută care se scufundă. Dacă mi-ar fi zâmbit sau m-ar fi sărutat pe obraz de bun rămas aș fi crezut-o.

Rita demară, blocând și mai mult traficul, întoarse elegant în jurul catargului și trecu pe lângă mine, în viteză, luând-o spre sud. Imediat Strada Principală mi se părea goală. Rămăseseră doar mașinile, camioanele și oamenii.

— Te-a părăsit, băiete! Auzindu-mi vocea, mă simții un pic mai bine. Mă așteptasem la una ca asta de când cu remarca ei despre „sexul ca o religie”. Chiar și cel mai insensibil fraier și-ar da seama că e ceva în neregulă cu femeia pe care o iubește, atunci când aceasta se plânge că nu poate dormi, când el rămâne la ea peste noapte. Cunoscând răspunsul, mă simții mai ușurat. Era mai bine decât să-mi pierd timpul cu ghicitul.

Singurul motiv pentru care bătăile inimii nu voiau să se astâmpere era că băusem prea multă cafea și dormisem prea puțin.

Scooter MacKay, „aranjat”, își luă o ceașcă, veni afară, la masa mea și își aprinse o țigară.

— Am auzit că tu și cu mătușa Connie ați organizat o petrecere dată naibii, zise el părând oarecum supărat că nu fusese invitat.

Îmi revenisem binișor și mă gândeam să o invit pe Marian Boyce, sau poate pe Vicky, la cina de la Brassee. Fără niciun motiv ascuns, fără vreo legătură cu un *ego* distrus sau cu o inimă sfărâmată. Mă simțeam bine.

— Scooter, pot să-ți fur o țigară?

— Hî?

— O țigară. N-ai o țigară în plus?

— Te-ai lăsat de fumat încă din școala pregătitoare.

— Dă-mi o nenorocită de țigară!

Scooter desfăcu pachetul de Marlboro, trase una în afară și îmi întinse pachetul. Apoi scapără demodata lui Zippo.

— Știai că îți tremură mâinile, mă întrebă el.

— Prea multă cafea… Iisuse, ce gust oribil. Cum de le poți fuma?

— Ți-a intrat ceva în ochi?

— Mi-a intrat fumul ăsta nenorocit.

— S-a întâmplat ceva?

— N-am nimic.

— Hei, unde pleci?

— Caut niște whisky.

— Stai așa, vin cu tine.

— Nu-i nevoie.

— Unde te duci?

— La Drover – ba nu, la Waterbury.

— *Waterbury*? E prea departe. Trebuie să mă duc la muncă.

— Stai liniștit.

— Hei, strigă el după mine, parcă nu aveai voie să bei, cu capul ăla.

Aici cam avea dreptate. Puținul vin pe care îl băusem aseară la Connie fusese mai mult decât suficient. Whiskyul ar fi o nebunie. Deci, fără whisky. Asta nu mă va împiedica să dau o raită prin Waterbury, în drum spre New York. Era un ocol mic, de vreo șaizeci – șaptezeci de kilometri.

De ce să nu văd ce se întâmpla pe la barul lui Ramos? Să pun niște întrebări. De exemplu, „Cine l-a văzut pe Micul John Martello? Poate am noroc și dau peste niște mardeiași aflați în căutare de bătaie.

•

În ciuda eforturilor sincere ale unor grupuri civice de a mai curăța puțin orașul, pe Waterbury Green mai rămăsese un singur magazin, în afară de barul lui Ramos. Nici ăsta nu stătea prea sigur pe

picioare, grilajele de protecție fiind lăsate peste vitrină.

Un tip dur, care ținea de „șase”, se sprijinea de poartă – precauție înțeleaptă pentru un loc unde se adunau bandele. Mi-am parcat Olds-ul în așa fel încât să îl pot vedea pe fereastră, apoi i-am spus santinelei: „Dacă îmi strică careva mașina, tu o încasezi”.

I-am înghețat protestele pe buze aruncându-i o căutătură urâtă, învățată la Leavenworth, pe care avea să o țină minte, și am pătruns într-un local în care doar barmanul își putea permite să bage fise în tonomat. Era o speluncă liniștită și tristă, tăcută și deprimantă, mult sub nivelul celei de la Capătul Râului, unde puteai asculta măcar o zdrăngăneală country gen „Prieteni în locuri joase”. Acolo cei mai mulți aveau câte o camionetă, practicau diverse meserii rudimentare, cu sapa ori cu ferăstrăul și mai aveau câte o mamă la care să se ducă, atunci când nevestele îi aruncau pe ușă afară.

Liniștea deveni și mai adâncă în clipa în care mă așezai pe un scaun de lângă ușă și mă apucai să studiez spelunca în oglinda din spatele tejghelei. Poate că duzina de băutori de bere, care se uitau urât la mine, nu vedeau decât un tip pe care îl părăsise iubita și care voia să snopească pe cineva în bătaie, ca să se mai înveselească. Sau poate că remarcaseră lipsurile mele ca capitolul „strămoși spanioli”. Am observat doi sicilieni zdraveni și un tip cu ochi albaștri, care, puteam să pariez că e în permisie din Armata Republicană Irlandeză, două scaune mai încolo se mai vedea o femeie încărunțită, care se născuse blondă. Dar, motivul adevărat al liniștii îmi deveni clar abia când barmanul făcu un semn către doi golani să iasă pe afară și să vadă dacă am întăriri.

Mă credeau sticlete. Nu arătam a polițist. Dar, când purtam haină sport și cămașă descheiată la gât, puteam fi luat drept un polițist care nu voia să pară ceea ce este. Chestia asta putea fi de folos,

întrucât, pentru anumite categorii de oameni, un polițist care nu vrea să pară polițist trece drept o chestie foarte serioasă.

Am comandat o bere și am trântit două bancnote noi de douăzeci pe tejgheaua lustruită.

— Asta-i pentru bere, am spus, împingând una din bancnote către el. Cealaltă e pentru Micul John Martello. Nu fusesem prea subtil.

— Ai greșit adresa, domnule.

— Să înțeleg că Martello nu bea aici? Sau că nu-ți place fața mea?

Barmanul nu avea chef de bătaie – cel puțin până nu afla cum e cu întăririle mele, așa că zise:

— Ăsta-i teritoriul Popilor Latini. Martello e de la Cavaleri.

— Ce-ar trebui să înțeleg?

— Înseamnă, zise femeia aflată două scaune mai încolo, că dacă Micul John Martello ar intra aici, cineva l-ar curăța. Știind asta, e puțin probabil că va trece pe aici.

Mă uitai la ea. Era voluminoasă, îmbrăcată cu o rochie de casă largă, avea o voce răgușită de fumătoare, bicepși zbârciți și – în ciuda greutăților vieții – își păstrase o alură de comandă, de supraveghetoare-șefă la Școala Nightengale-Bamford.

Atunci când ești sătul de toate, puțin îți pasă de ce ți se mai poate întâmpla. Așa că spusei:

— În dosarul Poliției Statale despre bande, scrie că bea aici.

— Dosarul e depășit. Jumătate din tipii aflați în el au reintrat în pușcării, au murit sau au trecut în altă bandă. Micul John s-a mutat la Cavaleri.

— Cine-s ăștia?

— O adunătură de criminali, teroriști, traficanți de droguri și de ucigași pe la spate.

— Am auzit aceleași lucruri și despre Popi.

Trei gangsteri săriră să-și apere onoarea. M-am ridicat de pe scaun, cu gândul să mă ocup mai întâi de cei doi de pe extreme și abia după aia de cel

mare, din centru, dar femeia le făcu un semn cu mâna și ei se potoliră. Se întoarseră la berile lor, amenințându-mă în surdină.

— Dacă tot vrei să mori, zise ea, de ce nu sari de la etaj?

— Tu cine mai ești?

Nu aveam chef să vorbesc cu o femeie, și mai ales nu voiam să mă iau la bătaie cu una.

— Sunt președinta Popilor Latini.

— Glumești.

— Tu cine ești?

— Ben Abbott din Newbury, doamnă președintă. E mai la nord. Martello cunoaște drumul.

— De unde l-a aflat?

— Asta vreau și eu să știu.

— Dar tu, de unde ai aflat drumul către Waterbury?

— Obișnuiam să vin pe aici să văd echipa aia de fermieri, Cincinnati Reds.

Rânji disprețuitor:

— Cei de teapa ta se duc mai ales în Hartford, la școală ori la teatru, se duc în New Haven, în Bridgeport, pentru feribot. Să existe în Newbury careva care să se intereseze de dezastrul din Waterbury?

Poate reușeam să o scot la capăt cu femeia.

— Ascultă, cucoană, Waterbury era numit Orașul Alămii. Într-o vreme, când ceasurile, clanțele și instrumentele din acest metal se aflau la modă, Waterbury era ceea ce este Silicon Valley azi. Un prieten de-al meu, Al Bell, avea o făbricuță aici. El mi-a spus o poveste, care s-ar putea să te ajute să înțelegi despre ce-i vorba: a fost odată ca niciodată, la începutul celui de-al doilea război mondial, când inginerii de la Institutul Politehnic Rensselaer au trimis ultima lor descoperire unei fabrici de sârmă din Waterbury. Era vorba despre o sârmă atât de subțire, încât au expediat și un

microscop împreună cu ea. Știi ce-a urmat? Băieții din Waterbury au făcut o gaură prin ea.

— Și ce-i cu asta?

— Apoi a apărut plasticul, și fabrica s-a dus de râpă. Adevărul e că vecinătățile și orașele nu reprezintă numai o localizare în spațiu ci, mai ales, niște cerințe ale momentului. Timpul și scopul Waterbury-ului au trecut.

— Splendidă remarcă, domnule Abbott. Dar cum rămâne cu oamenii care trăiesc aici?

— Trebuie să servească unui anumit scop, altfel mai bine s-ar muta. Începusem să vorbesc cam dur, deși acest lucru nu mă făcea să mă simt mai bine.

Ea se întoarse către barman, făcându-i semn să-i mai pună un rachiu.

Intrigat de toată discuția asta savantă, am întrebat-o:

— De unde ești?

— Grosse Pointe.

— Doamne, Grosse Pointe a lansat moda fugii către orașe. Iar tu te iei de Newbury?

— Nu eu am hotărât unde să mă nasc.

— Bunicul tău a muncit din greu, cu propriile-i mâini, ca să câștige bani, nu-i așa?

— Discuri de ambreiaj.

— Tatăl tău a muncit cu mintea.

— Șef la o reprezentanță Ford.

— Tu ești licențiată în istoria artelor.

— Literatură engleză.

— Pe când tu te credeai Jane Austen, tații japonezilor au pus osul la treabă, au construit mașini mai bune, din materiale mai bune, înlocuind alama cu plasticul.

— Deci, eu sunt de vină?

— Nu, vina o poartă tatăl tău. Ar fi trebuit să te oblige să te faci inginer. Cum ai trecut de la literatura engleză la bandele de stradă?

— Chicago. Zilele Furiei.

— Meteorologii? întrebai, ridicând din sprâncene. Povestea anilor șaizeci, în direct, două

scaune răsturnate.

— Mă miră că ești la curent.

— Am învățat la Școala Pregătitoare.

— Mulțumesc că mi-ai adus aminte cât sunt de bătrâna.

— Toată viața ai spart geamuri?

— Cineva trebuie să le spargă. Cel puțin atâta vreme cât există oameni ca tine, care vin cu astfel de teorii și îi acuză pe Popi că își poartă singuri de grijă.

— Nu dau vina pe grupuri. Îi găsesc vinovați pe domnul Martello și pe prietenul său, care au dat buzna la mine în casă, să acționeze pe cont propriu.

— Nu prea găsesc nimic bun de spus despre Micul John. Dar mă întreb, după tine, cam la ce îi folosea? Crezi că a ales să îți spargă casa, în locul unei slujbe la IBM? Ți-l imaginezi spunându-i amicului său: „Bă', Păianjene, ce vrei să facem azi? Compunem un program «soft» pentru calculator sau spargem o casă?"

— Ce ai gândi, dacă el și cu „Păianjenul" ți-ar sparge ție casa?

— Mi-au spart-o. Să-ți spun ceva, domnule Abbott, nu e prea mare diferență când o compari cu răscolirea casei de către poliție. Cel puțin, hoții nu te urăsc.

Nu vedeam niciun avantaj în a fi de acord cu părerea ei, mărturisindu-i că știu ce înseamnă să îți întoarcă polițiștii totul cu fundul în sus.

— E al tău barul ăsta?

Se uită la mine, de parcă nu înțelesesem niciun cuvânt din cele rostite de ea.

— Te ții de glume? Dacă îmi retrag ajutorul social, o să mă mut într-o cutie.

— Chiar ești președinta Popilor?

— Chiar plătești pentru informații?

I-am strecurat bancnota. Mi-a confirmat că este președinta filialei din Waterbury.

— Cum de te-ai ales cu funcția asta?

— Cum marea majoritate a bărbaților sunt prin pușcării, îi facem președinți ai filialelor de dinăuntru, iar pe femei președinți ai filialelor de afară. În ce mă privește, aveam ceva experiență organizatorică, așa că funcția mi se potrivea. Mai ai ceva bani?

— Unde îl găsesc pe Martello? am întrebat, scoțând o bancnotă de douăzeci.

— Vrei să-l arestezi?

— Nu sunt polițist.

— Vrei să cumperi droguri?

Mă pregăteam să răspund că nu, dar m-am răzgândit și am spus:

— Poate.

— Ai mare grijă. Poți să mori dacă cumperi porcăria aia a lui.

— Unde îl pot găsi?

— Nu l-am mai văzut de vreo săptămână. Am auzit că s-a rănit și a șters-o în Bridgeport. Are câteva rude pe acolo.

— Ai putea să-i transmiți un mesaj?

— Dacă plătești bine, o să am grijă să-l primească.

— Ce zici de un sutar?

— Ce zici de două sutare?

Simțeam că n-am nicio șansă să câștig negocierea astfel încât, pentru a nu irosi timpul, i-am dat două sute de dolari, împreună cu cartea mea de vizită.

— Zi-i să mă sune.

— Agent imobiliar? E pe bune?

— Tu ce crezi?

— Cred că dacă într-adevăr cauți droguri, îți iei soarta în propriile-ți mâini; în cazul în care ești un fel de sticlete, o să dai de dracu'. Iar dacă asta e o șmecherie, doar ca să mă fraierești pe mine, o să fii dezamăgit. Îți spun și ție ceea ce i-am spus fiecărui polițist care a dat buzna aici, ori mi-a scotocit apartamentul: Popii nu sunt o bandă. Noi suntem o

familie. Noi luptăm ca să ne trimitem copiii la școală, departe de droguri și de închisori.

— Mult noroc.

M-am ridicat, i-am lăsat ei restul primit de la berea de care nici nu mă atinsesem, mai puțin doi dolari, pe care i-am dat barmanului. Apoi m-am întors spre ea:

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Poți să încerci.

— Merită ceea ce faci?

— Ai auzit de Joe Hill?

— Se ocupa de organizarea treburilor.

— Când l-au spânzurat, ultimele lui cuvinte, adresate prietenului său, au fost: „Ei bine, Gurly, am luptat pentru dreptate”. Aș vrea să pot spune și eu același lucru, când mi-o suna ceasul.

Am ieșit din Waterbury și am pornit-o către vest, pe autostrada optzeci și patru, cu gândul că lui Connie i-ar fi plăcut tipa. Mă făcuse să mă simt prost și să mă întreb ce naiba aveam de gând cu viața mea. Am conectat telefonul din mașină și am sunat la barul lui Ramos.

— Nu-i știu numele, dar e doamna lângă care am stat…

— Doamna președintă? Știi, dacă chiar o să ajungi vreodată să locuiești într-o cutie, caută-mă.

Mă gândeam că, în cel mai rău caz o s-o înghesui și pe ea în magazie, împreună cu Alison și cu doamna Mealy.

Mi-a răspuns că nu are de gând să se retragă.

Noaptea nedormită începuse să-și spună cuvântul. Prin Danbury mă luă căscatul, de era să mă opresc în fundul unui camion. Mai aveam destul timp până la ora la care rezervasem masa, așa că am tras pe dreapta, chiar înainte de a intra în New York, și am închis ochii.

M-a trezit un polițist, ciocănind cu lanterna în geam. Nu aveam voie să dorm. Cum o căutam cu lumânarea, i-am spus că ori opream, ori intram în vreun pod. Mă puse să-i suflu, ca să vadă dacă nu

miros a băutură. În sfârșit, găsisem pe unul cu care să mă cert. Dar, când am trecut testul, tipul politicos mi-a dat indicații cum să ajung la prima parcare.

•

New York. Centrul orașului, într-o noapte caldă de vară.

Am găsit localul Brassee, care arunca o lumină blândă asupra unui colț ciudat al Tribecăi; mai sus, spre sud, era o parcare iluminată puternic, proaspăt vopsită, ca să pară un loc sigur pentru cei neliniștiți, veniți din afara orașului, precum Reg Hopkins. Portarul nu îl recunoscu pe Reg după poză.

Mergând pe jos până la restaurant, am retrăit o imagine din trecutul meu. Brassee era copia anilor nouăzeci a unui restaurant convenabil, cu bucătăria franceză a anilor optzeci, unde eu și colegii mei, vrăjitori ai finanțelor, obișnuiam să venim pentru a lua în grabă un platou cu specialități de pește, pentru care plăteam câte o sută de dolari. Nu-mi aminteam numele localului în cauză, ci notele de plată prea umflate, deși ocupat cum eram, acestea nu mă deranjaseră prea tare.

Dispăruseră tablourile monocrome care atârnau pe niște pereți de culoarea piersicii, infinit mai interesanți decât picturile; nu mai existau nici scaunele din metal nichelat, create astfel încât să-i descurajeze pe cei ce mâncau prea încet; dispăruse și cacofonia care răsuna precum pickammerele între podeaua din lemn de esență tare și tavanul văruit. Noul local, luminat romantic de lumânări, era mai liniștit, mai luxos, mai sexy, mai întunecos – de parcă proprietarul unui bistrou și cel al unui bordel. Se îndrăgostiseră unul de altul, ca într-o idilă întârziată și hotărâseră să intre în afaceri umăr la umăr, consfințind legătura.

Trei lucruri mi-au atras atenția, în timp ce așteptam ca șeful de sală să se ocupe de cei din fața mea. Brassee era un local al orelor târzii,

rezervarea mea de la nouă jumătate fiind abia pentru începutul serii. Bancnotele pe care le luasem ca să cumpăr informații ar fi trebuit să fie de cincizeci, deși mă îndoiam că Reg și-ar fi putut procura heroină dintr-un asemenea local.

În mulțimea elegantă alcătuită din „granguri” de pe Wall Street, artiști, producători de filme, creatori de modă, mă încerca impresia că sunt unul dintre puținii bărbați „normali” și singurul fără „partener”.

• Capitolul 20

— Reg?

Șeful ospătarilor, un profesionist de prima mână care saluta clienții politicos *înainte* de a verifica lista cu rezervări, reușea să fie și eficient, prietenos și, concomitent, să-și copleșească musafirii cu complimente. Îi făcea pe oameni să se simtă bine veniți și atrăgători – cu condiția ca aceștia să fie îmbrăcați după ultimul strigăt al indiferent cărei mode și să aibă o masă rezervată. Dacă un vechi sacou Paul Stuart și pantaloni Burberry erau un pic cam altfel, cel puțin am avut curajul să-mi confirm rezervarea.

Reg, homosexual?

— Domnul Abbott, două persoane. Va mai dura doar un minuțel, zise el; apoi, uitându-se peste umărul meu, întrebă: Cu cine sunteți?

Reg, *homo*? Exclus.

Zăpăcit încă de constatarea neașteptată – și cu gândul la Rita – reușii să articulez:

— Cred că am luat o plasă.

Suna nemaipomenit, și el zâmbi:

— Poate că o să aveți noroc la bar.

Probabil ar fi fost mai bine să fac cale-întoarsă. Dar chiar și un homofob cu spume la gură – ceea ce nu era cazul meu – ar fi rămas cel puțin o săptămâna ca să afle de ce, din cele trei, patru sau zece mii de restaurante din Manhattan, prietenul său de-o viață, cel care împușca elani, pescarul care fondase Hopkins Septic, l-a ales pe cel mai plin de homo, chiar în noaptea în care murise.

Am fost de acord cu sugestia de a mai aștepta și m-am lăsat condus de „șef” spre bar – o piesă franțuzească de calitate, din lemn de nuc, o bine venită schimbare a zincului și a oțelului ultimului deceniu. Mi-am adus aminte că nu aveam nicio dovadă cum că Reg ar fi luat masa aici. Dar

doream să știu ce naiba căutase aici și, mai ales, cu cine fusese?

La bar am descoperit că Brassee nu era un restaurant pentru clienți singuratici. Stăteau câte doi, sau câte patru, așteptând să fie serviți. De fapt, păream singurul tip în căutare de companie. Superb.

Barmanul mă văzu și se grăbi spre mine.

Am comandat cu Club-soda. Când mi-a adus paharul, am pus trei bancnote de douăzeci pe bar.

— Pot să te deranjez cu cincizeci de dolari? am întrebat.

— Restul de zece, pentru ce-i?

— Speram că ajung pentru un Club-soda.

— Aproximativ, rosti el pe un ton agreabil, apoi se apropie, cu un ochi la bancnote.

Am bănuit că era un puștan abia venit cu autobuzul din Nebraska – un băiat de țară, dornic să-și încerce norocul în New York. Aș fi putut să-i spun: „Hei, băiete, și eu sunt din Newbury. Avem și noi porci și cai, la fel ca voi”. În loc de asta am zis:

— Caut pe cineva.

Ușor circumspect, își aranjă părul lins.

— Sâmbătă pe la ora opt, acum trei săptămâni. Erai de serviciu?

— Cred că da. Da! Lucrez aici de o lună, deci aveam deja o săptămâna.

— Bun venit la New York.

Chiar mi-a zis „Mulțumesc”. Era atât de drăguț, încât îmi venea să îl iau acasă, să i-l fac cadou mamei mele: „Poftim, mamă. Fiul pe care ți l-ai dorit și de care poți fi mândră”. Se afla, totuși, de suficientă vreme în New York, ca să „remarce” cei cincizeci de dolari de pe tejghea și să fie atent la întrebările mele.

— Caut un tip, Reg Hopkins. Cred că a avut o rezervare pentru opt sau opt și jumătate.

— Cum arată?

Am scos fotografia din *Clarion.* Scooter o luase din arhiva sa, era o poză făcută cu câțiva ani în urmă, când Reg sărbătorise alegerea lui ca președinte al Clubului Rotary.

— Drăguț, zise bărbatul de lângă mine.

Întrucât dădusem buzna pe teritoriul altora, trebuia să fiu politicos, să am grijă și să fiu *numai* politicos, pentru a nu da naștere la idei greșite. Am zâmbit. Bărbatul de lângă mine păru debusolat. Barmanul cel drăguț – în ciuda privirilor lacome către bani – recunoscu că nu-l văzuse, sugerându-mi să vorbesc cu șeful lui, care ține registrul cu rezervările. Problema era că *maître* se agita prin local, așa că trebuia să-i mai zăpăcesc pe cei de la bar, până când va termina cu așezatul la mese al celor cu rezervare de la nouă și jumătate.

Se făcuse aproape zece când își încheie misia. L-am încolțit pe când se pregătea să se afunde, obosit, în spatele biroului său, văitându-se:

— Mă omoară statul în picioare.

— Tipul ăsta – am spus, întinzându-i fotografia din ziar și cincizeci de dolari – e prietenul meu Reg. A fost pe aici într-o sâmbătă, acum trei săptămâni?

— Iubițel, dacă m-aș amesteca în chestii din astea, nu aș mai avea niciun prieten în oraș… Ei, nici nu mă mir că ți-a dat plasă, mai adăugă el, după ce catadicsi, totuși, să privească poza.

— Poftim?

— Faptă și răsplată. *Tu* i-ai dat atunci o plasă, acum ți-a tras-o el. Noroc că este un cuplu la bar care ar da oricât pentru masa ta. Cine știe, poate că data viitoare o să-ți meargă cu prietenul tău.

— Reg a fost aici?

Maître suspină, îmi înapoie poza și spuse, păstrând banii:

— N-ar trebui să-ți spun, dar părea mult mai dezamăgit decât ești tu. Te-ai întrebat vreodată de ce trebuie să-l chinuiești în halul ăsta?

— Cât a așteptat?

— Ți-a acordat patruzeci și cinci de minute – cu douăzeci mai mult, decât ai vedea de la mine.

— Era băut, ori drogat?

— Nu, deloc. Era doar trist… Viața e mai scurtă ca niciodată, iubițel. Nu o irosi. Mai lasă de la tine, mai închide ochii… Dacă vine pe aici, vrei să-i comunic unde te poate găsi?

— Spune-i că m-am dus direct acasă.

Se schimbase tura la parcare și noul paznic își amintea foarte bine de Reg. Îmi povesti:

— Tipul zicea că își lasă mașina toată noaptea.

— Voia să rămână aici?

— L-am întrebat: „Sunteți sigur?" Mi-a zis: „Cred că da". Auzind așa ceva, i-am dus mașina mai în spate. Apoi au mai venit și alții care voiau să rămână peste noapte, așa că le-am dus și lor mașinile în spate. Omul tău se întoarse în mai puțin de o oră, și zise că își vrea Blazer-ul. I-am replicat: „Îți arde de glumă? E îngropat". „Ești de la pompe funebre?", m-a întrebat.

M-a bufnit râsul. Ăsta era stilul lui Reg. Portarului nu prea îi ardea de râs.

— Cea mai răsuflată poantă din parcare. I-am zis: „Regret, domnule. Voiai să rămâi toată noaptea. Mi-ar lua o oră întreagă numai să mut toate mașinile din fața ta". Știți ce a făcut?

— Ce?

— I-au dat *lacrimile.* Mi-am spus: „Ce-o mai fi și ăsta, vreun actor care se face că plânge ca să mi se facă milă?" Dar el și-a scos portofelul – știți că există niște tipi care țin câte o bancnotă de o sută, pentru cazuri de urgență?

Am dat din cap. Eu i le dădusem pe ale mele președintei Popilor Latini.

— *O sută* de dolari. Apoi zise: „Vreau să plec acasă. Banii sunt ai tăi, dacă reușesc să ies din locul ăsta blestemat în cinci minute".

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a *întâmplat*? Aruncam mașinile ca pe niște jetoane la pocher. A venit și el să mă ajute –

foarte drăguț – și a făcut exact cum i-am spus. Între noi fie vorba, i-am coborât Blazer-ul aici în zece minute. Nu în cinci, dar mi-a dat totuși banii. Ba mi-a plătit și parcarea, separat, așa că am rămas cu o sută întreagă. Spune și dumneata, câți oameni ar mai face una ca asta.

M-am urcat în mașină și m-am dus direct acasă.

•

Cred că povestea din parcare m-a afectat mai tare decât faptul că Reg luase o plasă într-un restaurant de homo. I se potrivea perfect. După cum povestise și portarul, o camaraderie de zece minute era mai importantă pentru el decât banii.

Mă copleșea un dureros sentiment de triumf pentru că reușisem, în sfârșit, să aflu ce făcuse în orele care lipseau: după ce își deblocase mașina, abia dacă mai avusese timp să se întoarcă la Newbury, cu accelerația la fund, și să treacă pe la Dr. Mead pentru o înghețată.

Cât privește întâlnirea de la Brassee, nu vedeam nicio modalitate de a afla pe cine așteptase. Numărul de la Brassee fusese singurul din New York aflat pe lista convorbirilor interurbane. Dacă tipul cu care trebuia să se întâlnească îl sunase el pe Reg, sau dacă avea un telefon în localitate și nu apărea pe listă, asta nu aveam cum să ghicesc.

De ce mă gândeam că era vorba de un bărbat, și nu de o femeie? Nouăzeci și cinci la sută dintre clienții din Brassee fuseseră bărbați; *maître*, care și-l aducea aminte, bănuise că e homosexual. (Știu că presupusese același lucru și despre mine, dar eu îl încurajasem cu bună știință.) Mi-a venit în minte și expresia de dezgust care strâmbase buzele lui Janey, când întrebasem dacă Reg avea pe cineva. Janey știa.

Am încercat să îmi imaginez singurătatea profundă pe care o îndurase Reg în timpul căsniciei sale. Și cât de deprimat se simțea în mijlocul prietenilor. Nu îl ajutasem în niciun fel.

În afara simpatiei și a unui vag sentiment de vinovăție, nu eram sigur de ce simțeam. Ne cunoșteam de pe vremea când eram amândoi de-o șchioapă. De câți ani își purta secretul în suflet? Câtă vreme trăise ca un spion în propriul său oraș? Ce aș fi făcut eu, dacă mi-ar fi povestit?

Am ajuns la catargul steagului după ora unsprezece; tot cam atât i-a trebuit și lui Reg. Orașul era liniștit. Cochetai cu ideea de a coborî Dealul Bisericii, în speranța că l-aș putea convinge pe Dr. Mead să-mi dea un cornet cu înghețată cu fistic – eram mort de foame. Fusese o zi interminabilă, din care cea mai mare parte o petrecusem în mașină și mă simțeam prea istovit pentru a lua hotărâri. Oprii mașina în mijlocul intersecției. Apoi, privind prin întunericul de pe Strada Principală, văzui o mașină de poliție oprită în fața casei mele.

Sergentul detectiv Bender, de la Brigada cazurilor importante, ședea pe treptele din față, gonind țânțarii. Se sculă, îndepărtă cu mâna gâzele care se învârteau în raza de lumină, apoi se făcu că nu vede mâna pe care i-o întinsesem și îmi dădu un plic.

— Asta ce mai e?

— Un mandat pentru a-ți percheziționa casa, mașina și pe tine.

— Ca să găsești ce?

— Arme.

— La ce naiba îți trebuie armele mele?

Bender reușea formidabil să arate plictisit și atent în același timp. Iar pentru statura lui, avea o remarcabilă abilitate să pară periculos, gata să-ți sară la beregată în orice clipă, ca o nurcă sau o nevăstuică.

— Nu pot să cred că ai fost atât de fraier, încât să întrebi de John Martello în Waterbury, să îți lași cartea de vizită, și apoi să te duci la Bridgeport și să-l împuști pe nemernicul ăla zăpăcit. Dar o să dorm mai bine după ce o să-ți verific armele.

— Martello a fost împușcat? întrebai eu prostește.

Ia stai puțin. Cineva îl împușcă pe Micul John, a doua zi *după* ce eu le povestesc celor opt participanți la petrecerea din jacuzzi, cum că aș ști că Reg a murit la ei în casă?

— Încep cu tine, spuse sergentul Bender.

Abia de-l auzeam. La *o zi* după ce i-am întrebat dacă îl cunosc pe John Martello, tipul e împușcat?

— Desfă picioarele!

Asta am auzit – de parcă bătea cineva cu o bâtă de lemn într-o bară metalică – și m-am întors furios către Bender:

— Dacă nu vrei să începi să-mi citești drepturile, în timp ce eu sun la avocat, ce-ar fi să vorbim mai întâi despre alibi?

— Unde ai fost?

— Nu m-am apropiat nici la treizeci de kilometri de Bridgeport.

— Unde ai fost?

— Am plecat din Waterbury – sunt convins că îmi poți spune exact la ce oră – până la New York City și înapoi.

— Întâmplător, Bridgeport se află între Waterbury și New York.

— Nu și dacă o iei pe autostrada optzeci și patru. Bridgeport e pe nouăzeci și cinci. Pot dovedi că am petrecut o jumătate de oră într-un restaurant din Manhattan. Am și un bon de parcare.

— Poți dovedi că ai luat-o pe optzeci și patru?

— Voi puteți dovedi asta. Unul dintre polițiștii voștri de autostradă m-a prins dormind pe margine, la est de intrarea în New York.

— Ai numărul de la insigna lui?

— Mda, cum să nu.

Sergentul Bender își notă ora, apoi ceru să vadă biletul de parcare. Voia să-l păstreze. I-am cerut o dovadă scrisă că mi l-a oprit.

— Ah, da, și am mai dat și un telefon de pe optzeci și patru. Verifică la Lynx Mobil. Am sunat-

o pe doamna din barul lui Ramos, aia care probabil m-a și turnat.

— Ți-am zis eu că nu te cred atât de fraier. Cel puțin, mă scutește să-ți mai răvășesc casa, căci mașina tot o să ți-o scotocesc. Și, eventual, o să arunc un ochi și sub haina ta.

Mi-am rotit privirea, ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă, apoi am spus:

— Ești invitatul meu.

Bender pipăi toate locurile unde ar fi putut fi ascunsă o armă, apoi îmi verifică Olds-ul cu o mini-lanternă începând cu portbagajul și până la motor.

— Ce dracului e ăsta? întrebă el.

— Motorul.

— De la ce e, de la locomotivă? zise el jucându-se cu lanterna peste tot motorul, plăcut impresionat; apoi închise capota.

— Ești curat, zise.

— Ghinion, ai fi putut economisi un drum la Newbury.

— Mi-am adus aminte că ai fost destul de deștept ca să nu-mi spui că l-ai recunoscut pe Martello în dosarul cu bandele.

— E mort?

— Foarte. Un glonț în cap, din apropiere.

— Sinucidere?

— În ceafă.

— Am auzit că vindea droguri proaste și că a trecut la altă bandă; chestiile astea ar fi putut să-i facă pe unii să cam strâmbe din nas.

— Mai ales când îți alcătuiești propria bandă.

— Împușcat din apropiere? întrebai. Știam a Popii sunt specializați să tragă din mersul mașinii.

— Poate că nu au găsit nicio mașină pe care s-o fure, ridică Bender din umeri.

— Cine era prietenul lui? Spaniolul?

— Care-i problema? – întrebă îndepărtându-se – nu l-ai găsit și pe el în dosar?

L-am urmat pe aleea din față.

— Dosarul nu e reactualizat. Îi știi numele? I se spune „Păianjenul”.

Bender se opri cu portiera deschisă, privind cerul înstelat care se zărea printre pomi, apoi zise:

— Știi ce îmi doresc? Mașina asta să fie decapotabilă. Tare mult mi-ar plăcea să merg până acasă, cu acoperișul coborât.

M-am oferit să-i împrumut un desfăcător de conserve.

Mi-a spus că dacă o să mă apuc să-l caut pe „Păianjen”, toată poliția din Connecticut își va lăsa treaba la o parte și se vor ocupa să-mi facă mie viața mizerabilă. Îmi demonstra la ce mă puteam aștepta, amendându-mă pentru că îmi expirase verificarea emanației gazelor de eșapament, conform abțibildului de pe parbriz.

— Nu poluez aerul, am protestat eu. Mașina scoate mai puțin fum decât una nouă.

— Ești tare.

— Du-te-n mă-ta, am rostit, fericit că, în sfârșit, găsisem pe cineva cu care să mă iau în bețe; apoi am luat formularul de amendă și am aruncat bucățile de hârtie pe jos. Bender, îmi mai completă unul, pentru că am făcut mizerie.

— Ai zece zile ca să le plătești. În caz contrar, o să cer mandat de arestare.

•

M-am repezit în casă și am sunat la barul lui Ramos. Trecuse de miezul nopții, dar puteam să pariez că mai erau prezenți destui dintre băutorii de după-amiază.

— Din nou Ben Abbott, i-am spus barmanului. Femeia de la bar, cea cu care am vorbit? Doamna președintă?

Veni la telefon; i se cam împleticea limba. Am întrebat-o:

— De când se scaldă radicalii împreună cu porcii?

— Nu faceți parte din organizația noastră, domnule Abbott. Nu-mi puteți pretinde să fiu

solidară cu dumneavoastră.

— Nici Martello nu făcea parte.

— Micul John era un criminal rătăcit, dar în comparație cu dumneavoastră, făcea parte din familie.

— Nu l-am împușcat eu.

— Problema asta trebuie să o rezolvi cu poliția. Sau poate că ai fi preferat să le comunic Cavalerilor numele dumitale.

— Mai ții minte sutarele pe care ți le-am dat?

— Ai nevoie de chitanță, pentru impozit?

— Fă-mi doar un serviciu: spune-i „Păianjenului" că îl caut.

— Ca să-l împuști și pe el?

— Fă ce te-am rugat.

— Mai bine îți recomand să te arunci de pe un bloc, domnule Abbott.

— Spune-i! Când o să mă caute „Păianjenul", o să-ți mai trimit cu poșta două sutare.

— Cum zici. Dar fă-mi și tu un serviciu: Trece-o drept clauză testamentară, să fiu sigură că primesc banii.

Am trântit receptorul. Plasticul se făcu zob și din telefon rămase un pumn de plăcuțe imprimate și sârme viu colorate.

— Minunat, mi-am zis.

Am văzut clipind becul robotului telefonic și m-am întins către buton, cu speranțe renăscute, crezând că e vreun mesaj de la Rita. Evident că nu fusese ea, ci un tip care voia să vândă o casă.

Am șters mesajul și am adunat rămășițele telefonului.

Începui să număr coincidențele.

Micul John Martello vindea droguri proaste; fusesem avertizat de însăși președintele Popilor. Reg murise din cauza unor droguri proaste. Când am început să întreb dacă Reg se droga, cine altcineva dacă nu Micul John Martello a dat buzna în casa mea? Împreună cu amicul său, „Păianjenul". Doi bandiți din Waterbury, care

habar nu aveau de orășelele din Connecticut, veniseră la fix într-unul care abia se vedea pe hartă.

Am mai luat în calcul și că – a doua zi după ce le-am spus petrecăreților de la Fisk că știu unde a murit Reg, adică la petrecerea lor, și i-am întrebat de John Martello – acesta a fost împușcat.

Multe coincidențe, dar nicio legătură între ele. „Păianjenul", oricare ar fi ăla, nu apărea în dosarul poliției, iar doamna președintă mai degrabă și-ar pune lațul de gât, decât să-mi dea numele lui adevărat, așa că nu-mi mai rămânea decât să sper că „asistentul" Micului John o să mă sune. Sau o să treacă pe la mine.

Pentru cea de-a doua variantă, înhățai cheia de la safe-ul metalic, coborâi în pivniță și luai pistolul de calibrul treizeci și opt al tatălui meu – un revolver simplu, cu care se putea descurca și un copil. Îl încuiai în noptieră. Habar n-aveam să trag cu pistolul, niciodată n-am știut. Tata îmi tot promitea că o să mă învețe, dar n-a apucat s-o facă. Unchii mei din clanul Chevalley mă învățaseră să mă descurc cu armele de vânătoare, dar la Academia Militară instructorii de la marină vorbeau despre rezultatele mele la tragerile cu pistolul, pe tonul pe care se vorbește de cei care se răsturnau cu bărcile în mijlocul oceanului.

Am făcut un duș ca să-mi mai limpezesc mintea, dar ajuns în pat, gândurile continuară să mă frământe. Cel puțin terminasem cu agresivitatea provocată de purtarea Ritei. Nu că nu-mi părea rău după ea. Și nici că nu voi dezgropa frânturi din conversațiile noastre, pe care voi încerca să le răstălmăcesc, să le întorc pe toate fețele pentru a căuta câte o rază de speranță.

Motivul furiei mele se schimbase în răstimpul interminabilei zile: nu mai era dragostea pierdută, ci moartea prietenului meu. Furia mea tindea să se concentreze într-un urlet prelung. Apoi totul deveni clar și-mi dădui seama că ceea ce mă

frământa, încă de când sergentul Bender îmi comunicase că Martello fusese împușcat, era gândul că ucigașul lui Reg se ospătase la cina organizată de mătușa Connie, cu o seară înainte.

• Capitolul 21

M-am trezit mai umil. Fusesem atât de plin de mine în biblioteca lui Connie – atât de mândru că dovedisem că opt oameni nu pot susține o minciună încât mă lăsasem fraierit.

O dată cu umilința veni și revelația: poate că nu eram singurul fraierit.

Cum ar fi dacă minciuna cu adevărat importantă, nu era aceea că opt prieteni aruncaseră cadavrul victimei unei supradoze pe un pod acoperit? Cum ar fi dacă adevărata minciună ar consta în aceea că cel care îl omorâse pe Reg îi păcălise pe ceilalți, ca să îl susțină, să facă o conspirație pentru a-l acoperi.

Dacă speriindu-i și forțându-i să-l ajute să scape de cadavru, ucigașul sau ucigașii îi transformase pe ceilalți în complici? Dacă i-a determinat să-i devină complici, fără ca aceștia să-și dea seama?

•

De ce fusese omorât Reg?

Cum fusese omorât? Iată o întrebare pentru un profesionist.

Doctorul Steve Greenan nu mai dădea consultații, dar își vizita vechii pacienți la domiciliu și îndeplinea, încă, funcția de ajutor al medicului legist. Această a doua slujbă îi aducea un venit în plus și îi oferea, după propriile-i mărturisiri, principala sursă de aventuri din viață. Un bărbat înalt, încovoiat de vârstă, care asistase la nașterea mea și la cele ale majorității prietenilor mei. Mătușa Connie, din generația anterioară lui, încă îi mai spunea „Stevie” și-l considera „prea atrăgător pentru propriul său bine”.

Fratele lui geamăn, Alfred, „Zidul de piatră”, era proprietarul lui Greenan Oldsmobile, o mică reprezentanță de pe strada Șapte unde, încă din 1934, yankeii versați, care se ocupau cu vânzarea

mașinilor, descoperiseră ce înseamnă umilința, atunci când negociau prețul unei mașini noi.

L-am găsit pe Steve în sala de expoziție, jucând șah cu fratele său care, între două mutări, îi explica unui client că nu putea reduce prețul unei mașini break din ’73, cu un consum enorm, lungă cât o zi de post, pentru că mașinile mari și confortabile au devenit o raritate.

— Mildred mi-a spus că te găsesc aici. Zicea că e timpul să întorci grămada de bălegar.

— De-aia am și venit. Ce-ți mai face capul?

— Parcă l-ai folosit ca să bați cuie cu el, zise Alfred întinzându-mi o labă.

Steve mă conduse la fereastră, îmi examină fața și îmi apăsă craniul cu degetele-i puternice.

— Te doare?

— Da.

— Și aici?

— Au!

— O să supraviețuiești. Care-i problema?

— Steve? Putem face câțiva pași împreună?

Doctorul mă privi mirat și strigă: „Mă întorc într-o clipă, Alf”. Ieșirăm afară, luând-o de-a lungul șirurilor duble de mașini de mâna a doua.

— Nu știu dacă poți vorbi despre asta. Să-mi spui când întrec măsura.

— O să-ți spun.

— E posibil ca Reg să fi murit din altă cauză, decât dintr-o supradoză de heroină?

— Citește raportul. Oricine poate. Scooter a făcut probabil rost de o copie.

— L-am citit.

— În cazul ăsta știi că porcăria pe care a tras-o pe nas era suficient de puternică, ca să radă o tabără întreagă de tăietori de lemne.

— Ar fi putut șeful tău să greșească?

— Foarte puțin probabil. E un cabinet bun. Noul toxicolog s-a integrat perfect. Nu prea cred.

Mă deplasam pe gheață subțire. De fapt, *se făcuse* o greșeală. Știam că Reg nu murise pe pod,

ci fusese dus acolo. Deci, dacă Steve și polițiștii nu sesizaseră, ce altceva le mai scăpase?

— Ar fi putut polițaii să o dea în bară?

— Cum?

— Să nu fi văzut vreo rană, sau ceva asemănător?

— Asta era treaba mea. Gura lui Steve se strâmbă puțin, făcându-l să pară mai bătrân. Dar orice aș fi scăpat eu, mă gândesc că nu i-ar fi scăpat și legistului, care m-ar fi pus să umplu topuri de hârtie.

— Te-a pus, Steve?

— Nu.

— Bănuiesc că am întrecut măsura.

— Te cam îndrepți într-acolo.

— Iartă-mă… S-ar fi putut ca Reg să moară în altă parte? Cadavrul ar fi putut fi mutat? Știu, am citit că sunt moduri în care îți poți da seama de aceasta, dar mă întrebam…

Steve nu mușcă momeala.

— Am învățat câteva noțiuni de bază. Îmi aduc aminte că rigiditatea se instalează la trei sau patru ore. După asta, nu îl mai poți desclești. Dacă îmi amintesc bine, un cadavru mutat din loc după acest interval nu mai prezintă aceleași simptome de înțepenire gravă.

Steve se eschiva. Am întrebat, dând cărțile pe față:

— E posibil să muți un cadavru, iar legistul să nu își dea seama?

— Orice e posibil.

— Timpul ar fi un factor? Cât să fi trecut de când a murit și până a fost mutat?

— Ben, dacă intenționezi să muți un cadavru, spuse Steve zâmbind, și vrei să-l păcălești pe doctor, te sfătuiesc să-l lași exact în aceeași poziție în care a murit. Și s-o faci cât mai repede.

— O oră ar fi suficientă?

— Da, mai ales dacă bătrânul doctor ar fi, să spunem, copleșit de existența altor dovezi – cum ar

fi drogul aflat asupra victimei, identic cu cel prizat de ea și așa mai departe…

Steve mă luă pe după umeri și mă conduse înapoi în sala de expoziție.

— Știi, Dick Parmalee mi-a tot spus că încearcă să dea de tine. Ți-a tot lăsat mesaje pe robot. Vrea să-și vândă casa.

— Doamne, ce uituc sunt! Mulțumesc că mi-ai amintit.

— Am fost s-o ajut pe Vicky, cu telefoanele. Te-a așteptat și pe tine, dar n-ai apărut. Tim zicea că n-ai prea dat pe acolo.

— Am fost ocupat.

— La France vine în forță. Bătrânul „Flinte și câini" a stârnit adunătura de pe Scudder Mountain. A trecut pe listele lui de alegători nume în dreptul cărora sunt X-uri în loc de semnături.

„Flinte și câini" era tatăl lui Steve La France, Frank, celebru pentru proclamațiile sale la adunările din oraș, unde susținea că țara are nevoie de mai mulți oameni care să aibă puști și câini. Pe Scudder Mountain trăiau pădurari, fermieri și pensionari, care locuiau în rulote și nu uitaseră liberalismul radical al președintelui Eisenhower. Steve continuă:

— Acum se ocupă de cei din Frenchtown.

— A trebuit să plec la New York. Acum m-am întors și o să-i dau o mână de ajutor. Am fost al dracului de ocupat.

— Am auzit că ai fost prins cu interviurile. Tot ce pot să-ți spun, și îmi pare al naibii de rău, e că Reg a murit de supradoză clasică. Am avut cincizeci de morți cu „doză fierbinte" în statul nostru, din ianuarie încoace. Singurul lucru care l-a deosebit pe Reg de ceilalți a constat în tăria dozei inhalate. Heroina lui a fost cea mai puternică de până acum –era atât de pură, că ar fi putut fi diluată de douăzeci de ori.

— Vrei să spui că nu a fost deloc diluată? Cineva i-a vândut heroină pură?

— Eh, au mai încercat să o taie cu bicarbonat de sodiu, dar n-au reușit, așa că el a primit aproape sută la sută. Nu e la fel ca atunci când vrei să diluezi cocaina… Iar pe piață, heroina e mult mai ieftină, dacă nu se străduiesc să o taie.

— I-ai văzut „marfa”?

— Iar o iei pe de lături.

— În ce era? În pungă de plastic?

— Pe unde ai umblat? râse Steve. Credeam că te pricepi la chestiile astea. Ăștia nu-și vând otrăvurile în pungi de plastic. Le găsești în pachete imprimate, ba mai au și câte o marcă pe ele.

— Ce marcă era?

— Of, asta era una foarte literară: Cavalerii!

— Steve, cred că nu ar fi o idee rea să-i mai faci încă o dată autopsia.

Steve își retrase brațul și-mi zise rece:

— De ce nu rogi un polițist?

• Capitolul 22

— Deci, cum de te-ai implicat *tu* în povestea asta? întrebă Marian Boyce.

Stăteam împreună cu ea pe un bolovan în mijlocul râului, a cărui apă era la fel de scăzută ca și apa râului de sub podul acoperit. Bolovanul avea pete de vopsea verde, în locurile unde primăvara trecută se loviseră de el canoele. Apa scălda picioarele ei desculțe și rochia, ridicată, lăsa să se vadă coapsele-i musculoase. Mașina ei marca Crown Victoria, fără emblemă, rămăsese pe mal; dinspre ea se auzeau frânturi de conversație prin radio ale celor aflați în sediul din Plainfield.

— Văduva nu voia să creadă că soțul ei a murit de o supradoză.

— Asta nu-i tot văduva care intenționa să divorțeze de el?

— Aceeași.

Despachetasem deja sandvișurile cumpărate la magazinul general din Newbury. Acum desfăceam câte un Pepsi dietetic, dintr-un pachet de șase, pe care-l pusesem la rece, în apa râului. Optasem pentru Pepsi, fiind vorba despre un picnic de lucru.

— Așadar, văduva neîncrezătoare angajează un agent imobiliar, zise Marian mușcând gânditoare dintr-un sandviș cu piept de curcan afumat. Pare logic. De ce să te duci la poliție, unde e gratis, când poți plăti cu bani grei un agent imobiliar ca să dezlege enigma?

— Am încercat să o conving să renunțe.

Marian îmi aruncă privirea tip polițist de autostradă – de intensitate medie –, perfect concentrată, cu care sălta carnetul de conducere al unui vitezist, fără să-i rănească și mâna. Apoi, zise:

— Sunt convinsă.

— Tipul mi-era și foarte bun prieten.

— Implicat sentimental, nu? Asta limpezește mintea.

— Mai termină.

— Iar acum, intrat în bucluc, incapabil să rezolvi problema, obosit, mă inviți la un picnic ca să sări pe mine.

— Nu m-aș fi exprimat atât de dur.

— Nu e nimic dur, când doi oameni care se plac unul pe celălalt și cărora le face plăcere – cu condiția să fie prevăzători – fac… Oh! Tu ai crezut că mă refeream la faptul că sări pe mine pentru niște informații strict secrete. Proasta de mine, ce nemernică sunt.

Zâmbetul tăios sugera că există un singur nemernic pe râu, și nu ea era ăla.

— Ce șanse aș avea, întrebă ea, să mă inviți vreodată la masă, fără să te intereseze creierul meu?

— Parcă aveai pe cineva.

— Mă mai pot bucura de câte o masă în aer liber.

— Cum e tipul?

— Genul care nu te pisează.

— Sună încântător.

— E un inginer drăguț și liniștit de la Pratt and Whitney. Tocmai a fost promovat. E foarte atrăgător. Fost tenismen.

— Lui Jason îi place?

Jason era puștiul ei de șase ani, un copil foarte reușit, dacă ținem seama de faptul că, la vârsta lui, trebuia să facă naveta între apartamentul din Plainfield al lui Marian și căsuța de polițist a tatălui său aflată în North Stonington, la marginea statului Connecticut. Săptămânal, „unchi” polițiști îl pasau unul altuia de-a lungul statului, din zonă în zonă de patrulare. Când se apropiase ziua lui de naștere, s-a făcut o colectă ca să i se cumpere propria pușcă, standard, de poliție.

— Așa s-ar părea.

— Tipul pare ideal.

— Se descurcă și singur, nu trebuie să-mi bat capul cu el, spre deosebire de alții pe care îi

cunosc, rosti Marian dând din umeri.

— Am nevoie de ajutor, am spus. Sunt băgat până peste cap.

Am văzut cum i se aprinde o flacără în priviri și prea târziu mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Nemaipomenit! Precum un fals magician obligat să ascundă două boabe sub trei scoici, tot astfel trebuia să ascund eu musafirul-misterios-și-candidat Vicky, plus prietenii mei care plimbau cadavre și făceau băi în jacuzzi, și să-l conving pe sergentul Marian că adevărul se afla sub a treia scoică.

Am scăpat din mână sandvișul, m-am întins după el și am căzut în apă. Marian mă ajută să ies și îmi șterse fața cu șervețele de hârtie. Diversiunea n-a funcționat. Fără să se lase distrasă, Marian întrebă:

— Ai încălcat legea?

— Nu.

— Îți dai seama că te bănuiesc că minți.

— Marian, știi că nu sunt un mincinos.

— Mda, tocmai asta mă pune pe gânduri… Începe cu începutul.

— Doar ți l-am mai povestit.

— Ce vrei de la mine?

Mă îndreptam, cu viteză sporită, către prăpastie, fără frâne. Am zis:

— Lasă-mă să-ți sugerez ceva ce ne va ajuta pe amândoi.

— Dacă acum te-aș întâlni pentru întâia oară, ar trebui să scot arma.

— Da, dar mă cunoști.

Marian se aplecă și îmi atinse dosul palmei. Am simțit un fior și am văzut că același lucru se întâmplase și cu ea. Ceea ce simțeam era atât de puternic, încât am uitat că unul dintre motivele care făceau din ea o detectivă excelentă era faptul că se pricepea la schimbarea vitezelor – era o femeie capabilă să se joace de-a polițistul-bun-polițistul-rău fără partener.

— Spune-mi ce vrei.

— Îți sugerez să arunci o privire serioasă și detașată la rezultatele autopsiei lui Reg Hopkins.

Păru la fel de impresionată, ca și când i-aș fi citit din ziar despre o lichidare a stocurilor de lămpi de birou la magazinul Danbury. Întrebă indiferentă:

— De ce?

— Obține un ordin de la Curte pentru exhumarea cadavrului și adu legistul din Plainfield ca să repete autopsia, pentru a stabili cauza exactă a morții.

— Despre ce crezi că e vorba?

Aparenta ei indiferență mă scotea din minți. Indiferent că se prefăcea sau nu, reușea să mă facă să vorbesc mai tare, mai repede și fără opreliști. Am continuat:

— Vreau să aflu dacă nu cumva cineva i-a făcut în mod intenționat o injecție cu heroină super-concentrată.

— Să-i fi injectat cineva?

— Da, știi tu, cu acul. Spune-i legistului să caute semnul. Marian aprobă din cap și se întoarse, nu înainte ca eu să fi putut vedea cum îi erupe un vulcan în priviri.

— Îți surâde ideea, spusei eu, întrebându-mă ce iscasem. Nu-i așa?

— Spune-mi de unde ți-a venit gândul ăsta.

Acum e acum!

— Ei bine, îți pot spune pe unde a umblat în noaptea morții, de când a plecat de la birou și până după ora unsprezece.

Marian sări de pe bolovan, o luă către stânci, urcă pe mal, se duse la mașină și scoase un carnețel.

— Spune-mi.

I-am povestit.

— Altceva?

— Mai pot să-ți spun și că toți cei care l-au văzut declară că era absolut treaz.

— Altceva?

— Puțin după ora două, Blazer-ul lui a fost văzut pe podul acoperit.

— Cine l-a văzut?

— Câțiva tipi care încercau să plece din Rezervație. N-au reușit, pentru că Blazer-ul le bloca drumul.

— Te-am întrebat *cine* l-a văzut.

— Nu și-au dat seama că e un cadavru înăuntru.

— De ce? Portiera era deschisă și lumina aprinsă.

— Se pare că bateria se descărcase, spusei eu, simțindu-mă mai stăpân pe situație. Mașina avea geamurile fumurii și ei mai și băuseră.

— Care ei? întrebă Marian după ce își făcu o însemnare, pe care nu reușii să o văd.

— Nu îți pot spune.

— Nu poți, sau nu vrei?

— Nu vreau. Însă îi cred. Știu exact ce au făcut în acea noapte. Am verificat.

— Nemaipomenit, Ben. Mă simt ușurată. Agentul imobiliar coroborează poveștile martorilor și o asigură pe detectiva Brigăzii cazurilor importante că martorii care conduceau prin pădure la două dimineața și au văzut mașina victimei, însă nu au zărit cadavrul, nu i-au dat droguri victimei și nici nu au ucis-o.

— Mătușa mea Connie spune că sarcasmul e limbajul Diavolului.

— Iar taică-meu spune că amatorii sunt niște idioți.

Am zâmbit, dar ea rămase serioasă.

— Mi-au trebuit doisprezece ani ca să ajung în această brigadă. Ai ceva tupeu dacă încerci să mă păcălești.

Cu polițistul-cel-rău mă puteam descurca.

— Tipii ăștia nu se ocupă de droguri. Nu ei l-au omorât pe Reg Hopkins.

Schimbarăm priviri glaciale. Dacă o țineam tot așa, râul risca să înghețe. Marian cedă prima. Nu

că aș fi fost eu mai dur decât ea. Își dăduse însă seama că, chiar dacă ar găsi vreun pretext ca să mă închidă, tot nu i-aș fi spus nimic.

— Ce s-a întâmplat între unsprezece și două?

Eu știam că Reg murise la familia Fisk, dar nu despre asta era vorba. Trebuia să o conving pe Marian de necesitatea exhumării cadavrului, ca să pot afla cum reușise criminalul să-l omoare. Am răspuns:

— Doar amatorii o iau pe ghicite.

— Fă o încercare, Sherlock.

— Ori și-a cumpărat drogul, s-a dus la pod, l-a inhalat și a murit, ori…

— De unde l-a cumpărat?

— În trei ore? Se putea duce până la Waterbury și avea timp să se și întoarcă, dacă apăsa mai tare pe accelerație.

— Ori?

— Ori s-a întâlnit cu cineva care l-a omorât.

— Ori cineva i-a vândut, pur și simplu, o marfă proastă. Sau au împărțit-o amândoi, apoi el s-a speriat și a fugit.

— Ai găsit dovezi în Blazer în sensul ăsta?

Mă privi pieziș, de parcă s-ar fi uitat printr-un geam murdar. Am întrebat-o:

— Dar dacă cineva l-a omorât și apoi a aranjat astfel încât moartea să pară că s-a produs din cauza unei supradoze? S-a scris în ziare despre dozele fierbinți. Poate că cel care l-a omorât era convins că poliția va opta imediat pentru concluzia cea mai evidentă.

Expresia feței ofițerului care conducea ancheta lăsa să se citească că nu voi mai primi niciun fel de ajutor, dacă voi mai cădea în apă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Ai fost atât de ocupat să faci speculații – ca să nu mai vorbim de stabilirea nevinovăției martorilor tăi – și nu te-ai gândit și la motivul criminalului?

— Nu.

— Nu încerci să-l ghicești? Nu îți zvâcnește imaginația? Nicio deducție uimitoare?

— Nimic cu care să pot „corobora”.

— Nu cauți motivele clasice, Ben? Amant furios? Nevastă înșelată? Partener jefuit?

— Marian, te distrezi un pic cam mult pe seama mea. Ți-am dat ceva ce ar putea fi interesant, ca să nu mai vorbim de o eventuală mișcare bună pentru cariera ta. Nu mă aștept să-ți arunci hainele de pe tine, în semn de recunoștință. Dar un simplu „mulțumesc”… Ce faci?

— Îmi desfac nasturii de la bluză, nu se vede?

— Am impresia că s-a terminat cu vorbele.

— Mă ajuți la sutien?

— Mă încurc în pistol.

— Ți-am câștigat atenția?

— Total.

— Atunci răspunde-mi la următoarea întrebare: care este clișeul cel mai vechi într-o investigație polițienească?

— Urmează drumul banilor.

— Bravo, ai găsit și motivul crimei.

— Excelent. Și criminalul, cine este?

— Clienta ta, spuse Marian, ridicându-se și îndepărtându-mi mâinile de pe trupul ei.

• Capitolul 23

— Imposibil. Ridicol, pur și simplu. E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit.

— Perfect, zise Marian, închizându-și una din copcile sutienului pe care reușisem să o desfac. Asta înseamnă că am cale liberă. Nu-mi vei sta în drum. Și nu va trebui să împart cu tine succesul.

— Glumești.

— Ea a fost, fraiere. Nu te-ai prins?

— Nu, nu m-am prins. Janey Hopkins nu avea nimic împotriva lui Reg.

— Tocmai divorța de el.

— Da, dar Reg fusese de acord.

— Connecticut e un stat în care proprietățile se împart, Sherlock. Casa, mașinile, contul din bancă, afacerile, totul se împarte jumate-jumate. Exceptând cazul în care una din părți moare de o supradoză. Atunci, cel rămas în viață primește totul.

— Dar, dar totul era ipotecat.

— Cu atât mai mult. Dacă ea reușește să plătească ratele, nu e obligată să vândă. Dacă se împărțea la doi, trebuia să vândă tot.

— Da, dar fără Reg, afacerile… Brusc, mă oprii.

— Da?

— Ea e hotărâtă să meargă mai departe cu afacerile.

— Perfect!

Marian își luase zborul. Cu fața aprinsă și cu ochii strălucitori se distanțase învingătoare. Se opri din încheiatul nasturilor, mă prinse de capul încă ud și îmi apăsă fața de pieptul ei pentru o clipă. Asta-i!

— Stai puțin. Stai puțin. Dacă tu ai dreptate și Janey l-a omorât pe Reg ca să primească totul, în loc să împartă jumate-jumate, cum de m-a angajat ca să demonstrez că el n-a murit de o supradoză?

— Există două răspunsuri posibile la această întrebare bună, Ben. Primul – e lacomă și vrea și banii de asigurare – împreună cu restul – așa cum a făcut Kathleen Turner în filmul *Body Heat.*

— E o nebunie.

— Lui Kathleen i-a reușit.

— În film.

— În viața reală, ce ar avea doamna Hopkins de pierdut, încercând să-i sperie pe cei de la Asigurări? Nemernicii ăia s-ar putea să se gândească de două ori până să dea în judecată o tânără văduvă cu doi copii. Poate că, ajutată de tine, care făceai valuri și de avocatul ei cel deștept, ar fi reușit să obțină vreun aranjament.

— Mda, dar dacă valurile făcute de mine ar dovedi-o drept criminală?

— Nu a angajat un profesionist, Ben. Nu s-a dus la poliție. A angajat doar un amator. Nu a făcut decât să ne dea cu fum în ochi.

— Da, dar a renunțat.

— Pentru că n-a mers. Ce a pierdut? Câteva sute de dolari?

— Am taxat-o cu nouă sute, fără cheltuieli.

— Ai avut curaj. În orice caz, a dat nouă sutare, încercând să pună mâna pe asigurare și – mai ales – ca să-l dezvinovățească pe Reg, eliminând astfel orice urmă de suspiciune.

— Deși eu sunt doar un amator.

— Nu te-a plătit degeaba; nu cred să mai existe cineva în Connecticut care să nu fi auzit că tu pui întrebări legate de Reg Hopkins.

Cu această ultimă ironie, Marian își luă carnețelul și porni, țopăind din piatră în piatră, către mal.

— Și când o să o arestezi, mă rog?

Se opri atentă, pe o piatră alunecoasă; mi-am zis că, dacă există un Dumnezeu, va pica în apă.

— Eu sunt puțin mai conservatoare, Ben, și foarte ordonată. Mai întâi o să aflu dacă a fost într-adevăr ucis. Dacă da, atunci am să adun probe

împotriva suspectului – ținând seama de prezumția de nevinovăție. Abia apoi am s-o arestez.

— Unde mergi acum?

— Să iau o lopată. Să îți dezgrop prietenul. Dacă legistul va găsi dovada unei crime, voi întoarce pe dos tot orașul Newbury.

— Cât o să dureze?

— Sper să obțin un ordin de la curte în după-amiaza asta, spuse Marian, privindu-și ceasul. Cu puțin noroc, până deseară îl dezgropăm. Dacă nu, mâine la prima oră. Nu cred că voi avea probleme în a-l convinge pe medicul legist că e în interesul lui să se apuce cât mai repede de treabă.

— Poți aștepta zece zile?

— Bineînțeles că nu. De ce?

— Peste zece zile avem alegeri.

— Și?

— Prietena mea Vicky luptă din greu pentru a fi realeasă. Dacă întorci acum orașul cu susu-n jos, nu o să-i ușurezi situația.

Lui Marian nu trebuia să-i explic de ce. Avea propriile-i ambiții politice și un plan bine pus la punct în legătură cu ce intenționa să facă, după retragerea din poliție. De fapt, era foarte posibil ca, odată și-odată, ele două să ajungă adversare, în cursa pentru un portofoliu.

— Păcat, zise ea.

— Da, dar…

Mai exista încă șansa ca Marian să alunece de pe bolovan.

— Dar, ce?

Eram gata să spun: „Da, dar eu știu că cineva de la petrecerea soților Fisk l-a ucis pe Reg”. Dacă aș fi făcut-o, Vicky chiar că ar fi dat de dracu’, deoarece dacă ar fi auzit că poliția anchetează familia Fisk și invitații acesteia, și-ar fi făcut o datorie de onoare în a ieși la suprafață, în lumina crudă a reflectoarelor.

— Ce e?

— Nimic.

— Mulțumesc pentru masă. Și pentru informație.

Păși sprintenă pe mal, se urcă în mașină, se încălță și-și anunță prin radio poziția. Apoi porni motorul.

— Hei, Ben? strigă ea veselă, făcându-mi cu mâna.

— Ce-i? îi răspunsei din mijlocul râului, unde rămăsesem, întrebându-mă dacă avea dreptate și dacă Janey Hopkins profitase de mine.

— Mi-a plăcut la nebunie locul ales pentru picnic. Ce-ar fi să profităm de pietroiul ăla într-un mod mai plăcut, după ce se termină toată povestea?

— Dacă suporți să o faci cu un amator…

— O să închid ochii și o să-mi închipui că vinzi case… Ah, apropo, amice…

— Da?

— Dacă vrei să rămânem prieteni, nu-i povesti nimic clientei tale.

— Fostei cliente. Mi-a plătit prestația.

— Și a obținut din plin pentru ce a plătit. Pa!

Mașina de poliție azvârli țărâna și dispăru într-un nor de praf.

Am îndesat ambalajele și șervețelele într-o pungă, am scos cutiile cu Pepsi din râu și m-am îndreptat către mașină. Îmi spuneam că fusese o idee bună să-i împărtășesc anumite dubii lui Marian pentru a o face să redeschidă dosarul și să exhumeze cadavrul. Dar momentul ales se dovedise a fi tot atât de prost, ca și alegerea confidentei. Ar fi trebuit să merg la sergentul Bender, soluție pe care o respinsesem din motive de precauție. Era prea târziu. Îmi rămăseseră doar două zile pentru a-l demasca pe asasinul – sau asasinii – lui Reg, înainte ca Marian să dea iama prin Newbury, ca hunul Atila.

• Capitolul 24

Cine îl omorâse pe Reg Hopkins?

Frumoasa Susan? Delicata Georgia? Sherry Ochi-Alunecoși? Michelle cea mândră? Oacheșul Ted? Rick, angajatul unei firme de renume, care se străduia să promoveze? Marele Bill Carter? Șeful Duane, tipul care reușise cel mai bine în afaceri dintre toți și, pe deasupra, fusese cel mai bun prieten al lui Reg?

Sau Janey Hopkins – clienta mea – viitoarea fostă-soție a lui Reg?

M-am hotărât să meditez cât se poate de serios asupra lui Janey, principala suspectă a lui Marian, căci Marian era o profesionistă și, probabil, mai deșteaptă decât mine. Nu puteam să neg că ea găsise un motiv plauzibil. Janey *ar fi putut* opta pentru văduvie, cu o moștenire de sută la sută, în locul unui divorț în care s-ar fi ales doar cu jumătate. Ea *ar fi putut* să-i strecoare o doză fierbinte lui Reg și acesta să fi avut apoi proasta inspirație de a trage pe nas în bucătăria familiei Fisk. Toate acestea *s-ar fi putut* întâmpla.

Eu preferam teoria *mea*, potrivit căreia vinovatul de la petrecere îi păcălise pe ceilalți, nevinovați, determinându-i să arunce împreună cadavrul lui Reg. Cu mulți suspecți și prea puține motive, trebuia să accept că în biblioteca lui Connie fusesem dus de nas. Refuzam să cred că moartea lui Reg la petrecere fusese doar un accident.

Timpul trecea și trebuia să mă grăbesc, dacă voiam să o protejez pe Vicky. În consecință, după o noapte întreagă de cugetare, am luat hotărârea să iau de bun ceea ce credeam că știu, și să descopăr faptele pe care nu le aflasem încă.

Am făcut liste peste liste. Aș fi vrut să i le pot arăta și lui Connie, care avea ochi experimentați.

Dar patinam pe pojghița de gheață a legii care era prea subțire ca să o mai implic și pe ea.

Am trecut pe o listă tot ce nu cunoșteam, în ordinea importanței: nu cunoșteam criminalul sau criminalii; nu le știam motivul; nu aflasem cum îl făcuseră pe Reg să ia doza letală – deși asta era treaba lui Marian să afle; nu știam dacă Reg fusese homosexual, iar dacă da, ce legătură avea asta cu moartea lui.

La prima vedere, nu prea știam mare lucru. Din fericire, aflasem mai multe decât Doamna Brigăzii Cazurilor Importante. Ea mă va ajunge din urmă, când va avea rezultatul autopsiei. Oricum, eu mai cunoșteam câte ceva și despre petrecerea de la familia Fisk, pe când ea nu. Nu încă.

În bătaia armei și supus presiunilor, am procedat asemeni multor concetățeni de-ai mei de-a lungul anilor, aflați în situații de criză: m-am dus să-mi iau prânzul la Newbury Country Club, un loc plăcut aflat pe teritoriul unei ferme abandonate. Nu eram membru al clubului, dar tatăl meu fusese președinte, așa că directorul mă întâmpină cordial:

— Georgia Bowland a venit?

— N-am văzut-o.

— Nu a uitat să facă o rezervare pentru masă? spusei eu, punând un accent deosebit pe „nu a uitat”, pentru a-i sugera că, din motive știute de amândoi, Georgia putea fi destul de uitucă.

Henry, ca un bun director de club își consultă registrul. Expresia lui putea însemna orice: de la „Nu știam că Georgia e uitucă” și până la „Abia ieri au cărat-o ospătărițele acasă, cu roaba”.

— Nuuu, aici nu văd așa ceva.

— Ne poți găsi și nouă un loc, Henry?

— Nicio problemă.

— Spune-i că o aștept la bar, l-am rugat în timp ce mă îndreptam într-acolo, simțindu-mă ușor jenat. Mi-am spus însă că nu aveam timp pentru amabilități. Cu băieții cam isprăvisem discuția și nu o mai puteam trage de limbă nici pe Michelle.

Nu îmi mai rămâneau decât celelalte fete: Sherry, Susan și Georgia Bowland, femeile mai slabe ale bandei din jacuzzi.

Clădirea clubului era simplă. Fusese construită după al doilea război mondial, când lemnul noduros de pin însemnase o rupere bruscă a tradițiilor. Sufrageria avea ring de dans și o mulțime de ferestre care aruncau o lumină veselă asupra meselor pentru prânz, în timp ce barul – care amintea de o perioadă în care oamenii luau băutul în serios – era lung, întunecat și izolat. Într-o zi caldă, de vară, precum aceasta, orice bunicuță își putea savura băutura în liniște, fără a fi deranjată de cei mici. Mai multe bunicuțe făceau exact lucrul ăsta, însoțite de câțiva bunici. Cu toții arătau sănătoși, erau bronzați și mulțumiți că ieșiseră la pensie. Nu mă puteam opri să mă gândesc că, cu ajutorul lui Dumnezeu, aici își va face veacul peste treizeci de ani și subsemnatul, înconjurat de cei pe care acum îi suspectam.

Am salutat întreaga adunare, am acceptat un pahar oferit de bunicul lui Scooter și m-am alăturat lor, în așteptarea Georgiei. Discuțiile gravitau în jurul secetei, a rezultatelor întrecerilor din piscină ale nepoțeilor-înotători și a șanselor lui Vicky McLachlan de a fi realeasă. Oamenii se uitară ciudat la mine, când adusei vorba despre moartea lui Reg Hopkins. Marian avusese dreptate, toată lumea știa că pusesem întrebări despre asta. Spre surprinderea mea, bârfele în legătură cu Reg se întipăriseră mult mai bine în mințile oamenilor, decât petrecerea familiei Fisk, despre care nici măcar nu se aminti. Probabil că bătrânii preferau amintirile plăcute ale propriilor escapade.

Le-am explicat că vânătăile mele arată mai rău decât mă simțeam în realitate, primii felicitări pentru că mă bătusem ca un leu și sfatul să-mi țin ușile încuiate și să-mi cumpăr o armă.

— Ce s-a întâmplat cu colecția tatălui tău?

— Am închis-o în seif.

Le-am povestit despre Alison și prietenele ei. Au fost cu toții de acord că armele și copiii nu au ce căuta împreună, apoi discuția a deviat spre un turneu de sfârșit de săptămână, unde era de așteptat ca Duane Fisk să câștige. Răscoliră amintirile unui joc de echipă din care făcuse parte și Reg. Capetele încărunțite se plecară cu tristețe, apoi discuția alunecă repede la prognoza meteo și la posibilitatea unei eventuale ploi.

Georgia intră în sală. Drăguță și stilată. Nu era o frumusețe care să-ți taie răsuflarea, ca Rita Long, dar făcea să se întoarcă privirile după hainele marca Henri Bendel în care apărea. Doamna din New York, rătăcită în orășelul de Provincie. Părul ei de culoarea mierii fusese tăiat la nivelul umerilor de către un geniu cu tarif ridicat. Avea doar o urmă de machiaj și câteva bijuterii simple. Deși prezicerea mătușii Connie, cum că alcoolul o va urâți, conținea un dram de adevăr, la ora unu a unei zile de vară arăta de parcă ar mai fi avut cale lungă până acolo. Păru nedumerită când mi se adresă.

— Mi-a zis Henry că mă aștepți.

— Cred că m-a înțeles greșit. Mi s-a părut că îți văd mașina în parcare și m-am gândit că ai venit cu Rick ca să luați masa.

— Rick e la lucru.

Înainte ca eu să mai încerc vreo șmecherie, ea continuă:

— Putem lua masa *împreună.*

— Minunat. Bei ceva înainte?

— Hmm. De ce nu?

l-am făcut un semn barmanului și am plecat cu Georgia de acolo, însoțit de remarca unui bunic șugubăț:

— Hei, Ben a prins o drăguță. Să vezi când i-oi spune lui Rick.

Georgia, care era o maestră desăvârșită în ironiile de club, zise:

— Și o să-i povestesc și eu, știi tu cui, despre noua îngrijitoare de la bazin.

Hohotele de râs fură acompaniate de mutra supărată a șugubățului.

— Se pare că ai pus punctul pe „i”.

Georgia izbucni în râs.

— N-ar fi trebuit s-o spun, dar, Doamne-Dumnezeule, ieri tăbărâse pe ea. Cum o mai duci, Ben? A fost o petrecere reușită, înainte să pice cam greu.

— S-a terminat cu bine, asta contează. Ce bei?

— Tu ce ai luat?

— Am băut un martini, cu domnul MacKay. Aș mai bea unul.

— Sună bine.

— Fără apă?

— Bineînțeles.

Am cerut două martini Burnett, seci, cu măsline.

Paharul supradimensionat de cocteil de la club avea o capacitate mai mare decât un bazin de înot. Pe o parte avea înscrise inițialele „NEC”, iar sub buză se afla o linie de umplere pe care barmanul o depăși voios. O mare parte din conținutul primului pahar o vărsasem într-un ghiveci cu flori, și mă întrebam cum să fac cu al doilea.

— Ce cauți pe aici? Nu ești membru, nu-i așa?

— Tata a fost. Noroc!

— Noroc!… Hmm. Tatăl meu obișnuia să spună: „Parcă ai plonja într-un loc răcoros”. O vreme, savurarăm licorile răcoritoare.

— Cum de ai ajuns în tabăra lui Steve La France?

— M-a convins Michelle.

— Cred că pentru Steve relații publice înseamnă să nu te scobești în nas.

— Le spune oamenilor ceea ce ei vor să audă, zâmbi Georgia. Dar e puțin sărit de pe fix.

— La fel ca și taică-său. Frank La France obișnuia să bântuie întrunirile orășenești, precum fantoma lui Andrew Jackson. „Țării ăsteia îi

lipsesc mai mulți câini și mai multe puști”. L-a înnebunit pe tata cu bugetul școlar. Bineînțeles că pe vremea aia oamenii mai credeau că odraslele lor capătă o educație pe măsura banilor plătiți; așa că, în clipa în care bătrânul „Arme și Câini” rămăsese, într-un târziu, fără elan, oamenii aprobau bugetul și toată lumea era suficient de mulțumită ca să-l realeagă pe tata.

— Steve nu e „Arme și Câini”. Se descurcă excelent trăgând foloase din unicul său atu: oamenii îngroziți de taxe și de impozite. Steve reprezintă subiectul ideal al unui reporter – o poziție clară, asupra unei singure idei centrale.

Am aprobat, dând afabil din cap. Amândoi înțelegeam că relațiile publice necesită o loialitate în public față de client. Am mai băut câte puțin, mulțumiți de universul pe care îl împărtășeam în afara granițelor orașului.

— Doctorul Greenan mi-a spus că „Arme și Câini” racolează noi alegători.

Georgia ridică din umeri.

— Apă de ploaie? am întrebat.

— Nici măcar. Așa cred, zise, apoi se lumină la față. L-am convins să o provoace pe Vicky la o discuție. Steve are numai de câștigat. Vicky pierde, dacă refuză. Și va pierde și mai mult, dacă acceptă.

— Te-ai ocupat și înainte de campanii politice?

— M-au angajat pentru așa ceva, spre sfârșitul ultimei campanii a lui Bush.

— Cred că a fost o experiență neplăcută.

Georgia descrise însuflețită o stare de spirit care semăna cu ultimele ore ale anturajului țarului, în timp ce revoluționarii se apropiau. Am mai comandat un rând.

— Mulțumesc. Noroc! Erau atât de izolați. M-am certat aprig cu oamenii care nu voiau să vadă ce se întâmplă. Relațiile publice acționează în două sensuri: sigur că trebuie să scuipi vorbe, dar, la naiba, Ben, trebuie să mai și *asculți.* Se îmbătau cu apă rece. Nu trebuia decât *să privești* fețele celor

din mulțime, ca să-ți dai seama. Sau să discuți cu oricine într-un restaurant.

— Dar a atras ceva mulțime când a fost în turneu cu trenul, nu-i așa?

— Și funeraliile lui Lincoln au atras mulțimea. Ăia n-au venit să voteze! Au venit să vadă un apus de soare. Of, Ben. Ce scandaluri! Și, după aceea, ce învinuiri! Au suferit oameni nevinovați.

— Ai avut și tu neplăceri?

Georgia luă de pe tejghea paharul și dădu pe gât băutura tare.

— De pe urma soțului.

— Poftim?

— El m-a făcut să sufăr. S-a folosit de situație ca să mă convingă să abandonez slujba. Eram cam zguduită – vreau să spun conștientă că o făcusem de oaie.

— Adică? Doar n-a fost vina ta că Bush a pierdut.

— Dacă eu mi-aș fi făcut treaba ca lumea, aș fi reușit să-i conving pe oamenii lui să nu comită anumite greșeli… Nu te mai uita la mine ca un psihiatru: *știu* că am un sentiment exagerat al vinovăției. În orice caz, nu eram în apele mele, iar Rick începuse să mă piseze cu copiii. Seară de seară: „Hai, Georgia, gândește-te. Dacă nu avem copii acum, nu o să-i mai facem niciodată, da-dam, da-dam, da-dam”. Știi șpilul, probabil de la Vicky.

Am dat din cap. Cu siguranță că îl știam de la Vicky, care, deși mai tânără decât Rick și Georgia, începuse să fie îngrozită la gândul că nu va avea niciodată un copil.

— Până la urmă am cedat și uite unde am ajuns. Suntem trei: eu, Rick și micul Ian… Nu mi-a venit să cred când mi-a propus să ne mutăm aici. Până atunci locuiam în Darien. Puteam merge pe jos până la New York. Era și mama aproape, mă ajuta cu copilul, aveam o viață – știi, viața noastră proprie, mă înțelegi, Ben.

— Newbury e un loc minunat pentru a crește copii.

— Minunat pentru copii. Minunat pentru tată. Minunat pentru mamă – uită-te la mine, abia reușesc să ajung zilnic până la club. Noroc cu dădaca. Cum de am ajuns să vorbesc despre chestiile astea? Iartă-mă… La ce te gândești?

— Mă gândeam că ori mănânc, ori trebuie să mai beau ceva.

De fapt, începusem să ezit. Georgia era o femeie interesantă și cu capul pe umeri, o persoană de treabă pe care scria „vulnerabilă”.

— Mie mi-e bine, zise ea, dar se uită în paharul gol și păru ușurată când mai comandai un rând. Apoi mă întrebă: De ce vrei să mă îmbeți?

• Capitolul 25

— Hai să mâncăm un hamburger la bar.

— Cred… Comandă-mi niște ton cu pâine prăjită. Vin imediat.

O luă din loc către toaleta femeilor. Am comandat mâncarea. Barul se golise; lumea plecase către salon. Rămăseserăm singuri, cu excepția barmaniței, care mai făcea și treabă, pe lângă faptul că trăgea cu urechea.

Georgia se întoarse cu ochii strălucind, toată numai zâmbet.

— Au plecat cu toții. Doar noi am mai rămas, spuse ea.

— Și barmanița.

— Ea trebuie să rămână, nu?

Iisuse, mi-am zis. A tras o porție de cocaină la toaletă.

Întotdeauna am susținut că dependența e o boală. Cu siguranță că nimeni din cei care au lucrat pe Wall Street în anii optzeci nu era străin de droguri. Eu însumi avusesem propria-mi relație apropiată cu alcoolul, dar stând în club, alături de Georgia, am simțit-o mai apropiată ca niciodată. Amintirea lui Reg mă năpădi. Înainte de a se înscrie la Alcoolicii Anonimi, probabil că lua și el masa aici, dar nu se mulțumea doar cu băutura.

— Deci, de ce vrei să mă îmbeți, Ben?

— Și eu mă îmbăt, împreună cu tine, zisei. Acesta era adevărul, în ciuda băuturii pe care reușisem să o vărs.

— Încerci să mă seduci?

— Nu.

— Cam așa arată.

Întotdeauna am preferat să fac tentativele de seducție când sunt treaz. E valabil și pentru cele pe care doream să le seduc.

— Eu, nu.

— În cazul ăsta, am liniștit-o, suntem amândoi în siguranță.

— Minunat. Hai să fim prieteni, zise ea, aplecându-se peste masă; ne-am strâns mâinile îndelung. Atunci, de ce vrei să mă îmbeți?

— Spune-mi tu.

Pe vremea când eram înconjurat de droguri, care nu m-au încântat niciodată, am observat că principalul folos tras de pe urma cocainei de către cel care o priza era faptul că vocea îi devenea minunată, iar urechile refuzau să mai asculte. Georgia se bucura de un efect asemănător, dându-mi răspunsuri lungi, paragrafe întregi, care galopau precum ogarii, caii și călărețiii la vânătoarea din Plainfield, pe urmele unui miros puternic de vulpe.

Și trează, era o vorbitoare talentată, care folosea propoziții pline de miez. Amețită, se autodepășea. Începu cu istorisirea evenimentelor mai apropiate: cum i-am lăsat eu un mesaj; întâlnirea noastră de la bar; ce am hotărât să bem și cât am consumat. Urmă un „referat” despre fiecare rând nou în parte, cu observația că eu aveam obiceiul să mănânc măslina de fiecare dată, în timp ce ea le alinia pe masă, pentru a ține socoteala paharelor.

Alunecă apoi către o discuție auzită despre amestecuri delicioase de gin, cum ar fi Burnett și Beefeaters, în continuare, discredita martini-ul cu vodcă, pe cei care beau așa ceva și barbarul obicei – cuvintele îi aparțin – de a înlocui lămâia stoarsă, cu măsline. La digresiunea următoare vorbea de tatăl ei, cel care îi făcuse cunoștință cu martini-ul. Tatăl ei învârtise multe și ea abia aștepta să mi le descrie pe fiecare.

Am întrerupt-o, remarcând că și Vicky McLachlan făcuse cunoștință cu alcoolul în exact aceleași condiții, doar că băutura preferată a tatălui ei fusese berea. Georgia păru că ascultă atent. Ciulise urechile, dădea din cap, zâmbea, dar nu se oprea din vorbă.

Sosi mâncarea. Hamburgerul meu se răci, iar peștele ei se încălzi. Într-un târziu, se uită la farfuria ei la fel de mirată ca unul care nu observase apariția unui elefănțel, și zise:

— Doamne, ce foame m-a apucat!

Încă nu răspunsesem la întrebarea de ce încercam să o îmbăt. A lăsat-o să termine pe jumătate sandvișul cu ton, apoi am zis:

— Georgia, pot să te întreb ceva?

— Ce?

Efectul cocainei trecuse și începea să se simtă cam dărâmată.

— Nu vreau să te necăjesc.

— Of, Ben, sper că nu deschizi din nou discuția aia, nu-i așa?

Acum părea chiar speriată.

— Iartă-mă.

— Te rog, nu începe. Te rog, Ben.

— Trebuie să te întreb un lucru.

Lăsă să-i cadă sandvișul, își șterse gura cu un șervețel, pe care începu apoi să-l mototolească pe tejgheaua barului.

— Te rog să nu pleci, spusei eu.

— Ești viclean. Asta nu-mi place la tine.

— Îmi pare rău.

— Dar ești un om blând. Asta îmi place.

— Am intrat într-o mare încurcătură. Cineva la care țin poate să o pățească și cineva la care am ținut a murit. Așa că sunt îngrijorat, mă simt vinovat și încerc să găsesc o cale de rezolvare.

— Urmezi vreun tratament?

— Nu. Acum ascultă-mă…

— Poate că nu ți-ar strica.

— Mai încolo. Auzi! Hei, te rog să nu pleci.

— Mă duc doar până la toaletă. Vin într-o clipă.

— Nu poți să mai amâni doza?

Se întoarse spre mine cu sprâncenele ridicate, rostind un elaborat: „Poftim?”.

— Las-o baltă, Georgia. Îi poți păcăli pe țărănoii ăștia, dar cu mine nu ține.

— Mi-e teamă că nu pricep.

— Te-am rugat să-mi răspunzi la întrebări, înainte ca să te duci la toaletă, și să prizezi cocaină.

Îi tremurau buzele.

— E treaba ta ce faci cu tine, am continuat, dar cocaina la ora prânzului poate deveni o problemă, ca să-i zicem doar așa.

— Habar nu ai cum este.

— Nici nu pretind că aș avea. Un lucru vreau să-ți spun: petreci prea mult timp singură. Ai nevoie de oameni – și nu mă refer la mesele cu gașca lui Michelle. Ăia n-or să te mai invite, dacă te prind când tragi o doză.

— Susan a făcut-o, șopti ea.

— Mă așteptam. E mai greu să fraierești o soră medicală. Dar eu nu o includ și pe ea în gașca lui Michelle. Susan e prea ocupată cu munca. Ia loc. O cafea? Un desert?

— Ambele, murmură ea.

Am comandat, sperând că plăcinta cu frișca va mai elimina din drog. Am așteptat, tăcuți, să ne aducă ce-am comandat.

— Te înșeli, zise ea.

— În ce privință?

— Unii dintre ei iau cocaină.

— Știu. Dar nu la masa de prânz.

— Michelle e băgată bine în chestia asta. De la ea mă aprovizionez, când nu ajung până la New York.

— Serios? Cumperi de la ea?

— Dacă n-am încotro. Când ia pentru mine, probabil că se aprovizionează și pentru ea și pentru Duane.

Nu mă gândisem prea mult la modul de procurare, dar evident că cineva trebuia să o vândă.

— Și Bill cu Sherry? am întrebat.

— Doar la petreceri.

— Susan și Ted?

— În niciun caz.

— Rick?

Se încruntă.

— Rick e tributar concepțiilor anului 1958. Știe că beau cam mult, însă dacă m-ar prinde că trasez dâre pe masa din bucătărie, și-ar închipui că experimentez un nou aluat și s-ar bucura foarte tare.

— Au luat cocaină la petrecere?

— Of, Doamne, a fost atât de plictisitor. La un moment dat, m-am gândit că iadul trebuie să fie ca un sfârșit de săptămână, petrecut cu țăranii de pe aici, când se dau mari. Michelle presărase dâre în *jurul* jacuzzi-ului, înțelegi. Ideea era să miroși drumul, mergând în cerc, în timp ce te aflai în apă. Bill Carter a făcut valuri și a transformat cocaina de două sute de dolari în lipici de librărie.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Doamne, Michelle făcea ca trenul.

— Și Rick, cum de-a acceptat?

— El era sus cu Sherry. Oh, Ben, ar trebui să-ți vezi figura. Uită-te în oglindă.

M-a răsucit către oglinda de la bar și mi-am văzut falca căzută. Am îngăimat:

— Sunt uluit. Adică, auzisem zvonurile, dar tot nu-mi venea să cred. Ești sigură?

— Suficient pentru a-mi strica seara.

— Vrei să spui…

— Eu nu m-am dus acolo ca să fac schimb de bărbați. Doamne, numai gândul mă înfioară. Ieeaah! Cu Duane! Sau Bill? Ce naiba! Oi fi având eu problemele mele, dar căutarea disperată a unei aventuri nu se numără printre ele

— Ted?

— *Ted*? Glumești. Ted și cu Susan au fost sudați cu aparatul când s-au luat. Parcă ar fi frați siamezi. Nici să vrei și nu poți să te bagi între ei, iar dacă te străduiești prea tare, riști să îți taie amândoi gâtul. Nu crezi că e înspăimântător?

— Nu.

— Eu, da. Îmi place de ei. Și îi admir enorm. Nu am întâlnit pe nimeni care să suporte mai bine o înfrângere. Dar nu mi-ar plăcea să se înfurie pe mine. Ted cel tăcut? Ooooohh. Și Susan? Ai văzut-o cum apare dintr-o dată, parcă se materializează din ceață? Am dreptate?

— Cam cât să fi fost ceasul, când Rick era sus – dacă era – cu Sherry?

— Vreo unșpe.

— Înainte ca Reg să vină la petrecere?

— Da

— Cât timp au stat acolo?

— Nu prea mult. Rick e ca un iepuraș.

Poate că ei erau perechea pe care o auzise Vicky. Sau poate că nu. Am întrebat:

— Dacă tu nu ai făcut schimb, atunci Bill cu cine s-a dus?

— Bill era făcut praf de la Pietrele alea funerare. Mă îndoiesc că a observat ceva. Sau n-a vrut să vadă. Lui Sherry îi cam plac bărbații. Între ea și Bill există un fel de acord tacit.

— Știi toate chestiile astea, sau doar le presupui? În fond, nu ești de multă vreme în oraș. În comparație cu ceilalți. Cu toate acestea, se pare că ești pornită pe toți. Îi faci în toate felurile.

— Oamenii uită de existența ta, atunci când se pilesc, spuse Georgia zâmbind. Uneori când stau cu fetele la masă, parcă nici nu aș fi acolo.

— Reg a intrat în jacuzzi?

— Nu. Se învârtea pe acolo.

— A mirosit și el ceva „dâre”?

— Nimeni n-a mai mirosit nimic, după ce Bill le-a stropit ca o morsă, râse Georgia.

— Michelle s-a supărat când l-a văzut pe Reg?

— Nu. Ea avea ceva „ca lumea” cu el.

— Ceva „ca lumea”?

— Erau apropiați, zise Georgia încercând să-și încrucișeze două degete pentru a-mi arăta cât de apropiați erau, însă degetele n-o ascultară.

— Cât de apropiați?

— Prieteni. Amici.

— Amanți?

— Nu cred.

— Dar ea mi-a spus că era furioasă. Mai ții minte, la Connie, când a zbierat la Duane că Reg venea întotdeauna să se strice petrecerile?

— Erau apropiați. Amici, prieteni, tovarăși.

— Dar nu și amanți?

— Nu păreau, zise Georgia, scuturând din cap. Cel puțin, asta e impresia mea.

— Și Duane, ce părere avea?

— De asta nu cred că erau amanți. Duane părea să încurajeze relația dintre ei, de parcă îi făcea plăcere. Așa cum ziceai și tu, ei se cunoșteau de multă vreme, Ben. Ca și cu tine, de când erați copii.

— Parcă Michelle i-a zis lui Reg să plece.

— Nu. Nu așa s-au petrecut lucrurile. Reg se tot fâțâia de ici-colo. Până la urmă, Michelle a ieșit din jacuzzi și i-a spus. „Hai să-ți fac o cafea”. Și-a aruncat un halat pe ea și au plecat la bucătărie.

— Doar ei singuri?

— Nu știu exact.

— Cum adică? Ah, Sherry și Rick s-ar fi putut să-i fi însoțit.

— Sau Ted cu Susan.

— Ăștia unde mai erau?

— Nu știu. Ei au cam dispărut, după ce s-au presărat dârele. Susan nu e de acord. Eu credeam că asistentele se apucă de droguri – datorită ușurinței de a le procura –, dar nu și Susan.

— Ted și cu Susan nu prea aveau ce căuta pe acolo, nu crezi? Nu tu schimb, nu tu drog. Ce altceva mai puteau face?

— Să bea. Susan cred că a dat pe gât vreo trei Pietre funerare, fără să clipească. Ted ținea pasul cu ea, pahar după pahar. Apoi mai sunt afacerile, adăugă Georgia într-o doară.

— Adică?

— Ei încercau să reintre în joc – Iisuse, tu chiar nu știi nimic, nu-i așa?

I-am dat dreptate, ca s-o fac să vorbească în continuare, deși nu mă prea mira că Ted și cu Susan curtau familia Fisk pentru a reîncepe construcția caselor. Am întrebat-o:

— Au discutat despre proiectul de pe Mount Pleasant?

— Mai întâi au ascultat. Duane și Bill îi tot întrebau ceva despre problemele zonale. Trebuie să recunosc că nu am mai fost atentă, atunci când au început să vorbească despre amplasamente și grade.

— Îi cereau ceva anume lui Ted?

Eram interesat de răspuns și din cauza faptului că Ted era comisarul zonal care stabilea variantele. Nu îmi folosea la mare lucru, dar nu strică niciodată să știi cine pe cine favorizează în numele progresului.

— Ei o țineau întruna: „Ce nevoie aveam de loturi de patru hectare, când trei sunt destule?”

— Împărțirea suprafeței în loturi de câte trei hectare le-ar permite să mai construiască încă douăsprezece case pe terenul lor.

— Sună a bani.

— Vreun milion… Reg s-a băgat în discuție?

— Părea că nici nu-i pasă. Era trist. Parcă stătea să plângă. Când Michelle l-a condus către bucătărie, arăta ca un prizonier în drum spre scaunul electric.

— Ai rămas cu Duane și cu Bill în jacuzzi?

— Exact.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Bill a întrebat dacă îi pot împrumuta puțin costumul meu de baie.

Mă gândisem la existența costumelor de baie, dar nu întrebasem:

— Și?

— Eram suficient de amețită ca să am impresia că reprezenta cel mai nostim lucru pe care l-am

auzit vreodată. Am început să râd atât de tare, încât era cât pe ce să mă înec. Marele Bill mi-a sărit în ajutor, profitând de ocazie ca să mă pipăie. Am încercat să-l îndepărtez, dar tipul are forță și, în plus, băuse zdravăn. Mi s-a făcut frică și l-am mușcat.

Tăcu o vreme, jucându-se cu paharul gol, apoi zise:

— N-ar trebui să beau cu bărbații.

— Ce a făcut?

— A sărit ca ars și mi-a dat drumul. Apoi s-a întors către Duane și i-a zis: „Hai, Duane, dă-mi o mână de ajutor”… Mi-era atât de frică, încât m-am trezit de-a binelea. Aripa casei în care se desfășura petrecerea se afla la mama dracului, în capătul cel mai îndepărtat, iar eu rămăsesem singură cu ei. M-am gândit că, chiar dacă aș țipa, nu mă va auzi nimeni.

— Mă mir că Bill a făcut una ca asta.

— Tata spunea mereu: „Ai grijă când bei cu bărbații”. Georgia se cutremură și ochii i se umplură de lacrimi. Nu pot să te fac să înțelegi, Ben, pentru că și tu ești bărbat, cât de înspăimântătoare e o asemenea situație. E groaznic să fii singură și să știi că unica ta salvare e Duane, care stă și se holbează la tine… Apoi Bill se așeză în așa fel încât să fiu între ei doi și îl întrebă pe Duane: „Ești gata?”… Am zis: „Potoliți-vă, băieți”. Bill a izbucnit în râs: „Hai, Duane, asta e atât de beată că nici nu o să țină minte, iar noi suntem la fel de beți încât o să uităm. Ha. Ha. Ha.” Duane zise: „Du-te naibii, Billy”. Doar atât. „Du-te naibii, Billy”. Apoi Duane, cavalerul meu în armură strălucitoare, a ieșit din apă și a șters-o din încăpere.

— Unde s-a dus?

— Bănuiesc că în bucătărie.

— Și te-a lăsat singură, cu Bill?

— Bill a zis: „Glumeam, doar”. Știam că minte, dar i-am răspuns: „E în ordine”. Ne-am reașezat în

apă – uitându-ne crunt unul la celălalt. Bill alunecă de pe locul său și începu să se scufunde. Apa îi astupă nările și începu să tușească. În clipa următoare, își făcu apariția Sherry; părea satisfăcută. Îl înghionti pe Bill din spate. Apoi se strecură înăuntru și Rick, arătând al naibii de vinovat. Cineva a umplut paharele și totul s-a calmat.

Georgia se ridică de pe scaunul de bar, sprijinindu-se de tejghea: „Vin imediat", îmi zise. Își luă geanta și-și croi drum către toaletă. Se întoarse cu fața destinsă și cu ochii limpezi.

— Ei, mi-am mai revenit. Deci, unde rămăsesem? Ah, da.

Pornirăm iarăși, la galop, în urmărirea vulpii peste coclauri. Năucit de debitul ei, reușii totuși să rețin câteva lucruri: Susan cu Ted s-au întors în sala de petreceri și au intrat în jacuzzi, alături de Georgia, Rick, Bill și Sherry Duane s-a dus în bucătărie și a reluat zdrăngăneala la suprasolicitatele-i mixere, preparând o nouă rundă de Pietre. S-a vorbit în treacăt despre cât de amărât părea Reg; Michelle lipsea în continuare din cameră, și s-a făcut haz pe seama cocainei inundate de Bill Carter.

— Lui Duane nu i-a părut rău?

— Duane râdea, cot la cot cu noi – cred că nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi plătit el marfa. E mult mai deschis decât Michelle, mai generos. Știu că despre Duane se crede că e un afacerist încăpățânat, și așa mai departe, dar de fapt e blând ca o pisicuță în comparație cu Michelle; mulți nu își dau seama de la început, pentru că îl văd doar ca o huidumă care bea bere și face pe șeful.

— E și greu să-ți dai seama, zisei eu ironic, dar urechea Georgiei era blocată cu drog, așa încât continuă să turuie.

— Michelle s-a întors singură din bucătărie, fără Reg, apoi s-a băgat în jacuzzi, între Duane și mine. „Unde-i Reg?" o întrebă Duane. „În bucătărie".

„Cum se mai simte?”” „Zboară”, zise Michelle. „Pe bază de ce?” „Nu știu. M-am dus până la baie și când m-am întors l-am găsit zob. Tot e bine că a început să se mai înveselească. I-am spus să vină și el încoace” „Să mă duc să văd ce face?” „Dacă s-a pleoștit de tot, adu-l încoace”, îi răspunse Michelle. „Mi-a promis și mie că vine”, zise și Susan…

— Stai o clipă, am întrerupt eu relatarea Georgiei, Susan a fost și ea, în bucătărie, cu Reg?

— Așa se pare.

— Și Ted?

— Sudați cu aparatul. De fapt – acum mi-am amintit – Ted chiar voia să-l ia de acolo, dar Duane a sărit primul afară din apă și a spus că se duce el.

— Și s-a dus?

— A lipsit multă vreme – cel puțin așa mi s-a părut mie. Nu-mi păsa de nimic până în clipa când Rick a intrat în apă, lângă mine, și a încercat să mă atingă. Mi s-a făcut scârbă! Am înotat până lângă Susan și am închis ochii. Apa caldă se învolbura. Pietrele funerare se rostogoleau pe gât. Discuțiile alunecau, părerile erau pro și contra. Dintr-o dată, Duane năvăli în cameră, și zbieră la Susan: „Vino repede! Reg a pățit ceva.”

• Capitolul 26

— Duane era atât de agitat, că îi ieșiseră ochii din orbite – continuă Georgia. Susan nu înțelese ce voia, așa că el a continuat să zbiere: „Ești asistentă. Ești de meserie. Fă ceva!”… Susan a sărit afară din apă și a luat-o la fugă. Ted s-a luat după ea, împleticindu-se. S-au dus apoi și Michelle, Bill și Sherry. Am rămas în jacuzzi, doar cu groaznicul meu soț, care m-a întrebat: „Crezi că ar trebui să mergem și noi?” I-am zis: „Îndrăznești să vorbești cu mine, târâtură?” El: „Ce s-a întâmplat, dragă?” I-am răspuns cu tradiționalul: „Știi tu ce s-a întâmplat.” Apoi a mai stat puțin, a ieșit din apă și a luat-o către bucătărie.

— Te-a lăsat singură în jacuzzi? Plecaseră cu toții, nu?

— Singură, în sfârșit! Doamne, ce bine îmi părea că s-au dus. Apa era ca mătasea și aerul nopții pătrundea pe fereastră. Am oprit jetul de apă, ca să ascult greierii. Am stins câteva lumini, ca să pot vedea stelele. Deasupra capului meu, în oglinda din tavan, puteam admira o fată frumoasă, tolănită în apă ca o nimfă. Eu eram fata. Păream atât de frumoasă. Părul ud mi se lipise de față. Crezi că am luat-o razna, Ben?

— Nu erai curioasă să știi ce se petrece în bucătărie?

— Nu-mi păsa. Până la urmă, văzând că nu se mai întorc, mi-am scos costumul de baie și m-am tolănit în pielea goală, contemplându-mă mută de admirație. Apoi am intrat la idei – mi-am adus aminte de ce plecaseră cu toții în bucătărie. Se întâmplase ceva cu Reg. Și țipetele lui Duane, care-o chemase pe Susan. Stai puțin, mi-am zis. Parcă s-a rupt vraja. Am țâșnit din apă, m-am șters, m-am îmbrăcat și am pornit-o spre bucătărie. Scena pe care am văzut-o acolo – continuă Georgia – n-o s-o uit câte zile voi avea. Îl

culcaseră pe Reg pe podea. Susan era aplecată deasupra lui și îi băga o lumină în ochi. Duane se smiorcăia: „Te rog, Susan. Te rog, salvează-l”… Susan era de o blândețe uimitoare. A stins lanterna și l-a îmbrățișat pe Duane ca pe un copil, zicându-i: „S-a dus, Duane. Îmi pare rău”. Michelle părea ca de ceară – lipsită de viață, ca o stană de piatră. Bill și cu Sherry se susțineau unul pe celălalt. Rick arăta de parcă tocmai fusese concediat. Mi-a fost milă de el. Îl cunosc bine…

— Și Ted, ce făcea?

— Ted stătea acolo, ca Gregory Peck în filmul *Pe plajă*: „Îmi pare rău, australienilor, dar am avut o mică problemă în emisfera nordică”.

Chicoteala Georgiei era doar preludiul plânsului. Curând își ștergea lacrimile cu șervețele de cocteil, continuând aproape mecanic, cu o voce stinsă:

— Bietul Reg. Săracul de el. Ben, îl văzusem cu câteva minute mai înainte, în salonul unde petrecusem, și *acum* arăta ca o păpușă de plastic. Pielea îi era albăstruie. Ochii mari, deschiși, se holbau la tavan. Știi, nu îl cunoscusem prea bine – începusem să schimbăm câteva vorbe înainte ca Janey să-l părăsească – dar era *de treabă.* La fel ca tine, Ben, era blând. Și deștept. Reușise să facă ceva în viață – nu era un nenorocit de băutor de bere, care să zacă pe canapea. Își dădea interesul. Și, deodată, mort. M-O-R-T de-a binelea. Și lor nu le păsa. Exceptându-l pe Duane.

— Parcă ziceai că erau supărați cu toții, o întrerupsei eu.

— *Paralizați.* Șocați. Dar nu le păsa. Lui Duane, da. Duane grasul, Duane băutorul de bere smiorcăia ca un copil. M-a molipsit și pe mine. Stăteam acolo, încercând să-l plâng pe Reg, dar de fapt îl plângeam pe Duane. Am tot așteptat ca Michelle să-l liniștească, însă ea parcă părea în transă. Dar când și-a revenit, Doamne, ce-a mai intrat în priză.

„Ce ne facem?” a întrebat Michelle. Nu i-a răspuns nimeni. Chiar, ce dracului *puteam* face? Michelle murmură: „Trebuie să facem ceva, Duane. Dar ce?” Duane se opri din plâns. „Am dat de dracu”, a spus Bill Carter. Remarca asta îi trezi la realitate. Cum ziceai și tu, Ben, la petrecerea lui Connie, dintr-o dată ne-am dat seama cu toții că ne aflam într-o situație cumplită.

— Dar tu, tu ce gândeai? am întrebat-o eu.

— Eu? Mi-am dat seama că o să fim prinși. Am știut asta din clipa în care l-am văzut cum zace pe jos. Parcă și vedeam reportajul la televizor: mai întâi un prim-plan cu Strada Principală, apoi catargul, magazinul general; planuri apropiate cu jacuzzi-ul filmat într-un unghi mare: cupluri prospere, amatoare de petreceri cu „cătușe”; apoi parcă îl auzeam pe Procurorul general cum mă întreabă: „Și tu, doamnă Georgia Bowland, ce i-ai făcut prietenului tău care a murit?” Știam că totul s-a sfârșit.

— Michelle era de altă părere, am insinuat eu.

— Ea zbiera întruna: „Ce ne facem? Ce ne facem?”

— A cui a fost ideea să mutați cadavrul?

— Nu mai știu. A mea în niciun caz.

— Haide, Georgia. Erai acolo. Cineva a preluat până la urmă conducerea.

— Eram acolo în proporție de zece la sută. Răvășită. Bărbatu-meu tocmai mă înșelase cu blestemata de Sherry Carter. Eram înspăimântată, și pe deasupra și amărâtă, pentru Duane.

— Georgia, ești o femeie nemaipomenit de deșteaptă. Trebuie să fi observat când lucrurile au început să se miște.

— Ei bine, n-am observat. Lucrurile au început să se agite, dintr-o dată. Băieții l-au luat de pe jos și l-au așezat pe un scaun.

— De ce?

— Habar nu am.

— Cine le-a dat ideea să-l așeze pe scaun?

— Chiar contează? Era moale ca o păpușă. Totul părea grotesc. Rick nu a fost în stare să-l atingă. Duane și cu Bill l-au așezat.

— Contează. Cine le-a spus să-l ridice pe Reg?

— Nu știu. Nu-mi amintesc nimic. Doamne!…

— Ce-i?

— Tocmai mi-am adus aminte ceva: Duane și cu Bill își puseseră mănuși.

— Mănuși?

— Mănuși de grădinar. Acum îmi dau seama. Era logic. Amprentele.

— Știau deci ce urmau să facă. Cineva a dat tonul. Cine?

— Nu știu. Abia acum m-am gândit la mănuși. Probabil că le luaseră din camera lui Duane, acolo unde își ținea bocancii plini de noroi. Dar mănușile erau curate. Ah, da, acum știu ce am gândit: „Noroc că au mănuși curate; dacă erau murdare, ar fi lăsat urme”. Incredibil, cum am putut să uit totul.

— Dar n-ai uitat cine a dat tonul.

— Ba da.

— Dirijorul a fost cineva de care îți place mult. Mai mult decât de ceilalți. Pe care îl admiri. Știi la cine mă refer.

— Nu mă obliga să fac asta, Ben, zise Georgia, izbucnind în plâns.

— Nu te oblig să faci nimic. Tu știi cine le-a spus să salte cadavrul.

Se ridică împleticindu-se și se feri de mine când m-am întins să o ajut.

— Nu! protestă ea.

— Liniștește-te. Îmi dau seama cine a fost. Exista o singură persoană care știa ce avea de făcut. Așezarea cadavrului pe un scaun era de cea mai mare importanță. Dacă nu se făcea, puteați fi descoperiți. Medicul legist și-ar fi dat imediat seama că a fost mișcat din loc cadavrul.

— Asistenta medicală, șopti Georgia.

— Bineînțeles, Susan, am zis eu. Era singura care știa că trebuia mutat cadavrul cât mai repede – în poziția în care intenționați să-l lăsați în final. Ca asistentă, era și singura în stare să-și păstreze sângele rece într-un moment de panică.

— Hei, asta nu înseamnă decât că poate lua rapid decizii.

I-am dat dreptate, ca să o mai calmez. Adevărul era să Susan a reacționat fără să stea pe gânduri. Și foarte înțelept. Trebuia să-mi pun întrebarea dacă nu cumva plănuise totul. Am ținut-o de mână îndelung pe Georgia. Apoi i-am zis:

— Toată discuția asta rămâne între noi. Îți sunt într-adevăr recunoscător că m-ai ajutat.

Ea respiră adânc, apoi spuse:

— A fost cam ca atunci, la cină: distractiv, înainte de a deveni apăsător.

•

Sherry Carter se afla într-o rulotă de construcții așezată lângă un șantier de renovare a unei vechi case de locuit, care până în 1930 fusese fabrică de cherestea. Eu o vândusem noilor proprietari, o pereche din New York – el doctor, ea avocat – care aveau o impresionantă colecție de obiecte de artă și mult mai mulți bani decât minte. Întregul cost al reparației făcute de Bill urma să depășească de vreo două ori valoarea de pe piață a casei – asta dacă îmi mai trebuia vreo dovadă că pasiunea învinge rațiunea.

Sherry plesnea furioasă tastele computerului. Biroul ei era curat. Cutia pentru corespondența privată se golise, cea pentru expedieri se umpluse. Pe perete atârna un telefon și o listă cu vânzători de materiale și cu contractanți. În capul listei cineva mâzgălise numărul de telefon al rulotei. Sherry purta pantaloni, o cămașă albastră de lucru și, din câte am putut să-mi dau seama, în clipa în care își împreună mâinile la ceafă și se întoarse zâmbind către mine, nu purta sutien.

— Ia-te-te, cine a venit! Bună, Ben. Bill tocmai a plecat. S-a dus la depozitul de bușteni. Cola? întrebă ea aplecându-se și scoțând două doze din frigider. Noroc!

— Noroc!

— Am impresia că ai luat un prânz „lichid”.

— Am trecut pe la club. Am băut câteva pahare cu bunicul lui Scooter.

— Chiar mai multe!

— N-am nimic, am zis eu, deși simțeam un gust sălciu de gin în gură și mă usturau ochii.

— Și ai venit acum să-ți găsești un partener mai apropiat de vârsta ta? întrebă ea, făcându-mi cu ochiul.

— Când se întoarce Bill?

— Peste câteva ore. Pot să-ți fiu de vreun ajutor?

— Poate te ajut eu cu ceva.

— Chiar așa? Cu ceva plăcut?

— Ceva puțin cam jenant, de fapt.

— Pentru tine sau pentru mine?

— Jenant pentru mine ca s-o spun și pentru tine, dacă ceea ce am auzit eu e adevărat.

— Despre ce-i vorba?

— Ascultă-mă, eu nu plec urechea la bârfe. Și nu-mi place să mă bag între oameni. Dar, ca prieten, trebuie să-ți spun – înainte ca Bill să afle din altă parte – că circulă niște zvonuri despre tine și Rick Bowland.

Nu aveam nici cea mai mică ideea despre felul în care va reacționa la mica mea farsă, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că o va bufni râsul. Cu atât mai puțin mă așteptam la un hohot imens de râs, cu ochii măriți, cu minunații ei dinți strălucind și cu capul lăsat pe spate. Corpul părea că i se dilată și își dublează volumul, ca apoi să se dizolve în chicoteli, în timp ce încerca să-și recapete respirația.

— De unde ai mai auzit una ca asta?

— Să înțeleg că nu e nimic adevărat?

— Că nu e adevărat? *Rick Bowland*? Ben?

Izbucni iarăși în râs și mă îmbrățișa:

— Sper că i-ai spus celui care te-a informat că e ridicol. Nu-i așa?

— N-am vrut să întăresc zvonul negând vehement.

— Rick Bowland e un slăbănog amărât. Genul meu sunt urșii mari, de tipul lui Bill. Chiar și cei mijlocii, așa ca tine.

• Capitolul 27

Cred că ar fi trebuit să fiu recunoscător că ajunsesem la vârsta asta și nu fusesem încă numit „urs”, dar nici acum nu era prea măgulitor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ținându-mă încă în brațe. Zi-i lui Sherry.

— Nu vreau să fiu un urs potrivit.

— Mă rog, nu ești un ditamai urs. Și, cu certitudine, niciun ursuleț. Așa că…

— Dar nu vreau să fiu deloc urs. Sună a gras.

— Nu la grăsime mă referem, ci la drăgălășenie. Și gata oricând, mai adăugă ea, demonstrându-mi la ce se gândea.

— Sherry, poate intră vreun tâmplar.

— Aoleu!

Se strecură pe lângă mine și încuie ușa. Apoi întrebă:

— Deci, unde rămăsesem?

— Oare ce i-o fi făcut să creadă că erai încurcată cu Rick?

— Georgia ți-a spus-o?

— Buzele îmi sunt pecetluite.

— Doamne, trebuie să stau de vorbă cu ea. Am avut eu impresia că o roade ceva. Știi, la petrecere, petrecerea *aia* – Georgia îmi aruncase o privire, de genul: „Te-ai culcat cu bărbatu-meu, cățea”. Eram atât de amețită, încât nu mi-a picat fisa pe moment.

— De ce credea Georgia una ca asta?

— Eu am ieșit să iau o gură de aer. Nu mai puteam respira înăuntru. De la amestecurile alea idioate pe care ne tot făcea Duane să le bem: Pietre funerare. Mai bine îi zicea Scârboșenie îndulcită. M-am așezat sub un copac și m-a cam luat apa. După un timp, m-au atacat țânțarii, așa că am luat-o către casă. M-am împiedicat de ceva și am căzut; era Rick, adormise pe pajiște. Dacă nu-l trezeam, îl secau țânțarii, așa că l-am împins cu piciorul, dar dormea buștean. Am îngenuncheat lângă el și l-am

scuturat de umerii ăia mici și osoși. S-a trezit mahmur și s-a uitat la mine, de parcă mă învârteam în cerc în jurul lui. I-am zis: „Hei, Rick! Scoală, dragă, înainte să te mănânce țânțarii”. „Oprește ceasul deșteptător”, a zis el și mi-am dat seama că mă confunda cu Georgia, când încearcă să-l facă să-și miște fundul, ca să nu întârzie la IBM. Eu am continuat: „Rick. Trezește-te. Hai în casă, să ne aruncăm în jacuzzi”. Dintr-o dată și-a revenit complet. Și-a dat seama că e pe iarbă, că eu nu sunt Georgia; a crezut că am pus ochii pe el. I-am zis: „O, nu. Nu, nu, nu”. El, către mine: „Ești prea gros îmbrăcată”. Cred că era o replică pe care o reținuse de la cinema, pentru că eu purtam un costum de baie foarte sexy. M-a prins și s-au rupt șireturile. Mi-au ieșit țâțele. A zis: „*Oh*, *Doamne*”, de parcă mi-ar fi făcut un compliment. Pe Sherry o bufni râsul. L-am pocnit atât de tare, de cred că l-am adormit pe loc. Păcat că n-ai fost acolo, Ben. A fost nemaipomenit. Mi-am legat costumul și am intrat înăuntru. Mă gândeam: „Uau, am culcat un tip!”

Cred că rămăsesem cu gura căscată, pentru că ea ținu să-mi explice:

— Adu-ți aminte, băusem ceva!

— Crezi că a observat cineva?

— Mă rog, se pare că Georgia. Fir-ar să fie! îmi place de ea. Nu vreau să creadă că mă țin după tăntălăul de bărbat-su.

— A zis ceva?

— Nu. Dar după ce m-am băgat în apă, a venit și Rick, care arăta ca naiba. Cred că Georgia a luat-o drept o expresie de vinovăție. Mulțumesc că mi-ai spus, Ben. Trebuie să clarific treaba cu ea.

— Sper că n-o să pomenești numele meu.

— Evident. O să-i povestesc ce s-a întâmplat, mai puțin că mi-a rupt costumul. Nu pot să-l învinovățesc pe Rick, era la fel de beat ca și mine.

— El s-a dus sus?

— Nu știu.

— Crezi că și Ted cu Susan au presupus același lucru ca și Georgia?

— Nu. Ei nu ne-au văzut când am intrat.

— Bill nu și-a făcut probleme?

— Bill?

— Bill, soțul tău.

— Bill nu e gelos nici cât negru sub unghie. Chiar dacă ar intra în clipa asta pe ușă și m-ar vedea ce-ți fac.

— Sherry!

— Ar putea cel mult să se supere.

— Sherry, ia mâna.

— … Probabil că el crede că mă joc.

— Dacă nu te potolești, s-ar putea să încep să te iau în serios.

— Îmi pare rău; doar te necăjeam. Am o slăbiciune pentru voi, urșii. Nu prea ești amuzant. Fă și tu ce fac eu.

— Ca să o încasez, la fel ca Rick Bowland?

— Bine, zise ea aruncând o privire serioasă la ceasul de la mână. Rick lipsește două ore.

M-am îndreptat către ușă.

— Ți-e frică? zâmbi ea.

— Dă-mi un telefon, când vei avea o săptămâna întreagă la dispoziție.

Speram să nu găsească niciodată o săptămâna liberă. Ar fi fost una minunată, însă n-aș fi putut să-i fac așa ceva prietenului meu Bill.

— Se poate aranja, zise ea.

— Până atunci, vreau să-ți pun o întrebare.

Își încrucișă brațele și zâmbi îngăduitoare.

— Sigur că da, Ben. Despre ce e vorba?

— Nu a vrut nimeni să sune la Poliție sau la Salvare?

— Oh, Ben! Nu renunți la povestea asta. Care-i problema ta? Te simți vinovat față de prietenul tău?

— Normal.

Sherry se uită la ușa încuiată.

— Uite care-i treaba. Nu spui nimănui. Dacă o faci, am să susțin că minți.

— De ce?

— Pentru că orice ai face, nu-l mai poți aduce înapoi.

— Cine a sunat?

— Bill a încercat.

— A încercat?

— L-au oprit.

— Cine l-a oprit?

— Ted.

— Cum adică, „l-a oprit”?

— Susan îi făcea masaj cardiac. Eu i-am zis lui Bill: „N-ar trebui să chemăm Salvarea?”. Bill a pus mâna pe telefon. Ted s-a aplecat și i-a spus ceva lui Susan. Susan a dat din cap. Atunci Ted i-a luat receptorul lui Bill spunându-i să aștepte. „Ce să aștepte”, a zis Duane, apropiindu-se. „Ce se întâmplă aici?” „Vreau să sun la Salvare și Ted mi-a spus să mai stau!” a zis Bill. Duane era zăpăcit. Apoi s-a auzit vocea lui Susan: „S-a dus”. Și cu asta, basta. Oricum nu mai conta.

— De câtă vreme îl tot masa Susan, înainte ca tu să pomenești despre Salvare?

— Ben, m-am gândit la asta de nenumărate ori. Știi ce cred că s-a întâmplat? Am văzut o asistentă medicală, care preluase controlul, care se pricepea și care își făcea meseria; și atunci mi-am zis că totul e în ordine, ea știe cum e mai bine. Eu nu sunt decât o spectatoare. Asta am și fost. Priveam un accident. Ca atunci când te oprești pe dreapta, ca să nu încurci Salvarea. Susan era ca medicul de pe Salvare.

— Așa gândesc și eu.

— Cred că asta a fost, Ben. I se putea întâmpla oricui. Eram prieteni de atâta vreme, trecusem prin multe împreună… Îți mai aduci aminte cum munceam noi prin anii optzeci; ridicam case, de parcă lumea se sfârșea a doua zi… Nu, tu nu ai fost aici. Dă-mi voie să-ți spun că atunci ne-am

distrat de minune. Eram atât de tineri. Abia trecusem de douăzeci de ani. Ted avea vaporul ăla și eram cu toții plini de bani. Cine dintre cei de aici își putea închipui că o să facem de zece ori mai mulți bani decât părinții noștri? Apoi, recesiunea ne-a lovit pe toți. Dar am trecut și prin asta. Mă rog, unii au mai dispărut, dar i-am adus pe Rick și pe Georgia în locul lor, iar ei sunt plini de viață. Lucrurile au revenit la normal – mai puțin povestea cu bietul Reg. Christoase, știu și eu? Uneori te simți bătrân. Dar am *supraviețuit.* Și aveam planuri. Și dacă tu o să reușești să găsești un fraier căruia să-i vinzi casa de pe Mine Hill Road, va fi mai bine. Cer prea mult?

— Cred că nu.

— Ben, mă crezi că nu m-am culcat cu Rick Bowland?

— Dacă spui tu.

— Ți-ar păsa dacă aș fi făcut-o?

— Bănuiesc că nu e treaba mea… Deși m-aș întreba dacă nu cumva ai făcut-o în camera de oaspeți de la etaj.

— Nu am urcat la etaj. Faptul că aș fi făcut-o cu Rick te-ar stimula să te culci cu mine?

— Nu te privește.

•

M-am dus acasă. Nu aveam niciun mesaj. Am sunat la barul lui Ramos. Barmanul îmi recunoscu vocea și mi-o dădu la telefon, chiar în clipa în care întrebam:

— Pot vorbi cu doamna președintă, vă rog?

Înainte de a întreba despre Păianjen, mi-a spus:

— Poliția a pus din nou microfoane la telefonul ăsta.

Am închis înainte ca cineva să-mi poată lua urma.

Am fiert niște *tortellini* cu ciuperci, le-am pus ulei și usturoi din belșug și le-am înfulecat. Noaptea devenise fierbinte. O boare dogoritoare sufla dinspre sud, îndepărtând aerul uscat și

răcoros cu care ne binecuvântaseră ținuturile înalte din Canada.

Nu era de stat pe verandă. Mi-am strâns listele și m-am retras în bibliotecă, în cea mai veche parte a casei, unde căminul de piatră răspândea puțină răcoare, chiar și în zilele fierbinți. Am întins hârtiile pe măsuța de citit și i-am tăiat de pe listă pe Bill și pe Sherry.

Rămăseseră Duane, Michelle, Ted și cu Susan – singurii suspecți, cei care fuseseră în bucătărie cu Reg. Simțeam că mă apropii de adevăr. Lipsea un lucru – motivul.

Luând în calcul imposibilul, m-am întors la nota de telefon a lui Reg și am studiat-o cu atenție. Am format două numere care îmi dăduseră de gândit. La niciunul nu răspunse nimeni; crezusem că voi găsi persoana care îi dăduse plasă lui Reg, la Brassee.

Biblioteca era camera cea mai liniștită din casă, izolată de zgomotele străzii. Mi s-a părut că aud o ușă. Ciulii urechile. Dușumeaua trosni în hol.

— Aici sunt, Păianjenule.

• Capitolul 28

— Vezi pe unde calci, l-am prevenit, arătându-i o ridicătură de care s-ar fi putut împiedica. Nu doream să-și rupă gâtul, tocmai când aveam nevoie de el.

Păianjenul era matahala pe care mi-o aminteam bine de la ultima noastră întâlnire: lat în umeri și aproape pătrat. Părea mai scund acum, când nu se afla deasupra mea, trăgându-mi șuturi. Pistolul de calibru 44 marca Ruger Redhawk, lipit de coapsă, îl făcea probabil să se simtă mai înalt decât era. Am recunoscut marca, întrucât Duane și Reg își cumpăraseră unele la fel, pentru vânătoarea de elani – un pistol mare și puternic, cu care puteai opri orice, chiar și un urs grizzly furios. „Cinci gloanțe pentru urs, al șaselea pentru mine", obișnuia Reg să spună.

— Văd că mi-ai primit mesajul.

— Te-ai țicnit, amice?

Și vocea mi-era cunoscută, modul în care rostea repede cuvintele, cu accentul de colț de stradă din Brooklyn.

— Cine l-a omorât pe Micul John?

— Tu.

— Termină. De ce dracu' ți-aș mai trimite vorbă, dacă aș fi făcut-o?

— Ca să încerci să mă omori și pe mine.

— Pistolul e în mâna ta, Păianjenule.

— Fii convins de asta.

— Dacă ai venit să te răzbuni, ai greșit adresa. Sunt la fel de nedumerit, ca și tine. Ce-ai zice dacă am face schimb de informații?

— Ce-ai zis?

— Eu vreau să aflu cine l-a împușcat. De aia te-am chemat. A fost o răzbunare între bande?

— În niciun caz.

— Cum adică, „în niciun caz"? Hai, intră. Stai jos. Trage-ți scaunul de colo:

Uimirea umbri fața Păianjenului. Își frecă cu pumnul lacrimile tatuate.

— Scaunul de colo, i-am spus arătându-i-l cu degetul.

Se așeză pe scaun, urmărindu-mă cu pistolul de parcă era un tun ghidat prin radar.

— Cum adică, „în niciun caz”? Popii l-ar fi împușcat cu prima ocazie.

— Popii nu s-ar fi apropiat atât de mult. Pe lângă asta, Popii l-ar fi lichidat din goana mașinii. Micul John a fost împușcat direct în cap. (Același lucru i-l spusesem și eu sergentului Bender).

— A existat cineva în care avea încredere?

— Singurul pe care se bizuia eram eu, iar eu nu l-am împușcat.

— De ce ar fi avut încredere în mine? Hai, gândește-te, Păianjenule. Cine îi era mai apropiat?

Păianjenul reflectă îndelung. Încetișor, ca la apariția soarelui după ploaie, fața i se lumină.

— Rahat!

— Ce-i?

— Cățeaua aia bogată, rosti el cu convingere.

— Care cățea bogată?

— Ea l-a împușcat pe Micul John. N-ai făcut-o tu, și nici Popii, ea l-a împușcat.

— Cine?

— Femeia Micului John.

— Cum o cheamă?

Păianjenul ridică din umeri. Pe femeia asta voiam eu să o cunosc.

— Ascultă, Păianjenule, poate îți dau ceva bani, ca să nu fi făcut drumul degeaba, și îmi spui și mie cum o cheamă pe cățeaua asta bogată.

Păianjenul avea o privire care nu prea îmi făcea plăcere. Golanii străzii sunt ca leii. Dacă nu pun gheara pe o fiară sălbatică, e vai de purcelușul care le iese în cale.

— Dă-mi ceasul.

— Ceasul? am repetat eu nedumerit.

— La dracu’ cu bănuții tăi, vreau ceasul.

— Care ceas?

— Data trecută, zise el fluturând pistolul, ziceai că ai un ceas de cinșpe mii de dolari.

— Termină, n-am de gând să-ți dau ceasul meu.

— Îți iau ceasul, zise sărind în picioare. Hai, băiete. Unde l-ai pus?

— Încercam să vă abat atenția. Nu există niciun ceas.

— Ar fi bine să fie unul, zise Păianjenul, ridicând trăgaciul.

— Bine. Este un ceas. În pod. Vrei să dau o fugă să ți-l aduc?

Ieși cu spatele pe ușă, făcându-mi semn cu pistolul. L-am ascultat și l-am dirijat jos, în holul de la intrare, apoi sus pe scări. I-am arătat ușa îngustă de lângă baia de oaspeți, care se deschidea spre scările ce duceau în pod. I-am urmat ordinul, am deschis ușa, am aprins lumina și am început să urc treptele.

Păianjenul era în urma mea. La un moment dat se apropiase într-atât, încât aș fi putut să-i zbor pistolul din mână cu un șut. Exista însă și posibilitatea de a rata. Am pășit pe dușumeaua prăfuită. I-am arătat un rând lung de saci cu fermoar, pentru haine, care atârnau de o țeava fixată de-a curmezișul.

— Acolo, într-un costum.

În pod, bunicii mei depozitaseră lucruri de care nu mai avuseseră nevoie – crosele de golf, rachetele de tenis, plus relicve ale trecutului meu, împachetate împotriva moliilor, cu gândul că va surveni vreo schimbare în cariera mea, care să coincidă cu revenirea la moda anilor optzeci. În ipoteza și mai puțin probabilă că armata ar avea iar nevoie de serviciile mele, îmi păstrasem și uniforma.

M-am întins după sacul cu obiecte de pe Wall Street.

— Stai așa! Mă lovi zdravăn cu pistolul peste umăr. Mă duru al naibii. Îl ridică, amenințându-mă

că mă va lovi din nou, savurând senzația de putere pe care arma i-o dădea. În clipa aceea deveni clar pentru amândoi că, atunci când va găsi ceasul, va sărbători victoria făcându-mi căpățâna arșice cu câteva gloanțe bine trase.

Comisesem o mare greșeală atrăgându-l aici. Pierdusem de prea multă vreme legătura cu lumea lor și uitasem că suprema lor satisfacție era aceea de a se considera stăpâni absoluți pe situație. În cele din urmă, ceasul meu va deveni o amintire a minunatului moment în care ucisese un tip în propriul lui pod. Asta, până va uita întâmplarea.

Cu ochii și cu pistolul ațintiți asupra mea, Păianjenul pipăi fermoarul sacului și-l desfăcu.

— Costumul bleumarin, i-am spus. În buzunarul din dreapta.

Păianjenul trebuia să-și întoarcă privirile, pentru a descoperi costumul albastru. Cu mâna care nu intra în câmpul său vizual am reușit să deschid sacul care conținea uniforma militară și am pipăit prin interior.

— Nu găsesc niciun ceas. Ce… Stai așa. Stai așa. Ce avem aici?

Scoase ceasul, ținându-l de curea și îl ridică încântat spre lumină.

— Uau! făcu el, apoi și-l apropie de ureche.

— Mișcă-l puțin, e automatic. Așa, foarte bine, scuturǎ-l puțin.

Păianjenul întoarse ceasul. Când văzu că limba ceasului se mișcă, i se așternu un zâmbet pe față, care îi dispăru deîndată ce auzi vâjâitul oțelului prin aer.

Se întoarse, ținând încă ceasul într-o mână și încercând să pareze cu pistolul. Ceea ce văzu îl făcu să râdă. Scosesem sabia de paradă din teacă și luasem poziția de gardă care trebuie să i se fi părut ridicolă, față de un tip cu un pistol în mână.

După cum spuneam mai devreme, dacă ar fi fost după instructorii mei de tir cu pistoletul, nu aș fi absolvit niciodată Academia din Annapolis. Noroc

cu instructorul de scrimă, care a pus o vorbă bună pentru mine. Nu că aș fi fost vedeta clasei – n-aș fi ajuns în echipă, dacă alții mai buni decât mine n-ar fi picat la diverse probe –, dar el era mândru de asaltul meu decisiv, pe care îl perfecționasem pentru a-mi compensa apărarea defectuoasă. Colegii mei de echipă nu prea aveau încredere în tehnica mea, care se dovedise, în repetate rânduri, la fel de periculoasă pentru adversarul meu, cât și pentru mine. În orice caz, reușeam să acopăr mult teren prin saltul pe care-l făceam. Păianjenul încă râdea, când i-am înfipt vârful sabiei în încheietura mâinii.

Încercă să apese trăgaciul, dar degetele i se descleștau de pe arma devenită acum prea grea. Pistolul se lovi de podea, în momentul în care el începea să simtă durerea. Urlă, trăgând lama care ieși din carne roșie de sânge.

Zbiera în continuare și, împleticindu-se de durere, ținându-se cu mâna cealaltă de încheietura rănită, încercă să apuce arma căzută.

Am făcut un pas spre el, cu vârful sabiei țintindu-i ochiul drept. Se dădu înapoi.

— De ce-ai făcut asta? țipă el.

— Un șut în cap. O față zdrobită. Și o ureche smulsă. E ceva ce nu-ți convine?

— Cu sabia? mormăi el; mai urma să-mi reproșeze că nu-i cinstit.

Am ridicat pistolul, m-am asigurat că arăt ca unul care știe să umble cu el și m-am tras îndărăt.

— OK, Păianjenule. Cine l-a împușcat pe Micul John?

— Du-te-n mă-ta!

— Păianjene, am șase gloanțe în armă. Va fi nevoie de toate până vei muri.

Se uită disprețuitor la mine, spunând.

— N-ai tu curajul ăsta.

I-am aruncat o privire a la Leavenworth. Nu-l impresionă. Mă învinsese. Nu îl puteam împușca, decât dacă m-ar fi amenințat, și el o știa. Mă

simțeam ca un polițist cinstit față în față cu un criminal de profesie care-i aruncă în față drepturile sale cetățenești, căruia nu îi rămânea de făcut decât să-l aresteze și să aștepte procesul.

În timp ce se gândea cum să mă mai păcălească, privirile lacome îi căzură pe ceasul meu, care zăcea acolo unde îl scăpase din mână, când îl înțepasem cu sabia. Ridică pantoful jegos marca Adidas, provocându-mă și se pregăti să zdrobească ceasul. Încerca să-mi demonstreze că nu sunt în stare să trag – și, calculase bine, întrucât instinctului meu de supraviețuire nu îi păsa cât e ceasul. Încă nu-mi dădeam seama de ce Păianjenul nu se gândea că voi folosi sabia.

— Ahhh! – urlă el căzând pe spate; podeaua dudui sub greutatea lui, apoi se prinse cu mâinile de gambă.

Mi-am luat ceasul. Micuța lună de pe cadran îmi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Pe burtă, Păianjene! Rostogolește-te.

I-am fluturat pistolul în față și l-am amenințat cu sabia.

— Mâinile la spate. Închide ochii. Închide-i!

Am luat un umeraș de sârmă, l-am desfăcut și am îngenuncheat lângă el, punându-i un genunchi pe spate. Nu mi-a fost ușor să-i leg încheieturile în timp ce țineam pistolul, dar până la urmă am reușit.

— Scoală-te.

Se ridică, menajându-și gamba, mai puțin sigur pe el. Două răni una după alta îl cam albiseră la față. Plus neplăcuta atingere a sârmei din jurul încheieturilor.

— Jos pe scări. Încetișor. Când ajungi în hol, mergi spre ieșire.

— Unde ne ducem?

— Facem o plimbare cu mașina.

— Unde?

— Unde ți-ai parcat mașina, Păianjenule?

— Du-te dracului.

Am luat înjurătura ca pe un avertisment că o încheietură înțepată și o gambă tăiată nu erau motive suficiente pentru a potoli un Cavaler latin din Waterbury.

— Dacă o lași pe stradă, o va verifica Poliția.

— În parcarea de la Yankee Nu-știu-cum, mârâi el.

— Înțeleaptă alegere.

— Acolo am parcat-o și data trecută.

— Nemaipomenit. Ei bine, hai să stabilim un lucru. Dacă încerci vreo șmecherie, te împușc. Ești în orașul meu. Nu trebuie decât să spun că un golan din Waterbury mi-a spart din nou casa. O să primesc o medalie pentru asta. *Capisci*?

A înțeles suficient de bine pentru a-și ține gura.

I-am înfășurat cu prosop de hârtie încheietura mâinii.

Îmi făceam griji din cauza lui Alison și a mamei ei, dar luminile erau stinse în magazie. L-am dus către Olds, cu arma în coaste. L-am așezat pe fotoliul din dreapta, m-am urcat, am dat mașina înapoi și am luat-o spre nord, pe Strada Principală, și am ieșit pe autostrada Șapte. Noaptea învălui mașina și copacii ascunseră luminile farurilor.

•

— Unde naiba mergem?

— În pădure.

— Ce?

— În adâncul pădurii.

Am condus liniștit mai mulți kilometri și am cotit-o pe Crabtree. Păianjenul întoarse privirile după luminile ultimei case, care se estompau în urma noastră. Clisa luă locul asfaltului. Am încetinit și am deschis geamurile. Aerul pătrundea ca o apă fierbinte și făcea un zumzet de parcă se declarase război între insecte. Păianjenul nu era prea încântat. Părea la fel de nefericit ca un puștan din Newbury, rătăcit pe străzile Waterbury-ului.

— Cât mai avem de mers? întrebă el holbându-se atent prin tunelul de lumină proiectat de faruri.

Apăru o intersecție. M-am oprit, am ezitat o clipă, apoi am cotit-o pe un drum forestier îngust. Olds-ul se opinti, frecându-se cu burta de pământ.

— O să rămânem împotmoliți, mă avertiză Păianjenul.

— Stai liniștit, i-am zis în timp ce mâna mea stânga se odihnea în poală cu pistolul îndreptat spre el.

Bănuiam că reușise deja să-și elibereze încheieturile. În față apăru o bifurcație. Am virat la întâmplare, am mai mers vreo doi kilometri, apoi am oprit.

— Ce faci?

Gâze enorme se învârteau în lumina farurilor. Am oprit motorul și am băgat cheia în buzunar.

— Hei.

Se auzea numai semnalul sonor care mă avertiza că lăsasem farurile aprinse: *Bong*, *bong*, *bong.* Am stins farurile, întunericul ne înveli ca o pătură.

— *Hei*!

Am coborât iute din mașină. Păianjenul se întoarse spre mine, cu ochii măriți în lumina din habitaclu, care se stinse când închisei ușa.

— Unde pleci?

N-am scos un cuvânt. Stăteam doar rezemat de un copac, așteptând să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Curând îl putui vedea foindu-se pe scaun și scoțând capul pentru a privi afară.

— Hei, strigă el, dar ori eu, ori copacii, totuna era.

Insectele se războiau. Se auzi o bufniță.

— Un' te duci?

M-am furișat tăcut prin spatele mașinii și am apărut la geamul lui.

— Vorbește, Păianjenule. Cine e cățeaua cea bogată?

• Capitolul 29

— Măiculiță! Credeam că ai șters-o.

— O s-o șterg. Cu mașina. O să te las aici, Păianjenule. Toată noaptea.

— Sigur că da. Așa să faci, omule. Trebuie să treacă cineva pe aici.

— Orice om ar trece pe drumul ăsta, te asigur că nu ți-ai dori să-l întâlnești. Sau orice *ființă.*

— Ce vrei să spui?

— Urși.

— Rahat, omule. Te ții de bancuri.

— Ai de gând să vorbești?

— Du-te-n mă-ta. Am deschis portiera.

— Hei, termină.

— *Ieși*!

— Hei, omule. De fapt, ce vrei să știi?

— Cine-i cățeaua?

— Nu știu.

— Ai spus că o cățea bogată l-a împușcat pe Micul John. Cum o cheamă?

— Nu știu, omule.

— Ieși din mașină!

— Nu. Nu, n-am întâlnit-o niciodată. Micul John o păstra numai pentru el.

— N-ai văzut-o niciodată la față?

— N-am văzut nimic, omule.

— Nu i-ai auzit nici numele?

— Nu mi l-a spus niciodată.

— Va trebui să te străduiești mai mult, Păianjenule. Altfel, plec de aici. Începe cu începutul. Cum a cunoscut-o Micul John?

— Nu știu. O păstra numai pentru el.

— Te repeți.

— Ăsta e adevărul, omule. Găsise o combinație minunată. Sex contra droguri. Ea făcea orice îi cerea el, în schimbul drogurilor.

— Parcă ziceai că e bogată.

— O încânta ideea. Bani avea. O grămadă. L-a făcut pe John să-și pună prezervativ. Îți vine să crezi? Micul John cu așa ceva. M-a amenințat că mă ucide dacă povestesc.

— Ție ți-a spus.

— Eram împreună. Mi-a spus-o o singură dată. Era amețit de drog.

— Cred că în asemenea momente ți-a spus mai mult decât atât. Tipa arăta bine?

— Cred și eu.

— Ce culoare de păr avea?

— Nu mi-a spus.

— Era chiar frumoasă?

— O frumusețe. Avea un Benz mare.

— Un Mercedes Benz?

Nu mă așteptasem la una ca asta. Michelle avea un Audi, Susan o vechitură de Colt, iar Janey una japoneză. Poate Măria sa, Greg Riggs, să fi avut un Mercedes.

— Ce culoare?

— Habar n-am. Iisuse, ce importanță are?

— E important pentru întoarcerea ta acasă.

— Întreabă-mă ceva ce știu, izbucni el neconvingător.

Își eliberase mâinile, dar numai pentru a-și masa gamba rănită, care se pare că îl deranja mai mult decât încheietura.

— Haide, omule. Hai să plecăm de aici.

— Ce fel de droguri cumpăra de la el?

— Cocaină. Heroină. Orice avea.

— Lua multă?

— Micul John nu era dintr-ăia barosanii, dacă mă înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Vindea orice porcărie pe care punea mâna. Aveam câțiva plasatori mărunți. Nu cine știe ce. Niște fraieri care își fumau marfa singuri, erau arestați și uneori chiar împușcați, dacă se înfigeau prea tare. Când lucrezi în doi, nu ai destulă forță ca să-ți faci o clientelă proprie. Dacă încercam să

punem stăpânire pe o stradă, Popii ne-ar fi ras urgent. Nu poți vinde droguri din fugă. Trebuie să ai propriul tău teritoriu. Mă înțelegi?

— Grea meserie.

— Cea mai grea. Odată preluasem o casă întreagă. Aveam patru-cinci familii care depozitau marfa și o vindeau pentru noi. Popii i-au dat foc. Am deschis una vizavi, dar ne-au gonit polițiștii.

— Deci cățeaua cea bogată era o afacere bună? Un client permanent?

— Da, dar Micul John îi mai dădea și pe gratis. I-am zis: „Micuțule John, dacă vrei sex fără bani, ia-ți una din cele drogate”. Mi-a răspuns: „Nu-i același lucru, omule”.

I-am servit Păianjenului o mostră de deșteptăciune descoperită pe pielea mea:

— Știi cum se zice: Dacă îți trebuie un partener, alege-ți unul cu care ai interese comune.

— Corect, omule. Așa e. Trebuie ca amândoi să vrea același lucru. Într-o zi am făcut rost de heroină pură. Cu asta ajungeai până-n Lună. I-am zis: „Am dat lovitura, Micuțule John. Poți s-o tai de zece ori și tot o să vindem cea mai bună marfa din cartier”. John zice: „Da”. Promite că o s-o taie și mă trimite să aduc cei mai buni distribuitori pe care îi aveam. Mă întorc și văd că în loc de două sute de doze, făcuse doar o sută. Îi zic: „N-ai tăiat-o destul. Ai scos numai o sută”. El: „Ba am tăiat-o suficient”. Știi ce făcuse?

— Habar n-am.

— Oprise *jumătate.* N-a mai tăiat-o. Zicea că e pentru un client special. Ghici pentru cine?

— Cățeaua cea bogată.

— I-a dat-o *pură*! De ce? Pentru o noapte de amor? Era suficientă marfă pentru o sută de nopți. Știi ce îmi spune? „Nu-i același lucru”.

— Ce marcă foloseați? Cavalerii?

— Da, asta era a noastră. Cavalerii. De unde știi?

— Aveam un amic care a cumpărat.

— Putem pleca acasă? Mă doare al dracului piciorul.

Era prea întuneric pentru a îi vedea mâinile, dar se părea că își masa piciorul.

— Să te întreb ceva, Păianjenule.

— Ce?

— Cum de ai dat buzna, împreună cu Micul John, tocmai în casa mea?

— Nu știu.

— Păianjenule! Ați intrat peste mine în casă și era cât pe ce să mă omorâți. Apoi ai tras cu pistolul într-un polițist. „Nu știu” e ca și cum te-ai fi trezit brusc în mijlocul unui coșmar.

— Eu nu știu. A fost lovitura Micului John. Mie mi-a zis că are o treabă și eu am răspuns: „Perfect”.

Brusc, mi-am dat seama că, în timp ce îl atrăgeam pe Păianjen într-o discuție pentru a obține informații, el mă împingea spre o greșeală fatală. Nu-i mai era frică de întuneric. Vocea l-a trădat. Uitasem de umeraș.

Am încercat să mă retrag. El biciui aerul cu brațul. Am văzut prea târziu că folosise timpul în care discutasem amabil despre afacerile cu droguri, pentru a îndrepta umerașul.

Un bătăuș oarecare ar fi încercat să mă lovească peste mâna în care aveam pistolul. Numai un ucigaș cu sânge rece s-ar fi gândit să mă împungă drept în inimă. Această constatare și faptul că începusem deja să dau înapoi, mi-au salvat viața. Umerașul îmi atinse bicepsul stâng, rupând carnea, ca un ferăstrău de tâmplărie. Am lovit orbește cu pistolul. Țeava lungă îl pocni peste nas.

Păianjenul scăpă arma și își prinse fața în mâini, cu respirația tăiată de durere. Am tras aer în piept, mulțumind lui Dumnezeu că puteam s-o fac; apoi am încercat să îmi controlez adrenalina. Când n-am mai tremurat, am ridicat cocoșul Ruger-ului. Țăcănitul metalic se auzi atât de puternic, încât

greierii tăcură. Nu mi-a fost greu să găsesc un ton ucigaș:

— Gata cu joaca, Păianjenule. Nu joci frumos. De ce-ai dat buzna în casa mea?

— Tu…

— Să nu-mi spui că ți-am spart nasul. Așa este. Iar tu știi și de ce am făcut-o. Acum răspunde-mi.

— Micul John mi-a zis că știe o casă într-un orășel de doi bani, îmi răspunse cu o voce nazală, filtrată printre degetele mâinii.

— În Newbury.

— Mda, Newbury.

— Cum ați găsit-o?

— Avea el o hartă.

— De unde?

— De la benzinărie.

— Și ce zicea că era în casă?

— De toate. Orice voiam.

— Adică, trebuia doar să intrați și să le luați?

— Spunea că tipul din casă e singur. Nu încuie ușile. Nu trebuia decât să-l zguduim și să luăm orice dorim.

— „Zguduitul” e totuna cu bătaia soră cu moartea?

— Exact.

— Trebuia să mă și omorâți?

Păianjenul se uită pe deasupra degetelor. Era suficientă lumină ca să se vadă cum îi străluceau ochii.

— Ești în viață, nu?

— Deci aveați ordine să nu mă omorâți.

— Cea mai mare greșeală.

— Ia stai. Mi-am adus aminte că tu l-ai oprit pe Micul John, când era gata să mă omoare.

— Micul John se aprindea repede.

— Ție ce-ți păsa?

— Primeam un miar ca să te snopim. Nu ieșea nimic dacă te omoram.

Devenea interesant. Evident că mă bucuram să fiu în viață. Ba chiar îi eram recunoscător celui

care îmi trimisese gorilele astea să mă stâlcească, pentru că reușise să găsească un mijloc eficient ca aceștia să nu mă omoare.

— De unde primeați miarul?

— Micul John nu mi-a spus.

— Dar ai ghicit.

— N-a fost greu. Pe cine naiba cunoștea John care să aibă o mie de dolari?

— Nu vreau să o spun eu.

— Cățeaua bogată.

— Mulțumesc, Păianjenule.

— Hai să mergem, omule. Mă doare toată fața.

— Încă două întrebări.

Păianjenul începu să mârâie.

— Prima: am stat două zile în spital pentru două contuzii și după aia m-am ales cu o mutră care a speriat copiii încă vreo săptămâna. Tu ai două înțepături care ar trebui dezinfectate, plus nasul spart. Suntem chit?

— Îți propun un târg, zise el. Eu nu mai vin în orașul tău blestemat, dacă nici tu nu mai vii în al meu.

— Nu merge. N-o să mă apropii de cartierul tău. Dar tu nu ești stăpânul orașului Waterbury.

— OK. Bine. Hai să plecăm.

— A doua întrebare.

— Care?

Niciunul dintre suspecții mei nu avea un Mercedes Benz.

— E posibil ca Micul John să fi exagerat în privința cățelei bogate?

— La ce te referi?

— Poate că nu era chiar atât de frumoasă.

— Poate.

— Sau atât de bogată.

— Era destul de bogată.

— Poate că nu avea un Benz. Poate că era o Toyota.

— Se poate.

— Poate că nici nu era așa de bună la pat.

Păianjenul râse de naivitatea mea, dar urlă de durere când i se mișcă nasul din cauza hohotelor. Trase aer în piept, făcu o pauză, apoi îi explică fraierului din Newbury:

— Ascultă, dacă Micul John voia una nepricepută, rămânea în cartierul lui.

L-am dus pe Păianjen la mașina lui din parcarea de la Yankee Drover, l-am mai sfătuit încă o dată să își trateze rănile și l-am privit cum părăsea orașul. M-am dus acasă, am făcut un duș și mi-am turnat apă oxigenată pe braț. Parcă am luat foc. Dar nu era nimic, în comparație cu ce îl aștepta pe Păianjen, când o turna așa ceva în înțepăturile lui. M-am consolat cu gândul ăsta, apoi mi-am pus un pansament și am îmbrăcat o cămașă cu mâneci lungi.

Mi-am suflecat manșetele, ca să mai atenuez căldura și am pornit într-o plimbare pe vechile străzi ale orașului, unde lumina felinarelor trecea printre frunzele de arțar, iar rădăcinile copacilor răzbăteau prin trotuare. Pe la miezul nopții m-am oprit în fața căsuței lui Ted și Susan.

Luminile erau aprinse. Mi-am compus o mutră care cerea scuze, apoi am bătut la ușă. Ted veni, aprinse lumina din față și-mi deschise.

— S-a întâmplat ceva, Ben? E cam târziu.

— Am văzut lumină.

— Ah, nu ne-am culcat. Beam un ultim păhărel, pe terasă.

— Nu vreau să deranjez. (De fapt, voiam foarte tare să deranjez.)

— Intră, intră.

Mă conduse prin casa lor micuță, strigând:

— A venit Ben, dragă.

— Bună, Ben. Hai afară, la un pahar.

Ted îmi turnă niște bere și mă conduse pe terasă. Susan purta o pijama de vară. Demodata expresie „vino-ncoace” îmi veni în minte.

— Îmi cer scuze. Am văzut lumina aprinsă.

— Nicio problemă. Școala s-a închis, așa că mi-am luat o săptămână de vacanță. E amuzant să te culci târziu.

Mica terasă închisă era aglomerată de mobilă de nuiele destinată unor case mai mari. Curticica minusculă fusese transformată de Susan în grădiniță cu flori. Găsise chiar puțin loc pentru a planta niște tufe de levănțică și mirosul lor ajungea până pe terasă.

Când am complimentat-o pentru grădină, mi s-a plâns cât muncește, din cauza umbrei aruncate de copacii vecinului.

Ted îmi spuse că Susan fusese invitată la ceai de către Connie. A vorbit apoi despre proiectul de pe Mount Pleasant, trăgându-mă subtil de limbă ca să-mi afle părerea în legătură cu cerința zonării terenului în loturi de câte patru hectare. L-am ascultat politicos fără să mă las dus de nas, în timp ce mintea mea trecea în revistă faptele aflate în acea seară.

Nici Georgia, nici Sherry, nici Rick ori Bill nu fuseseră în bucătărie, înainte de moartea lui Reg. Rick și Sherry se aflaseră afară, pe pajiște, în ciuda convingerii Georgiei că urcaseră la etaj. Mai târziu se alăturaseră lui Bill și Georgiei în jacuzzi, după ce fiecare dintre cei doi bărbați atentaseră la nevasta celuilalt, fără succes.

Michelle îl dusese pe Reg în bucătărie, pentru o cafea. Duane venise și el acolo, după ce refuzase să participe, alături de Bill și Georgia, la o partidă de sex între prieteni.

Aveam două întrebări: Ted și Susan se aflaseră și ei în bucătărie, cu Reg? Și pe cine auzise Vicky făcând amor în camera de oaspeți? Pe Ted cu Michelle? Pe Reg cu Michelle? Sau pe Reg cu Susan? Eram convins că cei care fuseseră sus nu aveau nicio legătură cu moartea lui Reg. Doar în cazul în care nu Reg fusese unul din cei doi de sus și țineam neapărat să aflu cine îi trăsese plasa la Brassee.

— Duane a sugerat că numai dacă niște agenți imobiliari importanți ar susține zonarea în loturi de câte trei hectare, hotărârea Comisiei ar putea fi influențată, mi se adresă Ted. Crezi că l-ar interesa pe Fred Gleason?

— Sper că nu.

— Nu te poți opune progresului, Ben. E nevoie de case. O cer oamenii.

— Avem o singură autostradă cu două benzi, dinspre sud. Asta îi mai domolește. Cei interesați sunt constructorii.

— Dar agenții imobiliari? Ar avea și ei de câștigat.

— În ce mă privește – și cred că vorbesc și în numele lui Fred – prefer să profit de pe urma calității, nu a cantității. Tu consideri că acum există probleme cu bugetul școlar? Stai să vezi cum va fi când va exploda bomba cu construcțiile.

— Noile case aduc impozite mărite.

— Întotdeauna vor plăti mai puțin decât costă educația copiilor noilor veniți.

— Dacă „iese" Steve La France, va face totul ca să modifice regulile de zonare, zise Ted, ridicând din umeri. Așa că nu va mai trebui să ne batem noi capul. Corect?

— Nemaipomenit.

— Eu sunt de acord cu Ben, rosti Susan calmă. Mie îmi place totul așa cum este.

Ted zâmbi, iar eu recunoscui înțelepciunea ei părintească, à la Gregory Peck, la care se referise Georgia – era conducătoarea, cea care știe cum e mai bine, omul superior, deosebită de ceilalți și stăpână absolută pe situație.

— Ajunge cu politica, spuse ea. Ce-ai mai făcut, Ben? Petrecerea aia a fost minunată, până ai început să ne ciocănești.

— Mă bucur că v-a făcut plăcere… Că tot veni vorba…

— Despre ce?

— Nu prea știu cum să o spun.

— Încearcă pe de-a dreptul, zise Susan. Ar fi ceva nou.

— L-ați văzut pe Reg în bucătărie, înainte să ia doza mortală?

Susan se uită la Ted, apoi spuseră un „Nu” în duet.

— Poate doar câteva secunde, când am trecut pe acolo, completă Ted.

— Înseamnă că voi ați fost perechea de sus, din camera de oaspeți.

Oricine poate spune o minciună. Unii o fac destul de bine. Alții se dau de gol, târându-și picioarele sau uitându-se mult mai intens decât ar face-o cel care spune adevărul. Dar nimeni – nici chiar cel mai mare actor, fie el și Gregory Peck – n-ar reuși să se îmbujoreze cu o asemenea viteză.

Susan se făcu roșie ca racul, își acoperi gura cu mâinile și se uită îngrijorată la Ted. Ted încercă să pară uimit, sau ultragiat, dar nu reuși să își mascheze o umbră de mândrie bărbătească.

— Ce-i cu asta?

— Asta-i tot ce voiam să știu. Acum plec.

— Au ascultat pe la uși? se plânse Susan.

— Nu. Nu știe nimeni că voi ați fost.

— Cu excepția ta. Aș vrea să știi din capul locului că eu nici n-am vrut să merg la petrecerea aia blestemată. Să mă fierb într-un jacuzzi, în timp ce Bill Carter se holbează la costumul meu de baie. Apoi Michelle și-a deschis „prăvălia”. Cui îi trebuia așa ceva?

— Nouă, zise Ted. E necesar să fim prezenți.

— Mă iertați, zise Susan sărind în picioare.

— Unde pleci?

Ea nu răspunse, și curând se auzi apa curgând în bucătărie și cănile ciocnindu-se.

— Vrei să te duci…

— Nu. Las-o în pace, răspunse Ted.

— Îmi pare rău.

— Ea e foarte… – se opri ca să-și caute cuvintele. În sfârșit rosti – specială.

Am stat în tăcere, în timp ce Susan trântea farfuriile. Într-un târziu, am zis:

— Am crezut că nu e o noutate că tu și cu Susan vă culcați împreună.

— Oh, ne culcăm, zise Ted zâmbind, apoi clătină din cap. Ți-o jur, după ce s-a dus totul dracului, nouă ne-a mers mai bine. Înainte eram prea ocupați, munceam toată ziua, iar noaptea țineam registrele și dădeam telefoane. Devenisem un fel de parteneri de afaceri. Acum avem timp și pentru noi, parcă am redevenit liceeni.

— Felicitări.

— Mda, e ca și cum aș avea o aventură cu propria-mi nevastă.

— Cred că sunteți prima pereche din ultima sută de ani, capabili să facă așa ceva la o petrecere.

— Știi cum a fost? zise Ted râzând. Ăilalți erau ocupați cu dârele trasate. Pe noi nu ne interesează drogul. Susan voia să plecăm. Eu doream să mai rămân. Știam că dacă Duane dă drumul la treabă pe Mount Pleasant, va avea nevoie de un partener priceput în construcții.

— Pe lângă treaba cu ferma?

— Sigur. Aia e doar una din case. Era șansa mea de a face pe antreprenorul la sfârșit de săptămână.

— Și cu Bill Carter cum rămâne? Pe el nu îl interesa să intre în combinație?

— Tocmai de aia nu voiam să plec de la petrecere. Bill îi făcea curte lui Duane. Îți spun eu, pusese ochii mai degrabă pe contractul cu Duane, decât pe costumul lui Susan.

— Mi se pare că nu prea își cunoaște prioritățile.

— Cineva zicea odată că sexul și banii sunt unul și același lucru, zise Ted zâmbind. Adevărul e că Bill are bani de restituit la bancă, pe când Duane, nu. Dacă eu aș intra într-o bancă să cer un împrumut, ăia ar apăsa pe butonul de alarmă, dar lui Duane tot i-ar da un cec în alb.

Ted strânse pumnul și începu să lovească încetișor în brațul scaunului.

— Duane are bază, are firma lui. Băncile se uită la el și își zic: „Tipul ăsta e bun”.

— De obicei cer o parte din firmă, drept garanție.

— Crezi că nu s-au schimbat? Nici măcar în ce-l privește pe Duane?

Ted părea dezamăgit. Presupuneam că nu se prea uita la știri, sătul de cele care îl scoseseră din afaceri.

— Băncile au revenit la vechiul model ca să facă bani: împrumută de la Banca Federală cu trei la sută dobândă; dau banii apoi cu șapte la sută, cerând garanții, cum ar fi o casă terminată sau o afacere pusă pe roate. Când ne-o lovi prima criză băncile nu vor pierde nimic. Duane va pierde.

— El cu cine lucrează, cu Peebles?

Banca Peebles, fondată în anul 1982 – se spune – de patru marinari beți, scăpase ca prin urechile acului să nu fie preluată de către Banca Federală.

— Nu. Am auzit că e la Newbury Savings.

— Dacă-i așa, atunci îți garantez eu că Newbury Savings are în seif oușoarele lui Duane, puse bine sub un morman de monede de douăș’cinci de cenți.

— Asta-i problema lui, zise Ted ridicând din umeri. Problema mea e să-l conving că aș fi un partener mai bun decât Bill.

— Poate că încăpeți amândoi.

— Nu sunt atât de multe felii de tăiat din plăcinta de pe Mount Pleasant.

— Doar dacă reușiți să modificați legea, la trei hectare.

Ted păru abătut.

— Reg cu ce contribuia la plăcintă? am întrebat eu.

— Reg contribuia cu Reg.

— Nu înțeleg.

— Duane nu ar fi făcut nicio afacere fără Reg.

— De ce, mă rog?

— Nu știu. Dar așa proceda.

M-am concentrat, dar n-am reușit să-mi amintesc vreun proiect de al lui Duane, în care să nu fi fost implicat și Reg. Am întrebat:

— Reg venea cu bani?

— Din câte știu, nu. Dar Duane știa că împreună cu Reg nu va avea probleme legate de canalizare și de igienizare.

Avea sens. Un proiect pe un deal întreg presupunea protecție pentru șosele și autostrăzi, canalizări care să nu deranjeze picnicurile vecinilor și multe alte lucrări.

— Deci, tu și cu Susan v-ați dus la plimbare?

— N-am ajuns decât până în bucătărie. Ne-am luat bere din frigider. Se cam terminaseră porcăriile alea de Pietre funerare. Rochia de pânză a Susanei se desfăcuse puțin și i-am zis: „Mă întreb unde or duce scările astea?” Și am urcat.

— Ticălos norocos ce ești, i-am spus eu râzând.

Susan își făcu apariția, puțin mai liniștită.

— Cine-i ticălosul norocos? întrebă ea.

— Soțul tău.

— Ai tras cu urechea la ușă, mă întrebă ea.

— Nu. Eu am plecat de la petrecere pe la șapte.

— Mai bine plecam și noi. Fir-ar să fie, am ajuns să mă joc de-a asistenta de la morgă, pentru că nu m-au chemat la timp.

— L-ai fi putut salva pe Reg?

— Dacă ajungeam la el cât mai era încă conștient, aș fi putut încerca să-l fac să meargă și să-l țin treaz până la sosirea Salvării.

— Nu. N-ai dreptate, zise Ted categoric. Ai citit raportul – un prieten ne-a făcut rost de o copie, Ben. În clipa în care a luat otrava, nu mai era nimic de făcut.

— Aș fi putut încerca! Iisuse! Când am trecut la serviciul de zi, mi-am zis că o să scap de cadavre. Ben, sper să fie ultima noastră discuție despre subiectul ăsta.

— Și eu, zise Ted.

Nu m-a lăsat inima să le spun că, dacă nu aflam ceva important până a doua zi dimineață, următoarea lor discuție despre subiectul în cauză urma să se poarte în prezența sergentului Marian. Le-am mulțumit pentru bere și m-am grăbit să ajung acasă, să trag un somn zdravăn și să visez cum Păianjenul îmi înfigea umerașe în ochi.

• Capitolul 30

M-am trezit cu un gând care nu-mi dădea pace: păream chiar așa ușor de fraierit de către o pereche minunată? Oare Susan Barrett roșise de rușine? Sau mânia îi colorase obrajii?

Poate că Vicky mă putea ajuta. Am făcut un duș lung, lăsând apa să îndepărteze amintirile nopții precedente, apoi m-am dus la magazinul general ca să iau micul dejun. Pe drum, mi-a pierit pofta de mâncare. Pe fiecare stâlp era lipit un afiș, pe care scria:

DEZBATERE DEZBATERE DEZBATERE
BUGETUL ȘCOLAR ORI BUGETUL
DUMNEAVOASTRĂ
CREDIBILUL STEVE
CONTRA
FĂȚARNICA
VICKY
LA PRIMĂRIE
ASTĂ-SEARĂ LA ORA OPT

Fățarnica Vicky? Se părea că Georgia Bowland se trezise suficient ca să-și reamintească vreo șmecherie de-a lui Bush. Faptul că Bush fusese învins, nu mă consola. Nu pierduse la scor.

Am cumpărat o cană mare de cafea, ceai pentru Vicky și niște pâinici proaspete din vânzarea cărora beneficia fondul pentru Salvare. Vicky se afla la biroul ei. Dacă posterele cu „Credibilul Steve” fuseseră lipite pentru a o necăji, oamenii acestuia greșiseră. Nici Papa Alexandru când i s-a comunicat vizita inopinată a împăratului Frederik, n-ar fi arătat mai calm.

— Am o întrebare ciudată pentru tine, i-am zis, întinzându-i ceaiul și o pâinică.

— Nu, eu am una pentru *tine*: nu m-ai ajutat deloc în campania asta. Dar în clipa de față am

nevoie de creierul tău.

— Acum?

— *Chiar* acum.

— Îți aparține.

M-am aplecat pe fereastra joasă care dădea spre Strada Principală și m-am uitat la ceas.

— Dă-i drumul, am zis.

— Cred că, în sfârșit, încep să înțeleg ce se petrece cu Steve. Tu te-ai învârtit o viață întreagă prin politica din Newbury. Răspunde-mi prin da sau nu: toată campania este axată pe bugetul școlar. Corect?

— Da. Da, și iarăși da. E vorba despre bani. Adică despre impozite, adică despre bugetul școlii.

— Iar Steve e suficient de deștept ca să nu se concentreze asupra acestei idei. Am făcut o mare greșeală, bazându-mă doar pe dosarul meu.

— Pe dosarul tău excelent.

— E de domeniul trecutului. Orice lucru bun aș fi făcut, e bun făcut, trecut și uitat. Dacă o să-l înving pe gunoiul ăsta; ai văzut afișele?

— Am văzut ceva, pe un stâlp.

— Foarte nostim. O să-l înving chiar la subiectul său preferat – „Fățarnica Vicky" Fără mănuși, Ben. O să-i smulg inima din piept.

— Până deseară la opt? Dă-mi voie să te întreb ceva: cineva e împotriva bugetului?

— Petrecăreții de sfârșit de săptămână. Adunătura de pe muntele Scudder. O grămadă din Frenchtown. Și o mulțime de pensionari – nu toți, slavă Cerului – unii au nepoți.

— Cine e pentru?

— Oamenii care au copii.

— Mai sunt și alții.

— Dar chiar și cei cu copii sunt îngrijorați de impozite. Ce mă sfătuiești?

l-am povestit lui Vicky despre discuția pe care am avut-o cu Steve și cu băutorii lui de bere legată de Școala Pregătitoare.

— Ar trebui să găsim o modalitate de a crea o imagine care să arate cum ar fi dacă s-ar închide școlile pentru câteva luni.

— Asta nici nu intră în discuție.

— Da, dar imaginea ar avea impact.

— O să reflectez. Ei, ia zi, care-i întrebarea ta cea ciudată?

M-am sprijinit cu spatele de rama ferestrei și am privit Strada Principală.

— E *foarte* ciudată. Și aș vrea să-mi spui primul gând care îți trece prin cap.

— Primul gând care-mi trece prin cap e că un politician care pierde alegerea în propriul său partid, e total incapabil să-și câștige existența.

— Încă nu ți-am pus întrebarea.

— Pune-o. Repede.

— Amintește-ți despre baia familiei Fisk. Dormi pe covor…

— Sunt aproape leșinată…

— Ești leșinată pe covor. Ceva te trezește. Un zgomot. Cineva e chiar alături, în camera de oaspeți. Te năpustești spre ușă.

— Mă târăsc către ușă.

— Te târăști către ușă și o încui. Auzi două voci. Vorbesc despre Pietrele funerare ale lui Duane. Dar nu au venit pentru a face conversație și curând se apucă de treabă. Așa a fost?

— Exact, aprobă Vicky, uitându-se la ceas.

— Acum vine întrebarea ciudată: auzi o voce de bărbat și una de femeie? Sau două de bărbat? Sau două de femeie?

— Doi *bărbați*?

— Sau două femei.

— *Despre ce* vorbești?

— Te întreb ce ai auzit. Și nu ce *bănuiești* că ar fi trebuit să auzi, ci ceea ce ai auzit de fapt.

— Un bărbat și o femeie. Așa cum ți-am mai spus.

— Ești sigură? Ești sigură că nu cumva ai bănuit doar că doi oameni care s-au furișat ca să facă sex

ar trebuie să fie un bărbat și o femeie?

— Sunt convinsă.

— Ai auzit o voce de bărbat. Și una de femeie.

— Da.

— Reg și Michelle?

— Nu.

— Ted cu Susan?

— Posibil.

— Nu ești sigură.

— Sunt sigură că nu au fost Reg și Michelle.

— Mulțumesc, zisei, pregătindu-mă să-mi balansez picioarele ca să cobor de pe pervazul ferestrei. Deodată îmi scăpă un: „Oh, Christoase!”

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, m-am eschivat eu.

O mașină bej, marca Crown Victoria, fără însemne, trecu prin fața Primăriei și opri pe aleea care dădea spre casa polițistului Moody. Din mașină coborî Marian Boyce; purta ochelari de soare cu oglindă, ca polițaii de autostradă. Privea în susul și în josul Străzii Principale, precum Darth Vader în căutare de noi ținte pentru Steaua Morții.

•

Am mai cumpărat cafea și pâinici și le-am luat cu mine. Am coborât grăbit Dealul Bisericii către firma Hopkins Septic.

Janey, de la biroul ei, îmbrăcată cu o pereche de blugi și un tricou roșu cu emblema Hopkins Septic – dădea ordine tânărului Pete Stock, care purta o șapcă nou-nouță, cu aceeași emblemă. L-am felicitat pentru noua lui slujbă și pentru că fusese eliberat din închisoarea districtuală din Plainfield.

— Freddy Butler zice să dau în judecată Poliția Statală pentru arestare abuzivă.

— Mai bine l-ai întreba și pe Tim Hall.

— Tim e de altă părere. Tu ce crezi, Ben?

— Te-au pocnit?

— Nu.

— Te-au închis laolaltă cu durii?

— Nu. Mi-au dat o celulă singur. Ar fi trebuit să-i vezi pe ăia de acolo.

— Îmi închipui. Și-au cerut scuze când te-au eliberat?

— Nu tocmai. Dar mi-am recăpătat camionul.

— Ascultă la mine, Pete. E mai bine să fii prieten cu statalii, decât să ți-i faci dușmani. Pe lângă asta, doamna Hopkins are o grămadă de treabă pentru tine și n-o să ai timp de procese.

Janey îi înmânã niște hârtii și îi arătă un camion pe geam. Când Pete plecă, mi se adresă:

— Mulțumesc. Asta îmi mai lipsea. Polițiști furioși care să-mi oprească camioanele.

— Ți-am adus o cafea.

— Ce s-a întâmplat?

— Aș putea să mai arunc o privire la niște facturi telefonice?

— De ce?

— N-aș putea să-ți explic mai târziu?

— Nu. Spune-mi acum.

— Când au fost ultima oară la vânătoare de elani, Reg cu Duane?

— În noiembrie anul trecut.

— Pot să văd nota de telefon din lunile octombrie și noiembrie?

— Nu.

— Janey, te rog!

Își încleștă maxilarul pătrățos.

— Nu te privește. Te-am angajat. Te-am plătit. Ți-ai terminat treaba.

— Mi-e teamă că va trebui să insist.

— Să insiști?

Se ridică în picioare, puse la loc capacul recipientului de cafea pe care abia îl desfăcuse și mi-l îndesă în brațe.

— Ieși afară. Cu ce drept „insiști?” Ieși!

— Cu dreptul omului păcălit.

— Ce?

— M-ai fraierit, Janey. M-ai privit cum mă împleticeam prin Newbury, pierzându-mi timpul și

cheltuindu-ți banii, în timp ce tu știai lucrul cel mai important dintre toate.

— Îl chem pe polițistul Moody, dacă nu pleci, zise ea înșfăcând telefonul.

— Prea târziu, Janey. Mai ții minte când m-ai angajat? Ce ți-am spus?

Ea cântări receptorul în palmă, apoi îl așeză încetișor în furcă.

— Nu-mi amintesc, zise ea încet. Spuneai, parcă, că vei descoperi ceea ce eu nu ți-am spus.

— De fapt, am zis că asta voi face în primul rând. Se pare că mi-am cam supraestimat talentele. Mi-a luat mult mai multă vreme. Acum te rog să-mi dai acea notă de telefon, care îmi va confirma cele aflate.

— Nu știu despre ce vorbești.

Am scos ultima factură a lui Reg din buzunarul de la cămașă și am așezat-o pe biroul ei.

— Ce e cu telefoanele astea din Long Island? Prefixul 516 e din Long Island.

— Reg și cu Duane și-au anulat plecarea la pescuit, zise ea uitându-se pe listă. Probabil că Reg a trebuit să schimbe rezervările, sau ceva de genul ăsta.

— Știam că pescuiesc în Montauk. Aici scrie Fire Island.

— E tot în ocean, nu? spuse ea, ridicând din umeri.

— Așa mi-am zis și eu, la început. Cifrele 597 arată că numărul de telefon e din estul Fire Island-ului. Cunoști pe cineva acolo?

— Numărul e de la debarcaderul unde se află barca.

— Și în noiembrie s-au dus la vânătoare. Arată-mi nota pe noiembrie.

Janey își mușcă buzele, dar îmi întinse factura, fără să mai comenteze. Am cercetat foaia cu interurbanele.

— Ai o carte de telefon?

Mișcându-se ca o somnambulă, îmi aduse cartea. Am deschis la harta cu prefixele zonelor. Montana avea prefixul 406. 305 era din sudul Floridei. Mă urmărea cu privirea, în timp ce eu sunam la Informațiile din Florida ca să întreb de următoarele cifre.

— Ciudat. Înainte de a pleca la vânătoarea de elani, Reg sună în Florida, nu în Montana. Cum o fi făcut rezervările?

— Pe factură nu apar numerele cu prefixul 800, servicii speciale.

Unica mea experiență legată de vânătoarea de elani era călătoria de patru zile pe un cal amărât printr-un viscol puternic, acompaniat de un munte taciturn, care în final jurase că văzuse înainte o mulțime de elani. Mă cam îndoiam că ghizii montani au numere cu prefixul 800. Sau cei care închiriau corturi și cai. Nu-mi venea să cred.

— Janey, toți cei care l-au văzut pe Reg în seara aia spuneau că ori plângea, ori era pe punctul de a-i da lacrimile. Ce motive crezi că ar fi avut?

— Divorțul îl cam sfâșiase.

— Tu îl părăsiseși de șase luni.

— Reacție întârziată.

— Regret, Janey. Îmi pare sincer rău. Am aflat ceea ce nu voiai să-mi spui.

— Ce?

— Reg avea inima zdrobită. Dar nu din cauza ta, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

— Cine îi frânsese inima?

Gura i se strâmbă iarăși, exact ca atunci când o întrebasem dacă el avea pe cineva.

— Dacă te crezi așa deștept, spune-mi tu cine era, zise ea.

— Dar știi și tu, nu-i așa?

Rămase împietrită, fără să nege ori să confirme. Am continuat:

— Era foarte amărât, ca atunci când ia sfârșit o idilă foarte îndelungată, o idilă care dura de ani de

zile.

— Nu înțelegi!

— Acum înțeleg de ce Greg Riggs ți-a spus s-o lași baltă. Cât timp ai mai stat cu Reg, după ce ai aflat?

— … Câțiva ani. Când am renunțat la el, m-am încurcat cu Greg. Mi-ar plăcea să cred că trebuia să o fac. Trebuia să dovedesc că mai sunt în stare să…

Dădu din cap, prea rușinată de a rosti cu voce tare ceea ce gândea.

— Reg îmi promitea întruna că va pune punct legăturii. Eu am tot sperat. Era totuși un tată bun. Dar, în cele din urmă – cred că după ce s-a dus la Alcoolicii Anonimi – a trebuit să recunosc că totul se terminase. Iubea pe altcineva. Strânse pumnul și lovi ușor suprafața biroului. Cred că abia ieri am înțeles ce trebuia să fac: să uit detaliile; ceea ce mă durea cel mai tare era faptul că iubea pe cineva mai mult decât pe mine… Mă simt ca o proastă.

— Mai întâi iubești, apoi gândești, am zis eu.

Nu zâmbi, dar confirmă:

— Mda, așa e.

M-am pregătit de plecare.

— Greg conduce un Mercedes?

— Un Jeep Cherokee… Unde te duci?

— Știi unde. De ce nu te duci acasă să te întâlnești cu Greg? Ți-ai ispășit păcatele.

Și eu mi le-am ispășit, cu siguranță. Ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătești când ai încredere în clienți. Iisuse, ce idiot sunt! Pe de altă parte, îmi făcea o deosebită plăcere să pot elimina de pe listă suspectul numărul unu al sergentului Marian Boyce.

Și, că veni vorba de diavolițe, pe cine văd în parcarea firmei Hopkins, scoțând un picioruș din mașină?

— Bună, sergent, am salutat-o.

— Parcă ți-am spus să nu-ți avertizezi clienta, mă luă la rost Marian.

— Nu am făcut-o. Dar îți vând un pont.

— Trimite-l prin poștă.

— N-o să-ți facă plăcere.

— Pune-mă la încercare.

— A doua autopsie? Ai cerut-o pe a doua?

— Și ce-i cu asta? întrebă ea nerăbdătoare și mi-am dat seama că legistul îi dăduse deja veștile proaste.

— Nu a fost nimic ciudat la mijloc. Niciun semn de ac. Nimic nou. A inhalat heroină pură. O doză fierbinte, exact cum s-a stabilit prima oară.

Marian își scoase ochelarii. Ochii ei erau doi munți de gheață cenușii.

— Dacă aflu cine ți-a povestit, vă închid pe amândoi, zise ea.

— Deci așa e! Mulțumesc mult. Ce te aduce în Newbury?

— Oricum, toată treaba asta pute de la o poștă, zise ea, dându-mă la o parte din calea ei în drum spre biroul lui Janey.

M-am dus la tutungerie, unde se afla cel mai apropiat telefon public, am cerșit mărunt de la Eddie Sigleton și am sunat la Hopkins Septic. Când Janey a răspuns, i-am zis:

— Nu te lăsa impresionată de femeia aia. Nu știe nimic. Dacă se dă la tine, sună-l pe Greg.

— Nu trageți apa, până nu venim să desfundăm, răspunse ea.

Am cheltuit încă o fisă pentru a suna la firma lui Duane.

— Duane? Ben. Ce mai faci?

— Cald ca dracu'. Tu cum o mai duci, amice?

— La fel. Trebuie să stăm de vorbă. Mi se pare că am rămas ultimul din orașul ăsta care nu s-a răcorit la tine în jacuzzi. Ce zici, dai o bere și discutăm afaceri?

— La cinci?

— Ce naiba, doar ești șef acolo. Nu poți să scapi mai devreme?

— La trei.

— Ți-am zis eu că tu ești șeful. Ne vedem la trei. Michelle vine la ora aia?

— Dacă-i vorba de afaceri, o chem și pe ea.

— De afaceri e vorba.

— Venim amândoi.

• Capitolul 31

Cu cât firma lui Duane scotea mai mulți bani, cu atât îi extindeau băncile linia de credit. Dar el rămânea același muncitor care bea bere Budweiser. Budweiser-ul „muncitorului" Duane era cheia succesului – un avertisment serios dat angajaților săi, de a nu se lăsa păcăliți de casa în stil colonial francez, de Audi sau de camionetele luxoase. Familia Fisk rămânea la nivelul de jos, mizer – în ciuda detaliilor.

O cutie de bere și un prosop stăteau la îndemână, pe marginea de granit a jacuzzi-ului.

— Frigiderul e sub tejgheaua barului, strigă el din apa învolburată. Beck's pentru mucoși. Budweiser pentru bărbați. Dacă vrei să faci un duș, ia-o pe acolo.

Am făcut un duș într-o cabină de marmură, m-am șters și mi-am pus slipul. Am reintrat în sala de petreceri. Bârfitorii nu avuseseră dreptate în privința acesteia. Era mare și avea o frumoasă boltă octogonală din lemn. Soarele își strecura razele prin luminatoarele din tavan. Uși glisante din sticlă, cu jaluzele, asigurau vederea spre pădure. Covorul era chiar atât de gros, cum îmi povestise Marie Butler; jacuzzi-ul însă pe care, dintr-un motiv sau altul, bârfele uitaseră să-l pomenească – fusese confecționat manual, din granit și nu din plastic. Numai mâna de lucru trebuie să fi costat patruzeci de mii, la care se mai adăugau încă vreo sută și cincizeci de mii pentru încăpere.

Am luat o cutie de Beck's și am intrat în bazin. Duane mă urmărea, cufundat în apă până la nivelul nasului, ca un hipopotam.

— Ce ai pățit la mână?

— M-am zgâriat într-un umeraș.

— Cum de reușești să nu te îngrași? Ticălos ce ești, nu am văzut pe nimeni care să mănânce cât

mănânci tu și să nu pună nimic pe el.

— Recompensă de la Dumnezeu, pentru bună purtare.

— Las' că mi-a tras-o mie. Mai am puțin și mă fac de două tone.

— Unde-i Michelle?

— Ia masa la club. Fetele îi fac instructajul lui Steve pentru marea confruntare. Iisuse, biata Vicky. La început credeam că Steve e doar o glumă, dar s-a transformat într-un învingător.

— Exact ce-i lipsea orașului, un Ribbentrop cu preț redus.

— Cine?

— Un fost vânzător de șampanie, numit de naziști ministru al Afacerilor Externe.

— Steve nu-i nazist.

— E o ușurare.

— Deci, despre ce-i vorba?

— Când vine Michelle?

— Trebuie să apară.

Avem destule subiecte pentru a ne trece timpul. I-am spus lui Duane că m-am tot gândit la Mount Pleasant și la clienții mei din New York și am ajuns la concluzia că se mai schimbă timpurile; că oamenii sunt din ce în ce mai ocupați și că s-ar putea să avem șansa ca unii să-și cumpere o a doua casă aici, dacă le-am pune la dispoziție și ceva servicii. I-am dat și exemple:

— Tunsul gazonului, deszăpezire…

— De ce nu, zise el. De ce nu?

— Și eventual un îngrijitor, căruia să îi poată lăsa cheile ca să verifice instalațiile pe timpul iernii sau să ude gazonul primăvara.

— Ce zici de niște grădinari? sugeră Duane. Cu îngrășăminte și tot ce trebuie.

Mai cochetarăm puțin cu ideea, din ce în ce mai entuziaști, dându-ne seama că găsisem ceva ce ne putea ajuta serios la vânzare.

— Ei bine, cum rămâne cu zidurile de piatră de care ți-am spus? l-am întrebat. Face parte din

ofertă. Crește calitatea.

— Christoase, nu o lua prea tare pe Michelle cu chestia asta. Lasă-mă să o pregătesc eu, ușurel.

— Cu ce să mă iei ușurel? – strigă Michelle, care se apropia desculță, pe covor.

— Nu te-am auzit venind, iubito.

— Bună, Ben.

— Cum merge instructajul lui Steve?

— O s-o facă praf.

Michelle lăsă să îi cadă halatul de baie și rămase într-un costum negru, dintr-o singură bucată, care-i estompa rotunjimile.

— Cu ce să mă ia ușurel? întrebă ea din nou, în timp ce cobora treptele. În apă până la talie, se duse la bancheta aflată în fața mea și a lui Duane, apoi se afundă până la bărbie. Ah, ce bine e, Doamne, exclamă ea, Duane, nu vrei să închizi geamurile și să pornești aerul condiționat?

— Dacă trebuie să mă scol, nu.

— Vorbeam despre Mount Pleasant.

— Ben are o idee nemaipomenită despre cum să-și atragă clienții din New York, zise Duane. Povestește-i și ei, Ben.

Am repetat ideile principale ale discuției. Michelle fu încântată. Se întrebă cu voce tare dacă ar trebui să-și formeze propria echipă de întreținere, sau să angajeze oameni cu contract temporar. I-am sugerat să-i angajeze pe frații Meadows pentru gazon. Duane spuse că Pete Stock ar fi priceput.

— L-a angajat deja Janey, i-am informat eu.

— Bănuiesc că ea a dat drumul la treabă.

— Ai de gând să o folosești?

— Normal, răspunse Michelle, dacă îi merge. Preferăm să lucrăm cu oameni cunoscuți.

— Tocmai am fost pe la ea. Părea că se descurcă.

— Ce-ai căutat acolo?

— M-am uitat peste facturile telefonice.

— Ce, te-a angajat să-i ții contabilitatea? Doamne, ai putea să verifici și facturile mele, m-ai scuti de o grămadă de probleme.

— Mi-ar plăcea.

— Poftim?

— Am zis că nu m-ar deranja să-ți pot verifica notele de telefon – cele interurbane –, dar sincer, nu mai e nevoie. Am aflat tot ce mă interesa, din cele de la Janey.

— Îmi scapă mie ceva? întrebă Duane.

— Ce-ai aflat așa de interesant? întrebă și Michelle.

— De fapt, cred că nu m-ar deranja să mă uit puțin peste ale tale și să verific telefoanele date la Waterbury. Poate chiar și pe cele la Bridgeport.

Duane începu să se foiască. Hipopotamul se trezise și parcă contempla o bărcuță apetisantă. Întrebă:

— Despre ce naiba vorbești?

— Waterbury și Bridgeport reprezintă doar niște probleme secundare, deși nu sunt de neglijat. Nu-i așa, Michelle? Un fel de amenințare mai puternică decât bilețelul trimis lui Janey.

— Nu știu despre ce vorbești, zise ea.

Deși părea înfuriată și privirea îi devenise dură, nu-mi spuse să plec. Mă întrebam dacă sosise momentul să arunc în conversație povestea lui John Martello, dar m-am decis să o țin în rezervă. Dacă aveam dreptate, cel care îi făcea rost de droguri îi va pisa creierul, fără ajutorul meu.

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre un prieten de-al meu.

— Nu, zise Duane. Ce-a fost cu telefoanele alea?

— Of, doar niște apeluri, în Long Island și Florida.

Hipopotamul se scufundă la loc, într-o tăcere deplină.

Nu mă hotărâsem pe care dintre ei îl voiam de partea mea, în cazul în care m-aș fi hotărât să aleg,

așa că nu știam cu care să mă port frumos. M-am retras singur într-un colț.

— Povestea s-a petrecut în noaptea în care ați dat voi petrecerea aia nemaipomenită – începui eu. Prietenul meu a trecut prin fața petrecerii, i-a văzut pe toți cum se înfruptau din mielul ăla extraordinar și ar fi dorit și el o bucată. Era însă cam deprimat – din motive serioase – și mai avea și o întâlnire la New York. Nu una oarecare, ci prima lui întâlnire, de când îi fusese sfâșiată inima… Voi nu aveți de unde să știți. Voi sunteți căsătoriți și toate celelalte, dar vă spun eu, se mai întâmplă, atunci când ești singur. Credeți-mă pe cuvânt… Așa că prietenul meu plecă cu mașina la New York. Nu sunt sigur, presupun că era o întâlnire la noroc – știți și voi una dintr-alea aranjate de vreun amic. Sau poate trebuia să se vadă cu cineva pe care-l cunoscuse de curând, posibil prin anunțurile de la ziar… În orice caz, se întâlneau la un restaurant romantic. Genul ăsta nu găsești pe la noi – este genul localului newyorkez unde dacă îți iese pasiența, la plecare o iei razna pe străzi mulțumindu-i lui Dumnezeu că a creat un asemenea oraș…

Din nefericire, pasiența nu i-a ieșit. A luat plasă. Partenerul și-a pierdut curajul. Sau poate că cineva i-a pregătit o farsă crudă – cineva care avea un motiv să-i facă bucata în acea noapte, să-l rănească și să-l dezechilibreze rău, după ce îl convinsese să accepte „măcar o dată” o astfel de întâlnire…

A petrecut o oră oribilă, singur, în acel local. Apoi a plecat către casă, către Newbury. A trecut pe la Dr. Mead și a luat o înghețată. Nu l-a ajutat. Se simțea singur și respins și toate astea se adăugau la o suferință deja existentă. Voi ați făcut bine că v-ați căsătorit. Dar altora la ce le servește?

— Când o învinge Steve, zise Michelle, aruncându-mi un zâmbet abia schițat, tu o să te alegi cu o femeie care va avea timp pentru tine.

— Oricum, el știa că petrecerea se desfășurase în continuare – *toată lumea* din oraș știa –, așa că a

venit aici, ca să-și vadă prietenii cei mai buni și cei mai vechi.

— Nu am mai trecut o dată prin asta, la mătușa ta? mormăi Duane.

— Nu. Am ocolit subiectul. Așa că Reg, prietenul meu, sosește aici; sau, mai degrabă, dă buzna aici, după spusele unora. Și vă găsește pe voi în jacuzzi. Voi îl invitați să intre în apă, dar el preferă să bântuie prin jur, stricând cheful tuturor. Nu vrea nici să bea. Poate că ar fi tras și el ceva din dâre, dar toată cocaina se udase când Bill făcuse valuri. În cele din urmă ție, Michelle, ți s-a făcut milă și l-ai luat cu tine în bucătărie, pentru o cafea. Și un desert.

Michelle se uita la Duane. Umerii lui Duane se ridicară deasupra apei. Încă nu-mi dădusem seama, pe lângă care să mă dau bine. Sperasem ca unul dintre ei să mă întrebe ce fel de „desert”, dar nu-mi făcu nici unul hatârul.

— După un timp, ați făcut schimb. Michelle l-a lăsat în bucătărie, iar tu Duane, ai venit să-i ții de urât.

— Da, și l-am văzut cum se prăbușește mort, zise Duane. Așa cum ai spus-o și tu, la mătușa ta. Aveam un cadavru pe cap. Trebuia să scăpăm de el.

— De asta sunt convins…

— Iisuse Christoase! Am mai vorbit despre asta, cel puțin de cincisprezece ori. Dădusem o petrecere. Oameni nevinovați…

— Petrecerea. Petrecerea mă râcâie.

— Ce-i cu ea?

— Undeva, departe, în străfundurile minții mele – și asta chiar dinainte de moartea lui Reg – mă tot întrebam de ce nu ați anulat petrecerea.

— De ce s-o fi făcut?

— Se zvonise în lung și-n lat că cele mai „tari” perechi din oraș urmau să-și schimbe partenerii între ei, la sfârșit de săptămâna. Majoritatea ar fi renunțat la petrecere, în situația asta. Vă amintiți?

Toată lumea vă suna – voiau și ei să facă sex –, dar voi n-ați dat înapoi.

— Dă-i în mă-sa pe toți, zbieră Michelle. Fac ce vreau în casa mea. Nu încălcăm nicio lege – exceptând cocaina. Nu renunț eu pentru niște bârfe.

— Pe lângă asta, petrecerea vă era necesară.

— Ne era *necesară*?

— A reușit. Reg a venit.

— Ce vrea să însemne asta?

— Reg a venit. La fel și invitații voștri, nevinovați. Rick cu Georgia, Bill cu Sherry, Ted cu Susan. Cu toții prieteni la cataramă. Vulnerabili, deci.

— Cum adică, „vulnerabili”?

— Nu ați invitat pe unul ca mine.

— Tu?

— Pe nimeni care nu ar fi avut nimic de pierdut. Dacă eu aș fi fost aici, aș fi spus: „Chemați Poliția”. Toată lumea știe că eu sunt un nenorocit. În schimb, oaspeții voștri aveau o reputație – și mult de pierdut.

— Ce vrea să însemne asta? zbieră Duane. Reg s-a sinucis.

— Nu-i adevărat.

— Of, la dracu’, zise Michelle. Cum vrei tu. Spune-i sinucidere. Sau zi-i accident nefericit, dacă asta te face să te simți mai bine.

— O să-i spun crimă.

• Capitolul 32

— Și asta nu mă face să mă simt mai bine, întrucât nu știu care dintre voi doi e făptașul. Sau dacă nu cumva ați făcut-o împreună.

— *Nici unul* dintre noi nu a făcut-o. Iisuse, Ben! Te-ai țicnit de-a binelea, spuse Duane părând revoltat și indignat.

— De ce l-am fi omorât pe Reg? întrebă Michelle, care părea și mai revoltată.

Ea privi spre locul unde își lăsase halatul, dar eu mă așezasem astfel încât să ajung primul la el, în cazul în care i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Duane luă o înghițitură de bere, și-și lăsă mâna lângă prosopul de pe marginea din granit a bazinului. Era un prosop mare – suficient de mare pentru a ascunde un „opritor" de urși grizzly, marca Ruger?

N-ar fi fost o problemă, dacă nu acționau amândoi, în același timp.

— Telefoanele, am zis eu.

— Cum?

— Vorbeam mai devreme despre telefoanele date în Long Island și în Florida.

— Ce telefoane? întrebă Michelle. Și când?

— Telefoanele lui Reg. Le dădea în fiecare an, chiar înainte ca el și Duane să plece la vânătoarea de elani sau la pescuit. Telefoane pentru rezervarea camerelor și a echipamentului.

— Nu știu despre ce naiba vorbești.

— Dar Duane știe, zisei eu, întorcându-mă către el. Duane părea mohorât. Apoi suspină și cutele de pe fața sa dispărură ca gelatina care se topește la razele soarelui. Zise:

— Mda, știu.

Apoi se uită la mine și, pentru o secundă, avui impresia că zăresc o umbră de ușurare în privirea lui.

— Îi spui tu lui Michelle, sau vrei să îi spun eu?

— Știe, zise Duane cu ochii închiși.

— Ce să știu, fir-ar să fie? întrebă Michelle.

— În fiecare iarnă, zisei eu, atunci când Duane și cu Reg spuneau că împușcă elani în Montana, se aflau, de fapt, în Key West. În fiecare vară, când susțineau că terorizează peștii-sabie din jurul Montauk-ului, ei erau în Fire Island. La The Pines sau la Chery Grove – nu-mi pot da seama exact din notele de plată.

— The Pines, șopti Duane. Închiriam aceeași casă în fiecare an.

— Nu-i spune! țipă Michelle.

— Știe, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ben, nu înțelegi.

— Ce nu înțeleg? Că, de două ori pe an, tipii ăștia doi se furișau ca să aibă ocazia să fie ei înșiși, să nu mai fie nevoiți să se ascundă?

•

Michelle respiră adânc, își acoperi gura cu palmele, apoi strânse pumnii cu care își apăsă bărbia.

— Asta nu înseamnă că el l-a omorât pe Reg, rosti ea.

— De câtă vreme erați voi împreună – tu și cu Reg, Duane?

— Din liceu.

— Când l-ai părăsit?

— După ce l-a părăsit Janey.

— De ce?

— Reg era o lipitoare, zise Michelle.

— Nu e adevărat! strigă Duane.

— Deci, de ce v-ați despărțit?

— Lui Duane i-a venit, în sfârșit, mintea la cap, zise Michelle.

— De când amanții sunt întregi la minte?

— O întrebare bună, zise Duane.

Am considerat mina furioasă a lui Duane drept cea mai bună ocazie care mi se oferise, și am profitat de ea:

— Am impresia că Michelle te-a convins să o lași baltă.

Duane nu mă băgă în seamă. Stătea cu ochii închiși, iar gura lui avea o expresie de oboseală. M-am întors către Michelle, întrebând-o:

— Tu i-ai convins să-l părăsească pe Reg?

— Duane și-a dat seama că am avea prea multe de pierdut, răspunse Michelle îmbujorată.

— Dacă ar fi divorțat de tine pentru a fi cu Reg?

— Duane a înțeles că sosise vremea să-i vină mintea la cap.

— În toți anii ăștia ai fost de acord cu relația lor doar ca să-ți protejezi contul din bancă?

— Să te ia dracu', Ben. Duane și-a dat seama că trebuia să se maturizeze.

— Am întrebat-o pe Janey de ce a acceptat. Mi-a spus că îl iubise pe Reg.

— Fraiera a aflat abia de vreo doi ani, ripostă Michelle.

— Tot din dragoste ai fost și tu de acord?

— Bineînțeles. Și de dragul familiei noastre.

— Și al afacerilor voastre.

— Pentru tot ce reușisem prin munca noastră, zise Michelle, privind spre halat.

— Ăsta e motivul pentru care l-ai omorât? Ca să nu trebuiască să distrugi afacerea, așa cum s-a întâmplat cu Reg și cu Janey?

— Nu l-a omorât Michelle, zise Duane.

— Voi doi aveați o înțelegere care funcționa de mai mulți ani. A mers bine, până când Janey a rupt-o cu Reg. Ți-ai dat atunci seama cât i-a costat: și-au pierdut casa, afacerile s-au dus naibii…

— Michelle nu l-a omorât.

— Înseamnă că tu ai făcut-o, Duane.

— De ce să o fi făcut eu? Eu l-am iubit, Ben. Nu l-a omorât nimeni. El a mirosit gunoiul ăla. De-aia a murit.

— Ai reușit de minune să-i fraierești pe polițiști. Nicio urmă pe corp. Ai păcălit-o până și pe Susan. Au crezut cu toții ceea ce ai vrut tu să se creadă: Reg a inhalat o supradoză.

— Așa a și fost.

— Exact. Așa a fost. Un prieten apropiat – poate că unul foarte apropiat, poate că un amant – l-a făcut să inhaleze alături de el, sau alături de ea. L-ați ademenit la petrecere, i-ați aranjat o seară tristă. Sunt în stare să pariez că voi l-ați convins să se ducă la întâlnire, și că tot voi i-ați aranjat să ia plasă acolo. Apoi, când suferea cumplit, tot voi i-ați oferit puțină „marfă", ca să se simtă mai bine. Într-adevăr, a tras din „marfa" proastă. Problema e, de unde o avea?

— Habar n-am.

— Waterbury? întrebai eu.

Mă uitai la Michelle, dar îmi răspunse Duane.

— Nu știu. Nu mă ocup cu așa ceva. La noi în casă se mai găsește câteodată, dar numai când Michelle face rost de la club. Iisuse, Ben, chiar mă vezi pe mine ducându-mă cu camionul în Waterbury, ca să fac rost de droguri? Ce naiba!

— Nu îl văd nici pe Reg să se ducă acolo cu Blazer-ul. Bineînțeles, mulți oameni de condiție mijlocie fac treaba asta, nu? Cum se apropie sfârșitul de săptămâna, vezi o coadă de mașini – Mercedes-uri, BMW-uri sau Audi-uri. Cred că puștanii din Waterbury cresc cu ideea că bogătașii conduc numai mașini germane.

— Eu nu l-am omorât, și nici Michelle nu a făcut-o. Și-a făcut-o cu mâna lui, săracul.

— L-ai văzut când o trăgea pe nas?

— Nu. O făcuse înainte să vin eu acolo.

— Împreună cu Michelle.

— Nu, zise Michelle. Nu cât timp am fost eu acolo.

— Ceilalți au zis că tu te-ai întors și i-ai spus lui Duane că Reg se muiase de tot.

— Așa-i, iubito, zise Duane. Așa ai spus. Apoi ochii îi ieșiră din orbite: Ben, ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun că ea l-a omorât pe Reg, ca să nu ajungeți faliți din cauza unui divorț.

— Cum a făcut-o? întrebă el, de parcă n-ar mai fi auzit niciun cuvințel, din clipa în care recunoscuse că au fost amanți.

— Ea l-a „aranjat” să se simtă la pământ, cu ajutorul unei false întâlniri. A organizat o petrecere la care știa că el va da buzna, fiind amărât. Apoi l-a făcut să inhaleze niște heroină atât de pură, încât ar fi ucis și un cal.

Duane arăta ca lovit de trăsnet. Fața i se golise de sânge, iar buzele i se albiseră.

— Iisuse Christoase, Michelle. Doar nu… Of, Doamne. *Of*, *nu.*

— Iubitule, i se adresă Michelle cu blândețe, nu lua în seamă ce spune Ben. Ascultă-mă pe mine. Te-am susținut toți anii ăștia. De ce să-i fi făcut rău lui Reg? El făcea parte din viața noastră – făcea parte și din viața mea, într-un mod ciudat. De ce l-aș fi omorât?

— Nu, zău? Dacă el făcea parte din viața ta, de ce mi-ai cerut să-l părăsesc pe Reg, după ce l-a lăsat Janey? Poți să-mi spui de ce?

— Mi-era teamă că o să mă părăsești și tu pe mine, așa cum a părăsit-o și el pe Janey.

— Ți-am promis că n-o s-o fac.

— De doisprezece ani îmi promiți că o să te desparți de el, dar nu te-ai ținut de cuvânt. Cum aș fi putut să te cred?

— Ben are dreptate?

Michelle întinse mâna spre halat.

L-am azvârlit în apă și am prins-o pe ea cu o mână. Am ținut-o bine cu mâna cealaltă până am dat de pistol. Era un pistolaș automat mic, dar care se dovedise suficient pentru a-l lichida pe John Martello.

Lui Duane îi căzu falca dând cu ochii de pistol.

Michelle zbiera, lovea apa și încerca, folosindu-și toată greutatea corpului, să ajungă la pistol.

— Ia-o de pe mine, i-am spus lui Duane.

Duane o împinse în cealaltă parte a bazinului. O clipă, interminabilă se uitară unul la celălalt, ca doi

străini închiși în aceeași celulă. Duane părea copleșit de ticăloșia faptelor ei. Furia și durerea alternau pe fața lui. Învinse durerea. Lacrimi mari îi umplură ochii. Michelle se apropie să-l mângâie, dar el o respinse.

— Dacă eu aș fi făcut-o, zise ea prudentă, atunci aș fi făcut-o pentru noi. Nu-ți dai seama, iubitule? Vrei să sfârșești ca Janey, bâjbâind și fără un sfanț?

— L-ai urât.

— El m-a urât. Pentru că eram mai tare decât el. Eu aveam ultimul cuvânt, și el știa asta. Mă ura pentru că reușeam să te păstrez.

— Nu-i adevărat. El te plăcea.

— Mă rog, într-un fel eram prieteni. Schimbam câte o vorbă, mai stăteam împreună. Dar el se dădea bine pe lângă mine, doar ca să fie aproape de tine.

— A avut încredere în tine. Înainte de a se duce la Alcoolicii Anonimi, tu îi făceai rost de marfă.

— Îmi bâzâia pe umăr, ripostă ea.

O furie rece și amară înăsprea trăsăturile lui Duane.

— Tu l-ai urât, pentru că eu îl iubeam.

Michelle se înroși, apoi se întunecă la față și, dintr-o dată, toate trăsăturile și jurămintele călcate explodară ca o bombă:

— Hei, ai impresia că pentru *dragoste* aveam eu nevoie de tine? Nu pentru asta îmi erai necesar, pui de cățea ce ești! Îmi făcusem propria-mi viață. Întreabă-l pe Ben. Băi, Ben-știe-tot, ia zi-i tu!

Am bănuit că se referea la plimbările ei prin viața sălbatică din Waterbury.

— Spune-i! zbieră ea.

— Ultima oară când am auzit despre el, Micul John era la morgă.

— Du-te-n mă-ta! Duceți-vă amândoi! Ieși afară din casa mea, Duane. Și tu, Ben. Oricum nu poți dovedi nimic.

Bucuros să las asemenea detalii în seama sergentului Marian, am luat pistolul lui Michelle și

am verificat dacă nu cumva era vreun Ruger sub prosopul lui Duane. Apoi am lăsat o dâră, umedă și lungă, prin toată sala de petreceri, prin foaier, sufragerie, până în bucătărie, unde am format numărul de telefon de pe cartea de vizită a lui Marian. Polițistul care ridică receptorul îmi spuse că se afla pe teren.

— Transmite-i un mesaj. Zi-i că-i urgent.

Am lăsat numărul de telefon de la familia Fisk și am așteptat lângă aparat. Marian sună în două minute.

— Sper că nu mă cauți ca să sari pe mine după o invitație la cină.

— Mă confrunt cu o dilemă, i-am zis. Am două alternative.

— Alege-o pe cea care nu-ți convine. Fă și tu o dată în viață ceea ce se cuvine.

— E dilema unui amator. Am nevoie de un ofițer de poliție, care să aresteze pe cineva. Cred că termenul profesional este „zgardă”. Oricum, am o „zgardă” pentru cineva. Să i-o pasez polițistului Moody, de care nu prea îmi place? Sau ție, care m-ai jignit cât ai putut în ultima vreme?

— Mie. Ce zgardă?

— Să zici după aia că mă las prostit de o fată drăguță.

— Cauți o modalitate de a mă scoate din sărite?

— Cauți criminalul lui Reg Hopkins? Dacă da, îți pasez zgarda. Sări în mașină, ia-o pe Church Hill Road și intră în Rever Road. După vreo șase kilometri o să vezi o casă urâtă și scumpă, în stil colonial francez. Mașina mea e pe alee. Noi te așteptăm în sala de petreceri.

— Care voi?

— Eu și criminalul. Plus perechea cu acte în regulă a criminalului.

— Vin imediat. Nu îi lăsa singuri.

Am fugit înapoi în sala de petreceri. Duane stătea în apă până la talie, în mijlocul bazinului,

sorbind dintr-o Budweiser. Era roșu la față și respira greu.

— Sună la Poliție.

— Am și făcut-o. Unde-i Michelle?

— Ea l-a omorât, zise el cu vocea tremurând de emoție. El arătă spre apă, în timp ce eu mă apropiam. Michelle se zvârcolea pe fundul bazinului. Printre bulboane îi puteam vedea mâinile și picioarele, zbătându-se ca niște pești speriați. Duane își pusese un picior pe grumazul ei.

— *Las-o să iasă*!

Am sărit în apă ca să o eliberez, dar el se lăsă la fund și se folosi de greutatea lui și de apă pentru a mă scutura de pe spatele lui alunecos. M-am izbit de piatră, apoi m-am împins cu putere și l-am pocnit zdravăn, de două ori. Corpul său mătăhălos părea să absoarbă loviturile.

— *Las-o să iasă*! țipai, în timp ce-i expediam o lovitură spre figură.

Își ridică mâinile, apoi se îndepărtă.

— E în regulă, Ben. S-a sfârșit.

Am scos-o pe Michelle de pe fundul apei. Am întins-o pe marginea de granit, i-am scuturat capul pentru a elimina apa, apoi i-am fixat limba pentru a-i elibera gâtul. Capul i se bălăbănea grotesc. Am încercat să-i fac respirație artificială.

— Prea târziu, zise Duane. M-am așezat pe ea cu toată greutatea. I-am frânt gâtul.

Își săltă piciorul deasupra apei. Luptându-se să scape, ea îi lăsase pe picior urmele zgârieturilor.

— Of, Doamne, *Duane.*

Avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut. Am încercat să-i închid ochii.

Duane aruncă un prosop peste ea.

O vreme nu mai zise nimeni nimic. Duane nivelă cutele prosopului, aranjându-l uniform peste Michelle. Apoi, cu o voce liniștită și împăcată murmură:

— E mai bine așa, Ben. Nu trebuie să afle nimeni.

— Janey știe.

— Ea nu va vorbi niciodată… *Tu* știi…

Sirena mașinii lui Marian străpungea din depărtare atmosfera caldă și densă.

— Am mințit mai-nainte, zise el. Nu era din liceu. S-a întâmplat într-a opta. „Încă înnebunit, după atâția ani?” Încă *mint*, după atâția ani. Într-o zi, am fost împreună să ne scăldăm. Ne-am speriat unul pe celălalt… Ben, amândoi ne-am opus, încă de la început. Ne era atât de rușine. Mai ții minte că m-am înrolat? N-a ținut. Apoi m-am căsătorit cu Michelle și el cu Janey. Copiii. S-au adăugat și ei. Dar *nimic* n-a avut efect. Ne tot despărțeam și iar ne împăcăm.

— V-ați gândit vreodată să nu vă mai ascunderi?

— Mda. Am discutat. Nu eram singurii. Dar noi… Reg și cu mine, nu eram croiți în felul ăsta… Ce zici, Ben? Ne lași așa, fără să se afle nimic? întrebă el, uitându-se la mine, apoi la apă. La dracu’, te uiți la mine de parcă aș fi bolnav, sau cam așa ceva. Tu nici măcar nu știi despre ce e vorba.

— O, ba cred că știu.

Își ridică privirile, implorându-mă să nu uit anii copilăriei petrecuți împreună.

— N-am să suflu o vorbă.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc, vechiul meu prieten. Mă apucă de mână și mă strânse tare.

I-am strâns-o și eu, gândindu-mă cu tristețe că le-am făcut, lui și lui Reg, o favoare, lăsând întregul Newbury să creadă că Duane Fisk, care își ucisese soția, era un om ca toți ceilalți.

• Capitolul 33

Tim Hall și Georgia Bowland și-au adunat ceata de războinici democrați din Newbury; pe la opt fără un sfert nu mai găseai niciun loc liber în sală, chiar dacă voiai să plătești. Petrecăreții de sfârșit de săptămâna ocupaseră rândurile din față. Gașca de pe Scudder Mountain era la balcon. Contingentul din Frenchtown stătea în fundul sălii. Susținătorii lui Vicky și o legiune de neutri ocupau mijlocul.

Aerul condiționat nu făcea față și lăsară ușile deschise ca să intre aer. Afară se vedeau fețele republicanilor care trăgeau cu ochiul, lingându-și buzele.

Scooter MacKay era moderatorul. El îi prezentă pe Vicky și pe Steve, care se așezară la două pupitre, față în față. Vestitele bucle de culoarea lemnului de nuc sclipeau în lumină. Steve stătea țeapăn și impenetrabil ca însuși Abraham Lincoln. Se stabili regula ca amândoi să rostească câte un cuvânt de deschidere; aveau fiecare cinci minute la dispoziție.

Steve se avântă primul, desființând sălbatic taxa pe morărit, despre care afirma că urcase impozitele la asemenea cote, încât oamenii de treabă ajungeau să-și piardă casele, din această cauză. Gașca de pe Muntele Scudder făcu să vibreze balconul de urale și tropăituri.

Vicky oferi o prelegere calmă despre modul în care orașul își revenise din dezastrul fiscal. Creditul acestei reveniri îl atribui atât administrației ei ferme, cât și efectelor salutare ale unei economii care se refăcea treptat. Educația, reaminti ea asistenței, rămânea problema primordială a orașului.

Apoi sosi vremea întrebărilor puse de către public, pe care Steve le repeta cu o voce tunătoare:

Un fermier de pe muntele Morris întrebă:

— În două Cuvinte, cum aveți de gând să stopați impozitele care amenință să ne gonească de pe pământurile noastre?

Steve La France dădu năvală, ca un câine de vânătoare:

— *Reducerea* taxei pe morărit. *Scăderea* impozitului pe proprietate. *Echilibrarea* bugetului.

— Dar, dacă reducem impozitele, ripostă Vicky, va trebui să închidem școlile.

— Poate că eu sunt doar un yankeu simplu, rosti Steve încăpățânat, care s-a născut în Newbury, dar știu că adevărata problemă a orașului o reprezintă echilibrarea bugetului. *După aceea* ne vom ocupa de școli.

— Iartă-mă, Steve, zise Vicky, după ce Scooter reuși să calmeze gașca de pe Muntele Scudder. Dar, nu cumva simplitatea de yankeu va duce la închiderea școlilor noastre de stat?

— Pentru scurt timp, dacă va fi nevoie.

— Cât de scurt, Steve? O lună sau două? Poate un an?

„Steve! Steve! Steve” se auzi un grup strigând de undeva.

— Ce o să facem cu profesorii noștri? întrebă Vicky.

Înainte ca Steve să poată răspunde, bătrânul La France tună lugubru:

— Lasă-i pe ei să-și poarte singuri de grijă, zise închizând el astfel ușa capcanei din care fiul său, ceva mai priceput, ar mai fi putut scăpa.

Georgia Bowland își acoperi fața. Îmi imaginam cum tatăl meu zâmbește în mormânt. Steve încercă să o dreagă.

— Cred că tatăl meu voia să spună că, după ce vom echilibra bugetul, vom redeschide o școală nouă, mai bună.

— Susții să închidem școlile și să lăsăm părinții să-și educe acasă proprii copii?

Dându-și în sfârșit seama că stă pe muchie de cuțit, deasupra unei gropi cu tigri înfometați, Steve

se agăță de un stâlp conservator.

— Mulți părinți, din cei pe care îi cunosc, ar fi bucuroși să aibă o șansă de a putea controla ce se petrece în mințile copiilor lor.

— Ar fi bucuroși să stea copiii toată ziua acasă? În fiecare zi?

Șaizeci la sută din auditoriu se albi la față. Cineva izbucni în râs.

Eu mă retrăsei împreună cu Tim Hall, îndată ce se potoli vacarmul, în birou la Vicky, pentru a discuta capitalul obținut prin această întorsătură plăcută a evenimentelor. Avusesem noroc. Încă nu obținusem realegerea, nici măcar pe departe, dar susținătorii lui Steve pierduseră teren. Acum se punea problema cum să-l câștigăm noi.

Scooter MacKay își făcu apariția fluturând carnețelul și pixul și întrebă ce efect va avea asupra votului gura cea slobodă a lui Steve. Tim prezise o luptă crâncenă din partea „cetățenilor îngroziți, hotărâți să apere dreptul copiilor lor la o educație sănătoasă”.

— Scooter, dacă e și Tim de aceeași părere, ce ai zice să schimbăm denumirea de „cetățenii îngroziți” cu „democrații loiali”?

Sună telefonul de pe biroul lui Vicky și Tim ridică receptorul.

— Biroul Președintelui Consiliului Orășenesc – acum și în vecii vecilor! spuse el.

Scooter mă iscodi:

— De unde naiba i-a venit lui Steve ideea aia tâmpită cu închisul școlii?

— Habar n-am.

— Pentru tine, zise Tim întinzându-mi receptorul.

— Cine e?

— E vocea prietenei tale din castel.

Simții un gol în stomac și mi se strânse inima. Șoptii în receptor:

— Bună.

— O să plec la Hong Kong, pentru o vreme.

— Afaceri?

Long Technical Systems deținea o fabrică de micro-cipuri acolo.

— Așa ceva. Dar astă-seară sunt încă pe aici.

— Îhî.

Toate frazele pregătite dinainte se topiseră, reducându-se la un amărât de „îhî”.

— Ce părere ai despre o conservă mare de icre negre și o sticlă imensă de șampanie Dom Pérignon?

Mi-am zis că șampania, caviarul și Rita sunau absolut extraordinar, dar, înainte să apuc să dau glas la ceea ce gândeam, Vicky dădu buzna îmbujorată de mirosul victoriei.

— Ce scăpare! Tim. Comandă pizza. Ben – am nevoie de creierul tău.

— Ce e cu toate strigătele alea? se interesă Rita.

— Cei buni au învins.

Vicky râse, cuprinsă de bucuria unei seri perfecte și plină de speranțe pentru ziua de mâine.

— Hai, Ben. Avem treabă, zise ea.

— Vino încoace, Ben, spuse Rita.

În clipa aceea mi-am dorit ca mătușa Connie să nu mă fi învățat să deosebesc ce-i bine, de ce-i rău.

Sfârșit

virtual-project.eu

-

[1] Piscină încălzită cu duș subacvatic.

[2] Măsură de greutate folosită în țările anglo-saxone, echivalentă cu 453,592 g.

[3] Galon = 3,78 l (S.U.A.) sau 4,55 l (Anglia).

Table of Contents

• Capitolul 1
• Capitolul 2
• Capitolul 3
• Capitolul 4
• Capitolul 5
• Capitolul 6
• Capitolul 7
• Capitolul 8
• Capitolul 9
• Capitolul 10
• Capitolul 11
• Capitolul 12
• Capitolul 13
• Capitolul 14
• Capitolul 15
• Capitolul 16
• Capitolul 17
• Capitolul 18
• Capitolul 19
• Capitolul 20
• Capitolul 21
• Capitolul 22
• Capitolul 23
• Capitolul 24
• Capitolul 25
• Capitolul 26
• Capitolul 27
• Capitolul 28
• Capitolul 29
• Capitolul 30
• Capitolul 31
• Capitolul 32
• Capitolul 33

Table of Contents

• Capitolul 1 4
• Capitolul 2 15
• Capitolul 3 21
• Capitolul 4 30
• Capitolul 5 48
• Capitolul 6 56
• Capitolul 7 75
• Capitolul 8 90
• Capitolul 9 98
• Capitolul 10 105
• Capitolul 11 116
• Capitolul 12 127
• Capitolul 13 136
• Capitolul 14 143
• Capitolul 15 155
• Capitolul 16 171
• Capitolul 17 189
• Capitolul 18 199
• Capitolul 19 208
• Capitolul 20 225
• Capitolul 21 237
• Capitolul 22 242
• Capitolul 23 249
• Capitolul 24 253
• Capitolul 25 261
• Capitolul 26 272
• Capitolul 27 279

• Capitolul 28 285
• Capitolul 29 293
• Capitolul 30 307
• Capitolul 31 317
• Capitolul 32 324
• Capitolul 33 333